

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a Mgr. Olgy Zimové v právní věci

žalobce: **Mgr. L. S.**
trvale bytem XXX

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne XXX, č. j. XXX

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.**

Odůvodnění:

Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí představenstva České advokátní komory (žalovaná), jímž byl jako advokát zapsaný v seznamu advokátů, vedeném Českou advokátní komorou (ČAK) pod evidenčním číslem XXX, vyškrtnut ze seznamu advokátů z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (ZOA).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaná dne XXX obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části ze dne XXX, číslo žádosti XXX (opis z evidence rejstříku trestů ze dne XXX/opis ze dne XXX/opis), podle kterého byl žalobce rozhodnutím rakouského soudu, Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX, v právní moci dne XXX, uznán vinným trestným činem Výroba nebo příprava omamných látek nejenom pro vlastní potřebu podle §28a odst. 1, pátý případ, rakouského zákona o návykových látkách, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce jednoho roku s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na dobu tří let. Z provedených důkazů (opis, usnesení Krajského soudu v Brně XXX ze dne XXX, usnesení Krajského soudu v Brně XXX ze dne XXX) měla žalovaná za prokázané, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Po podrobné argumentaci v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uzavřela, že jsou dány důvody k postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, a zároveň dospěla k závěru, že žalobce nebyl ke dni svého zápisu do seznamu advokátů (dne XXX) bezúhonný ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) ZOA, neboť právě kvůli tomuto odsouzení nesplňoval ke dni XXX jednu z taxativních podmínek pro zápis do seznamu advokátů, protože jsou splněny též podmínky stanovené v § 8 odst. 1 písm. a) ZOA. Z obou těchto zákonných důvodů tak přistoupila k vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů vedeného ČAK.

Obsah žaloby

3. *První žalobní námitkou* žalobce tvrdil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, zjevnou nezákonnost, vnitřní rozpornost, právní a faktickou neuskutečnitelnost, jakož i jiné vady, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
4. Poukazoval na absenci podpisu oprávněné úřední osoby na jediném originálu písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, neboť je jméno JUDr. R. N., LL.M a jeho funkce pod rozhodnutím toliko předtištěno. Citoval ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu a uvedl, že napadené rozhodnutí není opatřeno ani otiskem úředního razítka, jménem, příjmením, funkcí, služebním číslem a podpisem oprávněné úřední osoby, nejedná se o stejnopis, neboť na rozhodnutí není podpis nahrazen doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“. Odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3578/2017, ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, ze dne 6. 10. 2016, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2004, č. j. 4 Azs 325/2004-57, z nichž citoval.
5. Dále namítal porušení § 46 správního řádu (poznámka soudu – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), neboť na oznámení o zahájení správního řízení ze dne XXX, č. j. XXX (oznámení o zahájení řízení) a na předvolání žalobce k jednání k věci chybí podpis pověřené úřední osoby. Není tedy zřejmé, kdo je vydal a která úřední osoba je osobou oprávněnou ve věci jednat. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 256/2018 – 29.
6. Poukázal na to, že dle dokumentu „Zápis z 8. schůze představenstva České advokátní komory ze dne 21. června 2022“ ve verzi založené ve správním spisu (výňatek ze zápisu) schůzi představenstva předsedala žena, ačkoli je předsedou muž. Z výňatku ze zápisu přitom nevyplývá, že by se představenstvo usneslo na tom, že by řízení před tímto kolegiálním orgánem vedl někdo jiný než předseda.
7. Namítal, že některé úkony činili tajemník JUDr. P. Č. či Mgr. L. V. K v postavení tajemníka žalobce citoval Čl. 36 odst. 1 až 5 Usnesení sněmu České advokátní komory č. 3/1999 Věstníku ze dne 8. listopadu 1999, kterým se schvaluje organizační řád České advokátní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

komory (organizační řád), a uvedl, že v daném případě se jednalo o vedení správního řízení, nikoliv o žádnou z činností dle Čl. 36 organizačního řádu, tajemník k tomu ani nebyl pověřen. Na provádění úkonů správního řízení se tak podílela osoba, která nebyla oprávněnou úřední osobou, důkaz vyjádřením Rejstříku trestů ČR proto nebyl získán zákonným postupem. Funkce tajemníka je neslučitelná s členstvím v představenstvu, tajemník se tedy nemůže podílet na výkonu působnosti tohoto orgánu.

8. *Ve druhé žalobní námitce* namítal, že neexistuje a ve spisu není založen žádný protokol či jiná listina, která by zachycovala, že by rozhodnutí o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo vydáno po poradě, následně o něm hlasováno představenstvem v souladu se zákonem, s jakým výsledkem, a že by bylo rozhodnutí vůbec vyhlášeno. Dovodil tedy, že nebylo rozhodnuto na základě zákonem stanoveného hlasování k tomu oprávněného orgánu. Citoval ze správního řádu a § 49 odst. 1 ZOA ve spojení s Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu a vytýkal vady výňatku ze zápisu, kdy tvrdil, že nesplňuje náležitosti protokolu podle § 18 a § 49 správního řádu, zejména neobsahuje soupis přítomných členů představenstva a jejich podpisy. Není tak zřejmé, zda se ústního jednání a rozhodování účastnila alespoň nadpoloviční většina kolegiálního orgánu dle § 134 odst. 2 správního řádu. Pro absenci údaje o tom, jak bylo představenstvem hlasováno není zřejmé, kolik členů představenstva hlasovalo pro a kolik proti vyškrtnutí, kdo se zdržel, a zda pro něj hlasovala nadpoloviční většina všech přítomných členů představenstva.
9. Dále uvedl, že z výňatku ze zápisu ani nevyplývá, o jakém konkrétním návrhu znění výroku rozhodnutí by se mělo hlasovat. Namítal, že žádné ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu, na kterém by bylo možno v souladu s § 51 správního řádu provádět dokazování a na kterém by bylo možno rozhodnout o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, prokazatelně neproběhlo, ani o něm nebyl opatřen žádný řádný protokol. Žalovaná nemohla odůvodnit své rozhodnutí listinnými důkazy, které nebyly řádně provedeny. Rozhodnutí žalované je tak nepřezkoumatelné, prokazatelně žádné hlasování neproběhlo. Rozhodnutí je nicotné, případně přinejmenším nezákonné. K významu protokolu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. 31 Ca 74/2000, uveřejněný pod č. 776/2001 ve Soj-SPr.
10. *Třetí žalobní námitkou* brojil proti způsobu vedení správního spisu. Tvrdil porušení § 17 odst. 1 správního řádu, neboť nebyl řádně veden seznam listin založených do spisu, listiny ve spise nebyly řádně označeny číslem jednacím, u listin nebylo uvedeno, kdy byly do spisu vloženy a jakým způsobem se do spisu dostaly. K požadavku na řádné vedení spisu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 8 Afs 115/2018. Namítal porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť žalovaná porůznu do spisu zakládala listiny, aniž by spis obsahoval údaj o tom, kdy byly jednotlivé listiny do spisu založeny. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, Matriční list a Výpis z kárné evidence žalobce byly do spisu zažurnalizovány až po skončení řízení, poslední dvě z nich dokonce až na žádost žalobce o zaslání listin ze spisu ze dne XXX, tedy až měsíc po vyhlášení rozhodnutí ve věci, přestože jsou v rozhodnutí zmíněny. Jiné listiny byly do spisu prokazatelně založeny na jiné místo, např. písemné vyhotovení rozhodnutí, které bylo žalobci odesláno až XXX, bylo založeno dokonce ještě před žádostí žalobce o odročení jednání z XXX. Zároveň oznámení o zahájení řízení je založeno až na čl. 27, z čehož dovozuje manipulaci žalované s listinami ve spisu a jejich přehazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

11. *Čtvrtou žalobní námitkou* nesouhlasil s tím, že žalovaná jednala v jeho nepřítomnosti, aniž by o tom náležitě rozhodla. Z výňatku ze zápisu nevyplývá, jakou formou o jednání v nepřítomnosti žalobce představenstvo rozhodnulo, žádné rozhodnutí o tomto postupu nebylo platně vyhlášeno, postup nespĺňoval podmínky § 134 odst. 1,2 správního řádu. Žalovaná dále porušila právo žalobce na osobní přítomnost při ústním jednání a dokazování. Porušila jeho legitimní očekávání, když opakovaně považovala omluvu žalobce z ústního jednání za náležitou, najednou však tu samou omluvu s žádostí o odročení ústního jednání nařízeného na den XXX, doloženou totožným způsobem, nepovažovala za dostatečnou; žalovaná měla žalobce pro tentokrát omluvit a upozornit, že napříště nebude již akceptována. Z ústního jednání se omluvil o půl dne dříve, než mělo být zahájeno. Měl za to, že se žalovaná pokouší ex post vytvořit důvody, kterými by ospravedlnila svůj postup, když důvodem konání „ústního jednání“ bez přítomnosti žalobce nejprve bylo, že se bez omluvy nedostavil, proč začala tvrdit, že jeho omluva nebyla řádná. Dále namítal, že neproběhlo řádné hlasování k jeho důkazním návrhům na výslech žalobce a dalších svědků, ve výňatku ze zápisu je o tom pouze zmínka. Není jasné, jakým druhem rozhodnutí (rozhodnutím či usnesením) bylo o takovém návrhu rozhodnuto. V souvislosti s tím poukázal na náleží Ústavního soudu ČR, ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. I ÚS 1135/17. Žalobce navrhoval předmětné důkazy také k předmětu správního řízení (k vyvrácení skutečnosti, že spáchal trestnou činnost), žalovaná se v této souvislosti k možnému významu těchto důkazů nevyjádřila.
12. *Pátou žalobní námitkou* brojil proti změně předmětu řízení. Jak v oznámení o zahájení řízení, tak i ve všech předvoláních, je jako důvod pro vyškrtnutí uváděn pouze údajný opis z evidence Rejstřík trestů žalobce ze dne XXX, až z odůvodnění rozhodnutí se dověděl, že jeho vyškrtnutí bylo odůvodněno dalšími třemi listinami (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříků trestů České republiky z XXX). Namítal porušení § 46 odst. 1 správního řádu a Čl. 36 odst. 1 a Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť nebyl na změnu předmětu řízení upozorněn a s náhledem žalované nebyl dopředu obeznámen tak, aby se k tomu mohl vyjádřit. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, uveřejněného pod pořadovým číslem č. 2119/2010 ve Sbírce rozhodnutí NSS. Provedl srovnání oznámení o zahájení řízení a napadeného rozhodnutí, a upozornil, že dle oznámení o zahájení řízení „*při podávání žádosti o zápis do seznamu advokátů ČAK neinformoval*“ o údajném odsouzení, přičemž dle napadeného rozhodnutí „*Důvodem pro postup podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA však není skutečnost, že žalobce při žádosti o zápis do seznamu advokátů v dubnu 2019 zatajil před Komorou své odsouzení v Rakousku ze 4. února 2016*“.
13. V *šesté žalobní námitce* uvedl, že pokud jde o údajný opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne XXX, již ve správním řízení namítal, že se jedná o nezákonný, procesně nepoužitelný, důkaz, neboť jeho obstarání nebylo zapotřebí pro potřeby trestního řízení. Pro potřeby trestního řízení nebylo vůbec zapotřebí si opis z evidence rejstříku trestů opatřovat, závěr o nenaplnění skutkové podstaty žádného trestného činu mohl být učiněn již na základě posouzení samotného podání, obsahujícího trestní oznámení. Ze strany policejního orgánu ani nedošlo k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (TŘ). Policejní orgán tudíž nebyl oprávněn vyžadovat opis z evidence rejstříku trestů, neboť ten je možné orgánům činným v trestním řízení vydat pouze pro potřeby konkrétního probíhajícího trestního řízení dle § 10 odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů (ZRT). Jednání Policie považoval za Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

protiprávní, až trestné. Uzavřel, že opis byl předán žalované policejním orgánem v rozporu se zákonem postupem, který trestní řád ani jiný právní předpis neumožňuje a nezná, tedy prostřednictvím neformálního podnětu. Dostal se tak do dispozice žalované nezákonně. V obecné rovině je nadto policejní orgán oprávněn odevzdat žalované věc toliko pouze ke kárnému projednání, nikoli i pro vedení jiného správního řízení. Policejní orgán měl věc odložit podle §159a odst. 1 TR. Žalovaná na shora uvedené námítky nereagovala a nevypořádala se s nimi. Tvrzení žalované, že listinu obdržela od určitého subjektu, a proto se jednalo o zákonný postup, není argumentem, obsahující přezkoumatelné úvahy o tom, v čem konkrétně spatřuje zákonnost takového postupu. Její rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné a tedy nezákonné, nesplňuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu.

14. Pokud jde o poukaz žalované na § 10 odst. 3 ZRT, žalovaná neuvedla žádný zvláštní předpis, který by jí umožňoval žádat o opis z evidence rejstříku trestů žalobce, takový předpis totiž neexistuje. Žalobce dále namítal porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (Listina). Správnost a pravdivost předmětného opisu z evidence rejstříku trestů ze dne XXX žalobce vyvracel předloženými výpisy z evidence rejstříku trestů, výpisem z evidence rejstříku trestů z Rakouské republiky a náhledem do opisu z evidence rejstříku trestů ČR ze dne XXX s tím, že neobsahuje žádný záznam ve zvláštní části opisu, neboť žádný takový záznam ve vztahu k žalobci není evidován, neexistuje. Nahlédnutí do opisu představuje tutéž veřejnou listinu jako samotný opis, jedná se totiž o náhled do této listiny, jak již samotný název napovídá. Nahlédnutí do opisu obsahuje i údaje evidované ve zvláštní části opisu z evidence Rejstříku trestů ČR, a to i takové, které by byly zahlazeny, jak se podává z § 10 odst. 4 ZRT. Pokud by zde tedy byl dříve nějaký záznam oprávněně evidován a posléze zahlazen, pak by zde byl dále evidován, ale nově s údajem o zahlázení. V levé horní části nahlédnutí do opisu je uvedeno: „Počet záznamů v ČR: 0 (nula)“. Pokud by byl jakýkoli záznam evidován, byl by zde údaj o počtu záznamů alespoň 1. Žalovaná tudíž vyškrtla žalobce ze seznamu advokátů na základě neexistujícího záznamu o odsouzení žalobce.
15. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalované ve vztahu k jím předloženému originálu výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky, neboť žalovaná konkrétně (s odkazem na konkrétní ustanovení údajného právního předpisu cizího práva) nevysvětlila, proč by se odsouzení nemělo ve výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky již objevovat.
16. Nadto z vyjádření Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, vyplývá, že údaje v údajném opisu se vzhledem k zafixování přesného časového údaje ve formátu „DD.MM.RRRR.HH.MM.SS“ vztahují toliko pouze k tomuto časovému okamžiku, přičemž pokud následně dojde k tomu, že dokonce ještě i v průběhu téhož dne, ve kterém byl opis vydán, je Rejstříku trestů k osobě, které se opis týkal, doručen dokument, na jehož podkladě musí být provedena změna evidovaných záznamů, pak tyto údaje nemusí být správné.
17. Dále brojil proti postupu žalované, která dovodila jeho odsouzení na základě Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX. Tvrdil, že pouhá procesní rozhodnutí a listiny ohledně předávacího řízení v žádném případě nepředstavují důkaz o tom, zdali a jaký skutek se případně skutečně stal a byl prokázán, a zdali předávaná osoba byla skutečně i za tam popsany skutek pravomocně uznána vinnou, a pokud ano, tak v jakém rozsahu. Žalovaná ani neprokázala, že by ono tvrzené předávací řízení bylo jakkoli spojeno s údajným odsouzením žalobce, tedy že by se týkalo téhož trestního řízení, z něž mělo vzejít údajné odsouzení žalobce. Nesprávný je i závěr žalované ohledně zásady speciality. Žalovaná dále porušila právo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobce na spravedlivý proces podle Čl. 36 odst. 1 Listiny, postupovala v rozporu s Čl. 40 odst. 1 Listiny a v rozporu s § 2 odst. 2 TR.

18. Namítal nesprávnost závěru žalované, že *„Relevantním důkazem opaku, který by mohl vyvrátit pravdivost údajů o odsouzení Mgr. S. v opisu z XXX, by bylo například rozhodnutí rakouského orgánu trestního řízení nebo soudu, jímž by byl Mgr. S. zproštěn obvinění uvedeného v usneseních Krajského soudu v Brně XXX nebo by bylo toto trestní stíhání zastaveno. Takový důkaz nebyl v tomto správním řízení předložen.“* Zdůraznil, že tento názor představuje v podstatě definici legální teorie důkazní. Není možné, aby žalovaná požadovala jako jediný důkaz předložení shora citovaných listin, které ani nemusí mít relevanci k údajnému záznamu v opisu z evidence rejstříku trestů, když nebyla nijak prokázána nutná spojitost mezi údajným skutkem, pro který bylo vedeno extradiční řízení, a údajným odsouzením. Představa žalované se navíc míjí s rakouskou právní úpravou, není opřena o žádné ustanovení konkrétního právního předpisu. V době vydání nemusí být konkrétní trestní stíhání vydávané osoby zahájeno, a proto je požadavek na předložení uvedených listin nespelnitelný. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 – 73, uvedl, že žalovaná nedostála povinnosti *„(...) klást důraz na řádné zjištění skutečného stavu věci, tj. individuální a detailní posouzení činnosti advokáta a jejich důsledku, a také na přesvědčivost a podrobnost odůvodnění takového rozhodnutí“*.
19. Napadl důkaz přípisem Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, neboť představuje zcela nezákonný, a tudíž procesně nepoužitelný důkaz. Žalovaná neměla zákonné zmocnění žádat od Rejstříku trestů ČR informace v podobě osobních údajů evidovaných rejstříkem trestů ČR ve vztahu k osobě žalobce, na které nemá nárok (§ 10 ZRT), a tudíž nemohla požadovat ani jakékoli jiné informace a listiny, které jsou předmětem evidence Rejstříku trestů. Tím došlo k neoprávněnému přisvojení osobních údajů žalobce
20. V *sedmé žalobní námitce* poukázal na závěr žalované, že údajný rozsudek Landesgerichtu Korneuburg byl zahlazen dne 20. 3. 2022. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne XXX, je přitom notorieta, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 – 40, a citoval z něj. Pokud by byl odsouzen (což odmítá), žalovaná by k zahlazenému odsouzení nemohla přihlížet a musela by na něj hledět, jako by odsouzen nebyl. Žalovaná tak postupovala v rozporu s § 96 odst. 2, 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu a § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Mimoto by již tak jako tak uplynula i žalovanou tvrzená zkušební doba podmíněného odsouzení i doba nutná pro zahlazení údajného odsouzení v ČR podle české právní úpravy, a dokonce i doba 5 let od právní moci odsuzujícího rozsudku, nutná pro možnost opětovného zapsání advokáta do seznamu advokátů. Zároveň by došlo ke konvalidaci, kdy by žalobce i dle výše uvedených závěrů žalované v době v době rozhodování již splňoval veškeré podmínky pro zápis do seznamu advokátů. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 7 As 23/2005-59. Pouhá okolnost, že § 8 odst. 1 písm. c) ZOA neobsahuje podmínku ohledně (ne)zahlazení odsouzení, tak dle žalobce představuje zcela zavádějící argument, neboť takto by žalovaná mohla přihlížet k dřívějšímu, byť zahlazenému, odsouzení po neomezeně dlouhou dobu.
21. *Osmou žalobní námitkou* tvrdil nutnost posuzovat konkrétní okolnosti případu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006-73. Uvedl, že žalovaná by pro rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce musela mít k dispozici pravomocný odsuzující rozsudek, aby mohla posoudit, zda v něm popsaná konkrétní trestná

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

činnost (s konkrétními okolnostmi případu) ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, neboť jen v odsuzujícím rozsudku jsou tyto okolnosti popsány. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá souvislost údajné trestné činnosti s výkonem advokacie, zda byla spáchána v době, kdy byl žalobce zapsán jako advokátní koncipient či advokát, kdy měla být tato údajná trestná činnost spáchána, po jak dlouhou dobu, v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností. „Obchodování s drogami“ může spočívat i v relativně velmi málo závažném jednání (nabídnutí společné konzumace cigarety marihuany, prodej jedné dávky lehké drogy v množství menším než malém dospělé osobě), což by nebylo způsobitelné jakkoli ohrozit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie. Závěr žalované, že by údajná trestná činnost žalobce mohla ohrozit důvěru ve výkon advokacie, tedy není opřen o žádný konkrétní důkaz. Žalovaná ani řádně a náležitě nevysvětlila, jak konkrétně a proč by snad mělo údajné jednání žalobce důvěru v řádný výkon advokacie ohrožovat. Odůvodnění ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie žalovanou je zcela nekonkrétní a obecné a lze jej použít na jakoukoli trestnou činnost.

22. *Devátou žalobní námitkou* brojil proti nedostatečně formulovanému, neurčitému a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelnému výroku napadeného rozhodnutí. Ve výrokové části nejsou uvedena všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu, odpovídající skutkové podstatě zákonného důvodu pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Pokud jde o § 8 odst. 1 písm. a) ZOA, ve výroku rozhodnutí musí být konkretizována konkrétní podmínka, která neměla být dle názoru žalované splněna. Ani k porušení § 8 odst. 1 písm. c) téhož zákona žalovaná neuvedla, kterou variantu uvedenou v tomto ustanovení žalobce údajně naplnil. K náležitostem výroku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, uveřejněném po pořadovém číslem č. 3656/2018 Sb., ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího správního soudu.
23. Dále žalovaná neoprávněně a svévolně změnila znění výroku v písemném vyhotovení rozhodnutí, kde je oproti výňatku ze zápisu uvedena jiná formulace návětí (záhlaví), kdy žalobce není označen datem narození, zato je označen nesprávným údajem o čísle popisném a orientačním u adresy sídla. V návětí není uvedeno datum projednání a zároveň je rozhodující orgán označen pouze jako představenstvo. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, podle něž je i návětí (záhlaví) rozhodnutí třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Žalovaná v rozporu se zákonem nepostupovala dle § 70 správního řádu, a zatížila tak své rozhodnutí podstatnou vadou, o opravě výroku rozhodnutí měla rozhodnout.
24. *Desátou žalobní námitku* vznesl námitku podjatosti všech úředních osob, které ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu jakkoli participovaly na předmětné věci, pročež uvedl konkrétně 22 osob, vůči nimž tuto námitku vznesl. Dle žalobce lze u těchto osob důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci a k žalobci jako k účastníku řízení takový zájem na výsledku řízení, pro něž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Uvedené osoby rozhodly o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů bez toho, aniž by ve věci proběhlo náležité ústní jednání a hlasování, aniž by byly vyhotoveny jakékoli protokoly, aniž by byl náležitě veden spis a označeny oprávněné úřední osoby. Celkově bylo řízení vedeno zjevně v jeho neprospěch a nikoli nestranně, důkazy a z nich vyvozované závěry byly interpretovány vždy tendenčně a v neprospěch žalobce. Rozsah nezákonných postupů je natolik významný, že vylučuje nepodjatost úředních osob. K tomu zopakoval své výtky proti nakládání s omluvou žalobce z ústního jednání, opětovně poukázal na vady ve způsobu provedení výňatku ze zápisu a ve vedení spisu. Měl za to, že takové postupy přesahují

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

pouhou nedbalost a jsou zjevným důvodem silných pochybností o nepodjatosti uvedených úředních osob.

25. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, in eventum vyslovil jeho nicotnost.

Vyjádření žalované

26. Žalovaná se k žalobě poprvé vyjádřila v rámci Vyjádření žalované k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby ze dne 24. 8. 2022. Uvedla, že částečně důvodná je jen námitka, týkající se náležitostí výňatku ze zápisu z jednání představenstva ve vztahu k § 18 správního řádu. Nedostatek některých formálních náležitostí zápisu, resp. výňatku ze „Zápisu z 8. schůze představenstva ČAK z XXX“, však není takového rázu, aby způsobil neplatnost napadeného rozhodnutí. Na jednání dne XXX byly fakticky provedeny pouze listinné důkazy založené, tedy o projednání věci v nepřítomnosti žalobce a o zamítnutí návrhu na provedení čtyř důkazů. Všechny tyto skutečnosti jsou ve výňatku ze zápisu jednoznačně a srozumitelně uvedeny. Údaj o počtu hlasů členů představenstva by měl zůstat neveřejný, ve výňatku není uveden záměrně. Počet členů představenstva přítomných dne XXX na jednání o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů je zřejmý z připojeného Zápisu z 8. schůze představenstva Komory, jak byl zveřejněn na webových stránkách žalované www.cak.cz již dne XXX (zveřejněný zápis). Z něj je patrné, že se jednání účastnilo 7 členů představenstva, toto jednání řídila na základě pověření předsedy JUDr. M. N., místopředsedkyně.
27. K argumentaci žalobce ohledně porušení § 134 správního řádu uvedla, že toto ustanovení se s ohledem na § 55 odst. 1 ZOA pro napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, nepoužije.
28. K namítané absenci podpisu konstatovala, že originálem napadeného rozhodnutí je jeho elektronická verze ve smyslu § 69 odst. 3 správního řádu, podepsaná elektronicky předsedou žalované JUDr. R. N., LL. M., kterou žalovaná doručila žalobci elektronicky do jeho datové schránky. Totéž platí obdobně pro oznámení o zahájení řízení, které bylo žalobci doručeno dne XXX do datové schránky s elektronickým podpisem tehdejšího předsedy žalované JUDr. V. J. Dále v této otázce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76. Není přitom pochyb, že předseda je oprávněnou úřední osobou. Neuvedení služebního čísla předsedy není vadou, neboť takový údaj neexistuje. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32 uvedla, že se § 15 odst. 4 správního řádu v řízení zahájeném z moci úřední nepoužije.
29. K námitce projednání věci v nepřítomnosti žalobce odkázala na napadené rozhodnutí, k požadavku na bezodkladné sdělení omluvy citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 – 29, a uvedla, že pokud žalobce zaslal žádost o odročení jednání 5 minut před půlnocí z XXX. na XXX, pak měl a mohl předpokládat, že takto zasláná žádost bude v rámci řady dalších zasílaných písemností zpracována až od počátku úředních hodin žalované, tedy od 8:00 hod. Nadto měl žalobce možnost informovat žalovanou telefonicky. Argumenty, proč by žádost nebyla shledána důvodnou i pokud by ji žalovaná k dispozici při jednání měla, uvedlo představenstvo v odůvodnění rozhodnutí nad rámec nezbytného. Kromě toho v předvoláních žalobci opakovaně sdělila, že pokud se nedostaví, může být jednáno a rozhodnuto i bez jeho přítomnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

30. Poukázala na to, že žalobce se v žalobě ani náznakem nezmiňuje, jak dopadlo v Rakousku trestní řízení, k němuž byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu usnesením krajského soudu v Brně z XXX, č. j. XXX. Pokud by měla toto rozhodnutí k dispozici při vyřizování žádosti o zápis žalobce do seznamu advokátů, pak by jej ani nezapsala, neb by učinila závěr, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA.
31. V následném vyjádření k žalobě ze dne 19. 9. 2022 žalovaná uvedla, že podkladem pro závěr o pravomocném odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin byl opis z XXX. S odkazem na § 15 odst. 1 ZRT a § 53 odst. 3 správního řádu konstatovala, že je opis z XXX veřejnou listinou a potvrzuje, není-li dokázán opak, pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku trestů však není ani výpisem z evidence rejstříku trestů ani opisem z evidence rejstříku trestů, takže nemá povahu veřejné listiny. Upozornění v závěru nahlédnutí výslovně uvádí, že slouží výlučně pro informaci žalobce. Žalovaná nadto po vydání napadeného rozhodnutí zjistila, že má v archivu matriky ještě Opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne XXX, který obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování Brno, v příloze dopisu z téhož dne (opis z XXX). Opis z XXX obsahuje totožné údaje jako opis z XXX.
32. S ohledem na rozpor mezi údaji v opisech z XXX a XXX a nahlédnutím do opisu z XXX a XXX, a jelikož její žádosti o vysvětlení podané k Rejstříku trestů ČR nebylo s odkazem na § 16c odst. 2 ZRT vyhověno, žalovaná navrhla, aby soud v rámci doplnění dokazování požádal Rejstřík trestů ČR o informaci, zda, případně kdy a z jakého důvodu byly údaje o rozhodnutí Landesgerichtu Korneuburg ze dne 4. 2. 2016 odstraněny z evidence Rejstříku trestů (a pokud se tam nacházejí nadále, z jakého důvodu se nezobrazují v nahlédnutích do opisu a zda by byly uvedeny ve zvláštní části opisu, pokud by si tento opis oprávněný orgán vyžádal v současné době).
33. Dále uvedla, že opis z XXX obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, přičemž nemá důvod pochybovat o oprávnění Policie ČR o něj požádat. Pokud jde o § 10 odst. 1 ZRT, z jeho formulace nevyplývá, že by již muselo trestní řízení probíhat, aby mohl policejní orgán obdržet opis z evidence rejstříku trestů. Pokud jde o zákonnost získání přípisu Rejstříku trestů z XXX a oprávnění tajemníka Komory činit úkony správního řízení, z Čl. 36 organizačního řádu Komory vyplývá, že tajemník organizačně a technicky zajišťuje činnost představenstva. Vyžádání zprávy Rejstříku trestů, jež se přímo týká jednání (činnosti) představenstva, je tak v působnosti tajemníka Komory. Zároveň poukázala na Čl. 3 kancelářského řádu Komory a uvedla, že tajemník podle pokynů představenstva nebo předsedy zastupuje Komoru při vyřizování záležitostí Komory u orgánů veřejné správy, byl tedy oprávněn vyžádat zprávu Rejstříku trestů.
34. Pokud jde o možnost žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí, žalobce měl možnost kdykoliv nahlédnout do správního spisu, což v průběhu řízení (XXX) učinil. Žalovaná mu dále v průběhu řízení opakovaně (XXX a XXX) zasílala všechny listiny, které byly do spisu založeny od okamžiku, kdy se s jeho obsahem naposledy seznámil. V každé pozvánce k jednání představenstva byl žalobce informován o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se s nimi v pracovních dnech v sídle Komory. Pokud jde o datum vyhotovení napadeného rozhodnutí, je v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedeno datum XXX, kdy bylo vyhlášeno a byl dokončen rozhodovací proces. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne XXX, č. j. 7 As 23/2011 – 82. Připustila, že § 69 odst. 1 správního řádu hovoří o datu vyhotovení, avšak v daném typu řízení je v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

s jeho smyslem uvádět v písemném vyhotovení datum jeho vyhlášení, stejně jako je tomu v případě rozhodnutí soudních.

35. K odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin rozhodnutím Landesgerichtu Korneuburg ze XXX uvedla, že opis je přesvědčivým důkazem, přičemž další listiny (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříku trestů z XXX) jsou důkazy, jež nad rámec nezbytného potvrzují správnost údajů ve veřejné listině (opisu z XXX). Zákon nestanoví, že by žalovaná musela mít pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA k dispozici pravomocný odsuzující rozsudek, aby mohla posoudit naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie. Pouhé nepodložené námitky nemohou vyvrátit řetězec důkazů, který vedl k závěru, že žalobce byl soudem v Kroneuburgu odsouzen za skutky, k jejichž projednání byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu. Důvody pro nesplnění podmínky bezúhonnosti mohou být dány i bez trestního odsouzení. K podmínce bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2018, č. j. 7 As 269/2018-39, a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3431/18. Bezúhonnost je potřeba posuzovat nikoliv k datu napadeného rozhodnutí, ale k datu zápisu do seznamu advokátů (v případě žalobce k XXX). Ani zahrazení odsouzení přitom neznamená ve všech případech, že se k němu nepřihlíží. Dále poukázala na porušení povinnosti dle § 29 odst. 2 ve spojení s § 39 ZOA, a to oznámit Komoře skutečnost, které je důvodem pro pozastavení výkonu právní praxe advokátního koncipienta podle § 8b odst. 1 písm. d) ZOA. Pokud by žalobce svou oznamovací povinnost splnil, byly by splněny všechny podmínky pro vyškrtnutí ze seznamu advokátních koncipientů podle § 37 odst. 3 ZOA, neboť by nesplňoval podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 37 odst. 1 písm. c) ZOA.
36. Pokud jde o odůvodnění znaku ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně popsala skutek, pro který byl žalobce předán k trestnímu řízení do Rakouska, v odůvodnění je uvedeno, kdy se měl žalobce trestné činnosti dopustit, kolikrát a vůči kolika osobám. Pokud jde o výrok napadeného usnesení, námitka v bodu 125. žaloby je nedůvodná, neboť v něm jsou uvedena ustanovení § 8 ust. 1 písm. a), c) ZOA, podle nichž bylo rozhodnuto o vyškrtnutí žalobce.
37. K námitce podjatosti žalovaná uvedla, že žalobcem namítané důvody podjatosti jsou ve skutečnosti výhradami proti procesnímu postupu, s nimiž se žalovaná v napadeném rozhodnutí anebo ve vyjádření k žalobě vypořádala.
38. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce, doplnění žaloby a následná podání žalobce

39. Žalobce ve své replice ze dne 2. 9. 2022 zopakoval svou právní argumentaci uvedenou v žalobě, přičemž zdůraznil, že žalovaná svůj právní názor, že se v nahlédnutí do opisu nezobrazuje údaj ze zvláštní části opisu evidence Rejstříku trestů ČR nijak nevysvětlila, neopřela jej o ustanovení právního předpisu. Žalovaná se pokouší závažnost pochybení v podobě absence protokolu o ústním jednání dle § 18 správního řádu bagatelizovat. Výňatek ze zápisu nemůže být protokolem o ústním jednání ve smyslu § 18 správního řádu. Zdůraznil, že ve správním spise jiná listina není založena a poukázal na to, že žalovaná vystupovala v postavení správního orgánu a má z toho vyplývající povinnosti. K hlasování citoval z Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu „*Představenstvo se usnází veřejným hlasováním*“ a měl za to, že by v protokolu (ve výňatku ze zápisu obsaženém ve spisu) měl být záznam o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

tomto hlasování s uvedením počtu hlasujících členů představenstva. Součástí spisu ale není protokol o hlasování, ani „kompletní zápis“, ačkoli protokol o ústním jednání, popř. o hlasování kolegiálního orgánu, musí být založen ve spise po celou dobu, neboť vady v obsahu spisu nelze napravit jejich zpětným dotvrzením, zpětným dodáváním do spisu či dokonce zpětným dohotovováním. Nadto žalovanou předkládaná listina neobsahuje náležitosti dle § 18 odst. 2 a 3 správního řádu (podpis oprávněné úřední osoby, sepisovatele protokolu, účastníků jednání. Žalovanou uvedená prezenční listina pak není součástí správního spisu, přičemž uvedení přítomných osob a jejich podpisy musí být přímo na protokolu o ústním jednání. Nesouhlasil s argumentací žalované, že byl veden spis elektronický, neboť byl veden spis písemný a originálem bylo původně písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Pokud jde o § 134 správního řádu, představenstvo by se jím mělo řídit analogicky z povahy věci. Nehledě na to je vždy nutné, aby rozhodnutí žalované bylo přezkoumatelné, a to i co se týče způsobu jeho přijetí. Závěrem zopakoval, že splňoval veškeré podmínky pro zápis do seznamu advokátů, což řádně doložil. I nyní prokázal, že neexistuje žádné odsouzení ve vztahu k jeho osobě.

40. V doplnění žaloby ze dne 29. 9. 2022 žalobce poukázal na skutečnost, že v žalovanou předloženém zveřejněném zápisu je uvedeno, že předseda Komory JUDr. R. N., LL.M se schůze z naléhavých rodinných důvodů nemohl zúčastnit, proto se omluvil a vedením pověřil místopředsedkyní představenstva JUDr. M. N. Správní spis však pověření neobsahuje. Napadené rozhodnutí je přitom podepsáno předsedou žalované, který se schůze neúčastnil a nemohl tak rozhodnutí vydat. Stejně tak se jednání osobně neúčastnil JUDr. P.Č., přesto je uveden jako osoba ověřující správnost zápisu. Mgr. L. V., která měla dokument vyhotovit, v něm ani není uvedena jako osoba přítomná. Není tak zřejmé, kdo jej vyhotovil a kontroloval.
41. Pokud jde o existenci originálu rozhodnutí v elektronické podobě, ta se dle žalobce ze spisu nepodává, když spis obsahuje pouze nepodepsané písemné vyhotovení bez podpisu oprávněné úřední osoby. Dle přesvědčení žalobce mu ani nebylo doručeno napadené rozhodnutí opatřené elektronickým podpisem. Následně opakovaně brojil proti posouzení, zda ohrožuje důvěru veřejnosti ve výkon advokacie. Zopakoval, že svou omluvu z nařízeného jednání považuje za řádnou. Doplnil, že se pokusil žalovanou kontaktovat také telefonicky, žalované se však nemohl dovolat. Na jednání chtěl využít svého práva osobně se vyjádřit a předložit své vysvětlení k věci. Závěrem zdůraznil, že dle jednacího řádu žalované rozhoduje představenstvo na základě hlasování, které je veřejné, přičemž o nevěřejnosti předmětné věci přitom nebylo nijak rozhodnuto.
42. V podání ze dne 8. 11. 2022 žalobce zopakoval a částečně rozvedl již dříve předestřené žalobní námitky. Opětovně především zpochybňoval zákonnost a dostatečnost podkladů napadeného rozhodnutí, brojil proti způsobu vedení správního spisu, namítal změnu předmětu řízení ze strany žalované v jeho průběhu, poukazoval na nenaplnění požadavků judikatury na vážení okolností případu, na nedostatky specifikace právní normy odpovídající skutkové podstatě zákonného důvodu pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů ve výroku napadeného rozhodnutí a namítal nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí. Opakoval také dřívější námitky k vadám hlasování a organizaci zasedání představenstva Komory. Nadto s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017, uvedl, že i pokud by býval byl v XXX pravomocně odsouzen, pak by v XXX uplynula pětiletá doba, po kterou se advokát nepovažuje za osobu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stavovsky bezúhonnou, přičemž podmínky vyškrtnutí dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA měla žalovaná posoudit dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.

43. Zároveň brojil proti provedení žalovanou navržených důkazů v řízení před soudem – Opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části ze XXX, neboť nebyl součástí správního spisu a žalobce se tak neměl možnosti k této listině vyjádřit, nadto žalovaná na této listině své rozhodnutí nezaložila. Zároveň popřel pravost a správnost této listiny i dopisu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Služby kriminální policie Brno z XXX. Žalobce dále brojil proti provedení důkazu, aby si soud vyžádal od Rejstříku trestů ČR informaci, zda, kdy a z jakého důvodu byly odstraněny z evidence Rejstříku trestů údaje o r rozhodnutí Landesgerichtu Korneuburg ze dne XXX. Takový důkaz označil žalobce za nezákonný, neboť se tímto žalovaná snaží obcházet, že dle § 10 ZRT není oprávněna vyžadovat si opis z evidence Rejstříku trestů, což dle žalobce ostatně nejsou oprávněny činit ani soudy ve správním soudnictví. Žalobce nadto takový důkaz označil za nadbytečný, když sám předložil listiny (2x nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR, elektronickou konverzi výpisu z evidence rejstříku trestů Rakouské republiky), z nichž je patrná jeho bezúhonnost. Důkazní návrh žalované dále představuje nepřiměřený nerovný přístup vůči žalobci a nepřiměřený zásah do práva na soukromí žalobce, když po nikom jiném žalovaná takové listiny nežadá.
44. Dále se pozastavil nad tím, že žalovaná po získání podkladů v roce 2020 neseznala splnění podmínek pro zahájení řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, a že kárná stížnost na žalobce byla s ohledem na obsah přípisu ze dne XXX, č. j. XXX shledána nedůvodnou a odložena, přičemž tato stížnost byla odůvodněna stejnými skutečnostmi jako napadené rozhodnutí.
45. V podání ze dne 29. 1. 2023 žalobce uvedl, že žalovaná nepředložila soudu skutečný správní spis vedený ve věci sp. zn. XXX, ale pouze soudu zaslala více než 200 neuspořádaných listin. Obsah zaslaného „spisu“ neodpovídá obsahu skutečného spisu, obsahuje nově listiny, které v době do vydání napadeného rozhodnutí nebyly vůbec součástí správního spisu. Dále opakoval již dříve uplatněné žalobní námitky. Zároveň uplatnil novou námitku spočívající v nekonzistentním a disproportionálním postupu žalované při jejím rozhodování ve věci vyškrtnutí advokátů, k čemuž poukázal na případ advokáta JUDr. K. K., který nebyl žalovanou vyškrtnut přes to, že byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let se zkušební dobou na 4 roky za trestný čin vydírání související s výkonem advokacie. Žalobce uvedl, že takový postup je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání. Dále uvedl, že nebyl v rámci řízení poučen o svých právech ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu.

Duplika žalované

46. Žalovaná se k uvedeným podáním žalobce vyjádřila podáním ze dne 16.2.2023, kdy zejména poukázala na to, že žalobce neuvedl, jak dopadlo v Rakousku trestní řízení, k němuž byl předán na základě evropského zatýkacího rozkazu usnesením Krajského soudu v Brně ze dne XXX, č. j. XXX.
47. Pokud jde o navržený důkaz dotazem na Rejstřík trestů ČR, žalovaná nechce napravovat svůj vadný a nezákonný postup, jak uvádí žalobce, ale využívá své procení oprávnění navrhnout jako účastnice řízení provedení důkazu, jímž má být vyvráceno tvrzení žalobce, který opakovaně zpochybňuje správnost Opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní části z XXX. Ze stejného důvodu žalovaná uplatnila Opis z evidence Rejstříku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

trestů fyzických osob – zvláštní části z XXX. Důkazní návrhy nedoplňují napadené rozhodnutí, jsou uplatněny v rámci procesní obrany žalované.

48. Pokud jde o pověření JUDr. Moniky Novotné, není pro něj předepsána žádná forma a je zaznamenáno v „Zápisu z 8. schůze představenstva ČAK z XXX“. Rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů přitom nevydala JUDr. Monika Novotná, nýbrž představenstvo Komory. Předseda jedná jménem Komory ve všech věcech. Pokud je předseda Komory podepsán pod písemným vyhotovením napadeného rozhodnutí, neznamená to, že by toto rozhodnutí vyhotovila jiná osoba než ta, která je vydala, neboť v obou případech jde o rozhodnutí Komory, resp. jejího představenstva. K působnosti tajemníka k zajištění a ověřování zápisu poukázala na čl. 36 odst. 3 organizačního řádu Komory.
49. K otázce vypořádání se s kritériem ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie odkázala na napadené rozhodnutí. K možnosti omluvit se telefonicky uvedla, že přítomnost jedné administrativní pracovnice sekretariátu žalované na schůzi neparalyzovalo telefonickou dostupnost úřadu Komory. K tomu, že nebylo v dřívější době zahájeno řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů uvedla, že žádné rozhodnutí o nezahájení či dokonce zastavení řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů nebylo vydáno. K tvrzení překážky věci rozhodnuté a porušení zásady ne bis in idem uvedla, že projednávání a odložení stížnosti kontrolní radou žalované pod sp zn. XXX není rozhodnutím, což potvrzuje judikatura správního soudu.
50. Žalovaná dále opětovně citovala rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2017, na nějž dále odkázala a uvedla, že doba 5 let je dobou, po kterou advokát nemohl vykonávat advokacii. Žalobce však od svého odsouzení mohl vykonávat advokacii až do XXX, kdy nabylo právní moci napadené rozhodnutí žalované.
51. Dále uvedla, že důsledkem přijetí argumentace žalobce by advokát, který splnil svou oznamovací povinnost dle § 29 odst. 2 ZOA a informoval Komoru (žalovanou), že byl pravomocně odsouzen, byl v horším postavení než advokát, který svou zákonnou oznamovací povinnost nesplnil. Obdobně, pokud by žalovaná nemohla postupovat podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA, a pokud by se o odsouzení advokáta před jeho zápisem do seznamu advokátů dověděla až po několika letech, byl by žadatel, který toto odsouzení v žádosti o zápis seznamu advokátů zamlčel, v lepší pozici než ten, kdo svou povinnost splnil a kdo by zapsán nebyl.
52. Žalovaná s odkazem na text oznámení o zahájení řízení zopakovala, že předmět řízení nijak neměnila. Pokud jde o chybějící listiny ve spise uvedla, že mezi XXX, kdy žalobce nahlížel do spisu, a XXX, kdy tajemník žalované zjistil ztrátu listin a vyhotovil úřední záznam, nikdo se spisem nemanipuloval. Žalobce přitom při nahlížení do spisu na absenci těchto důležitých listin nepoukázal. Závěrem k námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí.

Triplika žalobce

53. Podáním ze dne 17. 8. 2023 žalobce reagoval na přípis Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, č. j. XXX, a dále předložil výpis z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, včetně nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX.
54. Žalobce zároveň uvedl, že Rejstřík trestů ČR není oprávněn hodnotit, zda jsou údaje třetího státu správné. Předmětné údaje byly odstraněny a již nejsou evidovány, což odpovídá tvrzením žalobce o nesprávnosti sporného záznamu. Pokud by byl žalobce odsouzen, údaje

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

by nebyly odstraněny (což byly již ke dni vydání rozhodnutí žalované), ale byly by zde nadále evidovány.

55. Žalobce nadto dal soudu podnět, aby byl podán návrh dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle Čl. 95 odst. 2 Ústavy ke zrušení §16c odst. 2 ZRT, k čemuž uvedl rozsáhlou argumentaci, spočívající v porušení širokého spektra jeho práv vyplývajících z Ústavy, Listiny, Listiny základních práv EU, EÚLP a v porušení SFEU. Zároveň namítal rozpor tohoto ustanovení s Nařízením Evropského Parlamentu a rady (EU) č. 2016/679/EU a zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Předmětné ustanovení umožňuje obcházení zákonných restrikcí dle § 10 odst. 1 až 3 ZRT k tomu, kdo je oprávněn vyžadovat si opis z evidence rejstříku trestů ČR.
56. Dále žalobce kromě nezákonnosti namítl rovněž nesprávnost a nepravost přípisu Rejstříku trestů ČR a souvisejících listin (Informace o odsouzení, Notifikace id. XXX ze dne XXX, Notifikace id. XXX ze dne XXX, Notifikace id. XXX ze dne XXX). Správnost těchto listin dle žalobce vyvrací jak dříve doložené veřejné listiny, tak originál výpisu z Rejstříku trestů Rakouska spolu s úředním překladem z německého do českého jazyka ze dne XXX a nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, a nahlédnutí do opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne XXX, které žalobce navrhl provést k důkazu, neboť jsou důkazem opaku prokazujícím, že se nikdy nedopustil trestného činu.
57. Žalobce dále opětovně brojil proti opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX a proti opisu z evidence Rejstříku trestů ČR ze dne XXX, neboť jsou pouhými kopiemi, nemají povahu veřejných listin, a byly vneseny do spisu nikoli v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu. K nejednotnosti správní praxe dále poukázal na případ JUDr. J. T. z roku 2017, či případ JUDr. J. M. řešený Nejvyšším správním soudem pod sp. zn 4 As 7/2006.

První posouzení Městským soudem v Praze

58. O žalobě soud prvně rozhodoval rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, č. j. 9 A 66/2022-205, jímž po ústním jednání a rozhodnutí o návrzích důkazů žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že se žalovaná se zásadními námitkami žalobce ve správním řízení vypořádala dostatečně.
58. K množství žalobních námitek procesního charakteru, soud podotkl, že řízení o vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA nemá charakter řízení o trestní sankci. Nejde o kárné řízení, v němž lze advokátu udělovat různé sankce za závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností ve smyslu § 32 odst. 2 ZOA. Advokátní komora jakožto organizace profesní samosprávy tímto způsobem garantuje, že budou povolání advokáta vykonávat jen osoby splňující předpoklady pro jeho výkon dle § 5 ZOA. Předmětem řízení je, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta, v případě kárného řízení je předmětem posouzení sám skutek, kterým se advokát provinil proti svým povinnostem (byť jsou při posuzování ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie při aplikaci § 8 odst. 1 písm. c) ZOA brány na zřetel konkrétní skutkové okolnosti, nejsou podstatou daného posuzování). Analogicky lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k odvolání z funkce notáře, viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 75/2013.
59. K *první a druhé žalobní námitce* soud nevěšel na námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí. Představenstvo České advokátní komory bylo věcně příslušné k jeho vydání na základě § 44 odst. 3 ZOA. Napadené rozhodnutí splňuje formální předpoklady správního rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

není vnitřně rozporné ani právně a fakticky neuskutečnitelné. K jednotlivým dílčím námitkám se soud vyjadřuje níže.

60. Soud nevyhověl ani námitce absence podpisu pod napadeným rozhodnutím a pod „Oznámením o zahájení řízení o možnosti vyškrtnutí ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 85/1996 Sb.“ Soud se ztotožnil se žalovanou v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014, bod 22: „Elektronická verze rozhodnutí může být podle povahy věci buď originálem rozhodnutí (pokud by byl originál rozhodnutí vydaný v elektronické podobě podepsán uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby a takto zaslán účastníkům) nebo stejnopisem rozhodnutí (v ostatních případech). Správní řád v ustanovení § 69 odst. 3 reaguje v první řadě na to, že z povahy věci elektronická verze rozhodnutí nemůže obsahovat otisk úředního razítka, a proto se tato skutečnost vyjádří v příslušném místě slovy „otisk úředního razítka“, který se jinak bude nacházet na originálu i na stejnopisu rozhodnutí vyhotoveném v písemné podobě. Druhá odlišnost od písemného vyhotovení se týká podepisování elektronické verze rozhodnutí. Tu má podle dikce § 69 odst. 3 podepsat uznávaným elektronickým podpisem úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení. Vzhledem k době vzniku správní řád nepočítal s možností elektronického správního spisu, a tudíž i možnosti, že by originál rozhodnutí byl vydán také v elektronické podobě. Zjevně tedy předpokládal, že originál rozhodnutí bude založen v písemné podobě ve spisu a u elektronické verze rozhodnutí může jít z povahy věci pouze o stejnopis. Proto se zde vyskytuje pouze elektronický podpis úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, analogicky k běžnému podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, uvedenému v § 69 odst. 1 větě třetí. Není však důvod nepovažovat za řádnou elektronickou verzi rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 3 i jeho originál (tedy podepsaný elektronicky oprávněnou úřední osobou) za situace, kdy je uznávaný elektronický podpis postaven na úroveň běžného podpisu (§ 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu)“.
61. Z vyjádření žalované při ústním jednání dne 30. 8. 2022 vyplynulo, že žalovaná vede správní spis zároveň jak v elektronické, tak v tištěné podobě. Soud ze správního spisu, jež byl doručen soudu v elektronické podobě, ověřil, že originál Oznámení o zahájení řízení je opatřen elektronickým podpisem tehdejšího předsedy JUDr. V. J. <j.@cak.cz>, ČESKÁ ADVOKÁTNÍ KOMORA, certifikát vydal(a): I.CA Qualified 2 CA/RSA 02/2016, První certifikační autorita, a. s. K tomuto dokumentu je zároveň připojena doručka ze systému datových schránek, z níž soud zjistil, že Oznámení bylo žalobci elektronicky do datové schránky dne XXX v XXX.
62. Originál napadeného rozhodnutí je pak opatřen elektronickým podpisem nynějšího předsedy JUDr. R. N. LL. M. <n.@cak.cz>, ČESKÁ ADVOKÁTNÍ KOMORA, certifikát vydal(a): I.CA Qualified 2 CA/RSA 02/2016, První certifikační autorita, a. s. K tomuto dokumentu je zároveň připojena doručka ze systému datových schránek, z níž soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci elektronicky do datové schránky dne XXX v XXX.
63. Za situace, kdy žalovaná vedla elektronický spis obsahující originály daných dokumentů, bylo s ohledem na výše citovanou judikaturu dostatečné, aby byly podepsány (jen) elektronickým podpisem.
64. Při posuzování postupu žalované při rozhodování soud vyšel z ustanovení § 44 odst. 2 ZOA, dle kterého má představenstvo žalované celkem 11 členů. Zároveň z Čl. 8 odst. 7 Organizačního řádu plyne, že „představenstvo je schopné se usnášet, je-li přítomna většina jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

členů“. Dle Čl. 8 odst. 9 „*nestanoví-li zákon nebo tento organizační řád jinak, je usnesení představenstva přijato, hlasovala-li pro něj většina členů představenstva přítomných na schůzi představenstva.*“ Pokud jde o složení představenstva Komory, to je nejen veřejně dostupné na jejích webových stránkách (<https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=9035>, zobrazeno dne 28. 8. 2023), ale s ohledem na jeho charakteristiku jako voleného kolegiálního orgánu organizace profesní samosprávy advokátů lze jeho složení považovat za notorietu známou členstvu advokátního stavu, tedy i žalobci.

65. Žalovaná učinila součástí veřejné části správního spisu (č. l. 030/127-128) toliko *Výňatek ze Zázpisu z 8. schůze představenstva žalované ze dne XXX, bod c) – neveřejnou část* (dále také „výňatek ze zápisu“ nebo „výňatek“). Z tohoto dokumentu je patrné, že jednání ve věci žalobce bylo řádně zahájeno. Následně byla projednána otázka absence žalobce na jednání a bylo rozhodnuto, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Dále je z výňatku ze zápisu patrný seznam důkazů, jež byly provedeny sdělením obsahu listin, a zároveň seznam důkazů navržených žalobcem, jejichž provedení bylo zamítnuto. Poté bylo rozhodnuto o ukončení dokazování, protože předsedající dala hlasovat o navrženém výroku rozhodnutí, který je ve výňatku ze zápisu uveden.
66. Soud přisvědčil žalobci v jeho dílčí námitce ohledně nedostatků výňatku ze zápisu. Pro jeho určitost by totiž bylo vhodné, aby žalovaná uvedla nejen den konání 8. schůze představenstva XXX, ale i čas, kdy bylo jednání ve věci žalobce zahájeno a skončeno, jméno předsedající osoby, jakož i osob, které ve věci hlasovaly, a podpis pořizovatele zápisu. V této souvislosti lze rovněž žalované vytknout, že součástí veřejně přístupné části správního spisu nečinila prezenční listinu přítomných členů představenstva.
67. Tyto vady jsou však zhojeny předloženým úplným *Zázpisem z 8. schůze představenstva České advokátní komory (ČAK, Komora), která se konala dne XXX v zasedací síni ČAK, Národní 16, Praha 1* (kompletní zápis/úplný zápis) a jeho přílohou *Prezenční listina 8. schůze představenstva České advokátní komory konané dne XXX v sídle ČAK, Národní 16 a on-line prostřednictvím aplikace Webex* (dále také „prezenční listina“), kde je uveden jmenný seznam přítomných osob s rukou psanými podpisy (vyjma JUDr. P. Č., který byl přítomen online). Z těchto listin je tak patrné, že se 8. schůze představenstva účastnili jeho členové a členky JUDr. M. M., Ph.D., MCI Arb (přítomen do 13:00 hod.), JUDr. M. N., JUDr. M. P., Ph.D., LL. M., JUDr. L. B. D., Ph.D., Mgr. F. K., Ph.D., JUDr. T. S. (do 13:00 hod), Mgr. L. T. (příchod v 15:00 hod., přítomen na hlasování na závěr) a JUDr. O. T. Ph.D., LL.M. (zbylí účastníci uvedení v prezenční listině nejsou členy představenstva a nejsou oprávněni hlasovat).
68. Z kompletního zápisu je dále zjevné, že schůzi (resp. jednání) představenstva vedla jeho místopředsedkyně JUDr. M. N. Zároveň je tento kompletní (úplný) zápis jako celek podepsán zapisující Mgr. L. V., a osobou ověřující správnost zápisu tajemníkem JUDr. P. Č. Skutečnost, že byl JUDr. P. Č. dle prezenční listiny přítomný pomocí aplikace Webex (tedy videohovorem), nijak nebrání tomu, aby byl schopen se jednání pozorně účastnit, a zároveň ověřit správnost kompletního zápisu. Videokonferenci je nutno chápat jako zcela plnohodnotnou formu účasti.
69. Z předloženého úplného zápisu je dále zřejmé, a pro věc žalobce rozhodné, že v něm pro navržený výrok rozhodnutí ve věci sp. zn. XXX hlasovalo 7 osob, nikdo se nezdržel a nikdo nehlasoval proti. Zákon ani organizační řád přitom nestanoví povinnost jmenovitě v zápise o schůzi představenstva uvést, jakým způsobem, který konkrétní člen představenstva

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

hlasoval. Na zákonnost napadeného rozhodnutí proto nemůže mít neuvedení takového údaje vliv, stejně jako případné procesní pochybení při rozhodování o způsobu hlasování dle Čl. 8 odst. 8 organizačního řádu.

70. Je-li zaznamenáno, že pro přijetí napadeného rozhodnutí hlasovalo 7 přítomných členů, lze uzavřít, že 1) bylo splněno kvorum, neboť 7 je většina z 11; a zároveň, že 2) návrh byl přijat 100 % hlasů přítomných členů představenstva. Soud proto seznal, že předložené dokumenty dostatečně osvědčují, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo ústní jednání, na němž bylo provedeno dokazování, o neprovedených důkazech bylo řádně rozhodnuto, o výroku ve věci žalobce bylo hlasováno a byl žalovanou vyhlášen.
71. Pro úplnost soud dodal, že pokud žalovaná výslovně do kompletního zápisu neuvedla, jakou procesní formou (zda rozhodnutím nebo usnesením), bylo o jednotlivých návrzích rozhodováno, nezatížila řízení tak závažnou vadou, která by měla vliv na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ze stejných důvodů soud nevesel na námitku žalobce, aby kompletní zápis obsahoval informaci o tom, jakým počtem hlasů byla přijata jednotlivá dílčí rozhodnutí žalované o vedení řízení.
72. Pokud jde o otázku zastoupení předsedy při jeho absenci, soud zdůraznil, že organizační řád otázku absence předsedy při hlasování výslovně neupravuje. Čl. 13 odst. 2 organizačního řádu však opravňuje předsedu pověřit místopředsedy trvalým výkonem některých pravomocí nebo činností, které jsou svěřeny do jeho působnosti. Za použití argumentu *a maiori ad minus* nelze než uzavřít, že je-li předseda oprávněn pověřit místopředsedu trvalým výkonem některých pravomocí nebo činností, je taktéž oprávněn pověřit místopředsedu řízením schůze představenstva ad-hoc. Jistě by v takovém případě napomáhalo transparentnosti, pokud by pověření mělo písemnou formu. Za situace, kdy je však kolegiálním orgánem řádně hlasováno, a kdy má hlas předsedy kolegiálního orgánu totožnou váhu jako hlas jakéhokoli jiného člena či členky tohoto orgánu, pak skutečnost, že předseda pověřil pro dobu své nepřítomnosti místopředsedkyni tohoto orgánu k tomu, aby za něj činila úkony související s řízením tohoto jednání (z podstaty věci jde tedy o plnění organizační funkce) toliko neformálně, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
73. K otázce, zda mohl předseda podepsat napadené rozhodnutí, byť se ze schůze představenstva, na němž bylo přijato, omluvil, a zároveň k otázce odůvodnění jednotlivých rozhodnutí učiněných na jednání představenstva jakožto kolegiálního (kolektivního) orgánu, soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016, č. j. 9 As 70/2015 – 50: *„Požadavek stěžovatelky na to, aby se kolektivní orgán usnášel na konkrétním znění odůvodnění, jde nad rámec zákona. Ustanovení § 134 odst. 2 spr. ř. (resp. § 8 odst. 2 zákona o provozování televizního vysílání), kterého se stěžovatelka v tomto směru dovolávala v žalobě, sice hovoří o přijetí usnesení nadpoloviční většinou, resp. rozhodnutí nadpoloviční většinou, avšak v tomto případě se nejedná o usnesení ve smyslu typu rozhodnutí dle správního řádu a jeho odůvodnění, ale o způsob rozhodnutí ve smyslu usnesení se na něm, jeho přijetí, a to na základě odsouhlasení nadpoloviční většinou (srov. Vedral J., Správní řád Komentář, Bova Polygon 2012, str. 1016). Sdělení důvodů a vypořádání se s argumentací účastníka řízení náleží odůvodnění vlastního rozhodnutí, které v případě žalované jako kolektivního orgánu připravuje její administrativní aparát – Úřad Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a to zejména na základě diskuse o důvodech rozhodnutí, která proběhla na neveřejném jednání žalované. Za správnost tohoto vyhotovení pak odpovídá předseda žalované, který písemné vyhotovení podepisuje. Úvahy stěžovatelky o jiném odůvodnění jsou její jakkoliv nepodloženou spekulací.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

74. Byť žalovaná správně poukázala na fakt, že s ohledem na ust. § 55 odst. 1 ZOA ve spojení s § 44 odst. 3 ZOA se na rozhodování představenstva o vyškrtnutí ze seznamu advokátů ustanovení § 134 správního řádu neužije, lze tyto závěry analogicky aplikovat taktéž na rozhodování představenstva Komory, neboť zcela reflektují ustálené doktrinální pojetí fungování kolegiálních orgánů. Již Slovník veřejného práva československého kolektivu autorů Františka Weyra, Jiřího Hoetzla et. al. uváděl, že „(...) při zásadě kolegiální tvoří se vůle úřadu hromadným usnášením několika fyzických, a to zpravidla hlasováním ve sboru. Vůli úřadu kolegiálního tvoří několik fyzických osob zároveň a jejich projevy jsou právně rovnocenné. (...) Sborovému úřadu stojí v čele osoba fyzická (předseda), která se stará o jednotnost řízení a zastupuje úřad na venek. Tato reprezentační funkce předsedy kolegiálního úřadu má zcela jinou právní povahu než je tomu u přednosta úřadu monokratického. Předseda kolegia nemá rozhodujícího vlivu na tvoření vůle kolegia, jsa jen primus inter pares. On publikuje vůli kolegia na venek“ (cit. WEYR, František. Slovník veřejného práva československého. Praha: Eurolex Bohemia, 2000. ISBN 80-902752-4-9., str. 103).
75. Jelikož organizační řád (srov. Čl. 11 ve spojení s čl. 8 odst. 5 až 9 organizačního řádu) nestanovil jiná pravidla, nelze žalované vytýkat, pokud postupovala plně v souladu s ustálenou doktrínou, podle níž kolegiální orgán (představenstvo) zastupuje navenek jeho předseda. Jelikož je tento předseda v postavení prvního mezi rovnými, jeho nepřítomnost měla důsledky toliko pro kvorum a zároveň v tom, že v dané věci nehlasoval. Navenek ale rozhodnutí kolegiálního orgánu reprezentuje jeho předseda, nevystupuje zde totiž v pozici samostatně rozhodujícího jedince, ale právě jako reprezentant kolegia. Ostatně by předseda jakožto první mezi rovnými podepisoval písemné vyhotovení i v případě rozhodnutí, kdy by s přijatým závěrem nesouhlasil (hlasoval proti jeho přijetí) či pokud by se hlasování zdržel.
76. Stejně tak je v souladu s principy fungování kolegiálních orgánů, že bylo přijetí jednotlivých rozhodnutí (včetně rozhodování procesního charakteru, mezi něž patří rozhodování o (ne)provedení jednotlivých důkazů) a rozhodnutí ve věci samé blíže odůvodněno až v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí, podepsaném předsedou zastupujícím představenstvo navenek.
77. Pokud jde o námitku, že některé úkony nebyly činěny oprávněnými úředními osobami, soud opětovně uvedl, že z § 44 odst. 3 písm. a) ZOA vyplývá oprávnění představenstva, jakožto výkonného orgánu Komory, rozhodovat o vyškrtnutí ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA. Představenstvo jako kolegiální orgán v obecné rovině může ke své činnosti využívat administrativního aparátu (např. Mgr. L. V. či jiných osob). Povinnost tajemníka (JUDr. P. Č.) organizačně a technicky zajišťovat činnost představenstva vyplývá z Čl. 36 odst. 3 Komory, kam lze nepochybně zahrnout i opatřování podkladů pro rozhodování představenstva. Má-li tajemník tuto povinnost, zároveň je z podstaty věci také oprávněn činit veškeré úkony, které jsou k plnění jeho povinností nezbytné. Nelze proto přisvědčit názoru žalobce, že se na provádění úkonů správního řízení podílely osoby neoprávněné, či že podklady získané tajemníkem jsou nezákonným důkazem.
78. Pro úplnost soud uvedl, že absence podpisu personálu administrativního aparátu (např. Mgr. L. V. či jiných osob) na prezenční listině nemůže mít na zákonnost rozhodnutí vliv, neboť tyto osoby nejsou členy představenstva, neúčastní se hlasování (a jejich přítomnost proto nemá vliv ani na výpočet kvora), pouze představenstvu poskytují administrativní podporu. Pokud taková osoba nakonec stvrdila vlastnoručním podpisem kompletní zápis, má soud za to, že se na jeho vyhotovení podílela.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

79. Pokud jde o *třetí žalobní námitku*, v níž žalobce brojí proti způsobu vedení správního spisu, soud zjistil, že tento obsahuje soupis veškerých svých součástí. Byť tento soupis neobsahuje legendu, je z něj patrná systematika vedení spisu. Jednotlivé dokumenty a listy jsou v soupisu číslovány, přičemž k „hlavním“ dokumentům jsou připojovány jednotlivé přílohy. Spis je řazen chronologicky v pořadí dle hlavních dokumentů, nikoliv dle dne připojení jednotlivých příloh. Každá z listin ve spise je označena dvěma dílčími čísly, a to podle řazení hlavních dokumentů, a zároveň podle celkového pořadí ve spise. Pokud jde konkrétně o Oznamení o zahájení řízení, tento dokument je označen čísly listu 006/27, neboť je 6. hlavním dokumentem v pořadí, a zároveň je také 27. listem spisu při zohlednění příloh. Skutečnost, že je dokument č. j. XXX až fakticky umístěn na 27 listu správního spisu, tedy není projevem manipulace s listinami ve spise, nýbrž důsledkem zcela legitimního způsobu vedení a organizace spisu zvoleného žalovanou. Soud nepopírá, že by jistě bylo vhodnější, pokud by žalovaná ve spisovém přehledu uváděla nejen datum vzniku daných dokumentů, jako tomu při vedení spisu ve věci žalobce činila, ale kdyby zaznamenávala i přesný datum a čas jejich zažurnalizování do spisu, nejde však o takovou vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
80. Pokud jde o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, a ze dne XXX, sp. zn. XXX, ze soupisu je patrné, že tyto listiny byly do spisu zažurnalizovány pod číslem dokumentu 025. Elektronický podpis M. U. <mu.@ksoud.brn.justice.cz>, certifikát vydal(a): Post Signum Qualified CA 4, Česká pošta, s. p., ověřující autenticitu těchto elektronických dokumentů, je datován dnem XXX. Totožným elektronickým podpisem totožného data je opatřen taktéž přípis Krajského soudu v Brně ze dne XXX, z něž je patrné, že předmětná usnesení byla žalované zaslána Krajským soudem v Brně právě společně s tímto přípisem. Datum XXX je zároveň na doložkách právní moci připojených k předmětným usnesením. Tyto listiny byly zařazeny k hlavnímu dokumentu č. 025, který logicky předchází napadené rozhodnutí zažurnalizované jako hlavní dokument č. 027. Soud proto nemá jediného důvodu domnívat se, že předmětná usnesení nebyla v dispoziční sféře žalované a že nebyla zařazena do správního spisu v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Nadto je ze soupisu listin (ve spojení s prostudováním těchto listin, jež jsou součástí správního spisu) patrné, že jako hlavní dokument č. 026 je zažurnalizován přípis žalované zasláný žalobci dne 9. 6. 2022, společně s nímž byly zaslány žalobci listiny ze správního spisu na jeho žádost, a mezi nimi mimo jiné také předmětná usnesení Krajského soudu v Brně (z elektronické verze spisu lze dovodit, že tato usnesení byla mezi přílohami žalobci doručeného přípisu, neboť jsou opětovně zažurnalizovány taktéž mezi přílohami přípisu na čísle „hlavního“ dokumentu 026). Z připojené doručky (č. l. 026/116) je potom patrné, že tyto dokumenty byly doručeny žalobci dne XXX v XXX hod., tedy několik dní dopředu před zahájením ústního jednání ve věci. Žalobce se tedy s těmito dokumenty mohl seznámit a měl dostatek prostoru na to se k nim vyjádřit. Soud nadto podotýká, že žalobce se s obsahem správního spisu seznámil opakovaně. Z č. l. 011/61 je patrné, že dne XXX žalobce do spisu nahlížel, přičemž následně z č. l. 020/77 a 026/112 vyplývá, že dokumenty ze spisu byly žalobci v době před vydáním napadeného rozhodnutí na jeho žádost průběžně zasílány.
81. Pokud jde o Matriční list a Výpis z kárné evidence, je pravdou, že tyto dokumenty byly zažurnalizovány až jako dokument 031 na č. l. 031/129-130, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud však podotýká, že zcela evidentně jde o podklady známé žalované z její úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná je stavovskou samosprávnou organizací všech advokátů, přičemž vedení matriky a kárné evidence je Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v daném případě nezbytné k tomu, aby mohla žalovaná plnit z tohoto jejího postavení vyplývající povinnosti. V obecné rovině nejsou správní orgány povinny zakládat do správního spisu listiny obsahující skutečnosti jim známé z úřední činnosti (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018 – 17). Byť v takovém případě platí obecná povinnost správního orgánu výslovně uvést, z jaké konkrétní úřední činnosti jsou jim předmětné skutečnosti známy, v tomto konkrétním případě, kdy je toto zcela a nepochybně zjevné s přihlédnutím k výše uvedené povaze žalované a k povaze Matričního listu a Výpisu z kárné evidence, nemohla mít tato vada za důsledek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opačný závěr by v daném případě odporoval principu proporcionality. Pokud tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí tyto dva dokumenty ve správním spise ke dni vydání napadeného rozhodnutí zažurnalizovány nebyly, s ohledem na výše uvedené okolnosti se nejedná o takovou vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

82. Pokud jde o umístnění napadeného rozhodnutí jako hlavní dokument č. 027, soud uzavřel, že tato pozice odpovídá času, kdy byl výrok daného rozhodnutí vyhlášen. Byla-li se omluva žalobce se žádostí o odročení jednání administrativním aparátem žalované zpracována až po vyhlášení napadeného rozhodnutí, lze rozumět tomu, proč byly zařazeny až s následným číslem hlavního dokumentu č. 028. Soud nepopřel, že žalovaná pochybila, pokud na dané místo dokumentu č. 027 ihned po vyhlášení výroku napadeného rozhodnutí nezažurnalizovala Výňatek ze *Zápisu z 8. schůze představenstva* (který zařadila až pod číslo dokumentu 030), či jinou listinu osvědčující vydání rozhodnutí ve věci samé (k němuž mohla následně připojit písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí jako přílohu). Dané pochybení však nemělo vliv na možnost žalobce seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.
83. Ke *čtvrté žalobní námitce* soud uzavřel, že pokud jde o včasnost omluvy žalobce, soud se plně ztotožňuje se žalovanou v závěru, že omluva má být činěna bezodkladně. Ustálenou judikaturu k otázce včasnosti omluvy ostatně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 385/2017-36: „[29] V rozsudku ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, Nejvyšší správní soud formuloval podmínky, které musí učiněná omluva splňovat, aby mohla být považována za náležitou: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. (zvýrazněno soudem). [30] K požadavku bezodkladnosti omluvy se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016-29, kde uvedl, že požadavek, aby omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky v účasti na jednání, není pro předvolanou osobu nikterak zatěžující či nepřiměřená Naopak v bezdůvodném oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu lze spatřovat znaky obstrukčního jednání. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud konstantně vykládá požadavek bezodkladnosti omluvy tak, že omluva má být správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. (zvýrazněno prvním senátem, srov. rovněž rozsudky ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25).“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

84. V daném případě byla omluva žalobce doručena do datové schránky žalované dne XXX v 0:00 hod., tedy o půlnoci téhož dne, kdy se konalo jednání představenstva žalované nařízené na 10:45 hod. Ze žalobcem zasláné eNeschopenky je přitom patrné, že byla vystavena již dne XXX. Žalobce měl tedy na učinění své omluvy 12 dní. Lze proto uzavřít, že žalobce bezdůvodně oddaloval okamžik sdělení omluvy žalované, v čemž lze s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu spatřovat znaky obstrukčního jednání. Nadto za situace, kdy byla omluva doručena žalované o půlnoci a zároveň pouze několik hodin před začátkem jednání představenstva, nelze klást k tíži žalované, pokud její administrativní aparát nestihl podání žalobce včas zpracovat. Pokud žalobce uvádí, že se nemohl žalované dovolat, ani toto nelze klást k tíži žalované za situace, kdy žalobce pouze vlastní vinou činil omluvu na poslední chvíli. Pro úplnost soud podotýká, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce se z jednání omlouval opakovaně a opakovaně žádal jeho odročení. Poprvé tak činil XXX z důvodu kolize s jednáním nařízeným před soudem (č. l. 009/38), podruhé XXX z důvodu pracovní neschopnosti (č. l. 016/69), a potřetí XXX taktéž z důvodu pracovní neschopnosti (č. l. 028/123). K žádosti žalobce z důvodu doloženého onemocnění covid-19 nebylo o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů jednáno ani dne XXX (č. l. 021/84). Žalovaná tedy dlouhodobě vycházela žalobci vstříc a dbala jeho procesních práv. Skutečnost, že jednání bylo dříve odročeno, nadto nezakládá legitimní očekávání, že bude přistě (na základě omluvy z obdobných důvodů), odročeno opětovně.
85. K *páté žalobní námitce* soud vyšel z výše vymezeného předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení, tedy, že předmětem řízení dle § 8 odst. 1 písm. a), c) ZOA je posouzení, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta. Z oznámení o zahájení řízení ze dne XXX, č. j. XXX-006, jednoznačně vyplývá, že důvodem pro řízení dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA je skutečnost, že žalobce byl do seznamu advokátů zapsán dne 1. 9. 2019, přičemž neinformoval žalovanou, že toho času ještě trvala zkušební doba podmíněného odsouzení, představenstvo bude v řízení tedy posuzovat, zda s přihlédnutím k této nově zjištěné skutečnosti žalobce splňuje podmínku bezúhonnosti uvedenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA. Zároveň je zde uveden důvod dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, tedy odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin nespáchaný v souvislosti s výkonem advokacie. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na nějž žalobce ostatně sám poukázal, je přitom patrné, že důvodem pro postup podle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA je „*fakt, že právě kvůli tomuto odsouzení nesplňoval 1. června 2019, kdy byl zapsán do seznamu advokátů vedeného Komorou, jednu z taxativních podmínek pro zápis do tohoto seznamu advokátů, a to bezúhonnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA.*“ Předmět řízení se tedy v celém jeho průběhu nijak neměnil.
86. Zároveň soud podotkl, že v celém průběhu řízení bylo zkoumáno jedno jediné a totožné odsouzení žalobce Landesgerichtem Korneuburg ze dne XXX, které nabylo právní moci dne XXX. Doplnování dalších důkazních listin (Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. 1 Nt XXX, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, přípis Rejstříků trestů České republiky z XXX) za účelem zjištění totožného skutkového stavu není změnou předmětu řízení. Není zároveň pravdou, že žalobce nebyl s těmito důkazními listinami dopředu obeznámen, neboť mu byl v průběhu řízení, a naposledy dne XXX, žalovanou opakovaně zasílán obsah správního spisu.
87. K *šesté žalobní námitce* soud k otázce, zda bylo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje oprávněno postupem dle § 10 odst. 1 ZRT získat opis z evidence rejstříku trestů žalobce, ačkoli nebyl sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TŘ,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

poukazuje na institut šetření dle § 158 odst. 1 TrŘ ve spojení s § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“). Jak uvádí odborná literatura: „*Toto ustanovení představuje institut, který upravuje v rámci PolČR postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 TrŘ (tzv. šetření). Při absenci obdobného ustanovení za účinnosti PolČR 1991 se pouze výkladem dovozovalo, že v rámci postupu dle § 158 odst. 1 TrŘ policejní orgán postupuje podle obecných právních předpisů, které upravují jeho činnost (v případě policie je to právě PolČR), za použití institutů v této obecné úpravě stanovených. Policista takto postupuje jako součást policejního orgánu, kterým je příslušný útvar policie (viz § 12 odst. 1 větu první TrŘ). (...) Kromě trestněprávního významu tohoto ustanovení je odstavec 1 zákonným vymezením operativního šetření, resp. operativně pátrací činnosti, tedy činnosti policie spočívající v získávání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož trestněprávní povaze ale policie nemá v době získání poznatků dostatek informací, které by ji opravňovaly k zahájení úkonů v trestním řízení. (...)*“ (cit. VANGELI, Benedikt. § 69 [Obecné ustanovení o získávání poznatků]. In: VANGELI, Benedikt. Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297–298.) Obdobně důvodová zpráva k § 69 zákona o Policii ČR uvádí: „*Jedná se o institut, který upravuje postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 trestního řádu (tzv. šetření). Smyslem je upravit tento postup přímo v zákoně o policii v zájmu právní jistoty a vyloučení sporů o tom, zda, jakým způsobem a za využití jakých oprávnění toho kterého zákona policista v těchto situacích postupuje.*“ Lze tedy shrnout, že i před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ postupuje policista nejen dle § 69 odst. 1 zákona o Policii ČR, ale zároveň také provádí šetření v souladu s § 158 odst. 1 TrŘ. Má tak již zároveň postavení orgánu činného v trestním řízení, a jeho postup je činěn pro potřeby trestního řízení. Pokud se tedy dle § 10 odst. 1 ZRT pro potřeby trestního řízení vydává opis orgánům činným v trestním řízení, byla tato podmínka naplněna, a opis byl vydán a vyžádán pro potřeby trestního řízení.

88. Zároveň je nutno vzít v potaz, že policejní orgán takto postupoval v důsledku podaného trestního oznámení pro podezření z trestného činu podvodu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl uvést v omyl orgány žalované, kdy zatajil odsouzení za trestnou činnost v Rakousku a měl tak být jako bezúhonný zapsán do seznamu advokátů ČAK. Vyžádání opisu z rejstříku trestů proto bylo pro policejní orgán naprosto logickým krokem, který nijak nevybočil z mezí obvyklého postupu policejního orgánu při provádění šetření v souladu s § 158 odst. 1 TrŘ. Nelze přijmout závěr, že policejnímu orgánu muselo být ihned zjevné, že o trestný čin nejde; utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces. S ohledem na výše uvedené proto závěru o zákonnosti postupu dle § 10 odst. 1 ZRT nebrání ani skutečnost, že policejní orgán po šetření uzavřel, že nebyly zjištěny skutečnosti, jež by svědčily spáchání trestného činu a nese-psal záznam o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ.
89. Pokud jde dokument Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne XXX, č. j. XXX, označený „*Mgr. L. S. - podnět k zahájení kárného řízení (postoupení podání Mgr. K. M.)*“, soud poukazuje na § 159a odst. 1 písm. b) TrŘ, podle nějž „*nejde-li ve věci o podezření z trestného činu, státní zástupce nebo policejní orgán věc odloží usnesením, jestliže není na místě vyřídit věc jinak. Takovým vyřízením může být zejména odevzdání věci jinému orgánu ke kázeňskému nebo kárnému projednání.*“
90. S ohledem na obecnou přípustnost analogie v trestním právu procesním (viz. JELÍNEK, J. Kapitola III. In: JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo procesní: podle stavu k ... Praha: Leges, 2010.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Student (Leges). ISBN 978-80-7502-160-1., str. 68) je nutno tento postup, byť se k němu policejní orgán uchýlil ihned po provedení šetření, a byť fakticky nešlo o předání ke kárnému řízení, nýbrž k řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA, chápat jakožto procesní postup *per analogiam* k § 159a odst. 1 písm. b) TR. Opis z evidence rejstříku trestů žalobce se proto dostal do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem.

91. Pokud jde o přípustnost jeho užití ve správním řízení, ustálenou judikaturu k této otázce shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. ledna 2018, č. j. 1 As 308/2017 – 37: *„Nejvyšší správní soud připustil využití důkazů získaných v trestním řízení i ve správním řízení ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 – 57. Ve vztahu k nyní projednávané věci dává Nejvyšší správní soud za pravdu městskému soudu, že ačkoli se uvedené rozsudky vztahují k daňovému řízení a k odlišné skutkové situaci, přisvědčují závěru, že obecně je možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním. K tomuto názoru se přiklonil soud i v pozdějším rozsudku ze dne 17. června 2015, č. j. 1 As 168/2014 – 27, kde rovněž vyslovil, že „mohou-li být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od jiných orgánů veřejné moci (...), lze nepochybně dospět k závěru, že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem v trestním řízení jsou důkazními prostředky, kterými lze provést důkaz v následném správním řízení.“*
92. Lze proto uzavřít, že v daném případě byly splněny podmínky pro užití opisu z evidence rejstříku trestů žalobce v řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) ZOA.
93. Pokud jde o prokázání skutkového stavu má soud za to, že žalovaná pro svůj závěr shromáždila dostatečné podklady, které správně vyhodnotila. Žalovaná především vycházela z přímého důkazu (zvláštní část opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob číslo žádosti XXX ze dne XXX) ve spojení s nepřímými důkazy, usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX, usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX), které dostatečně podpořily skutková zjištění z opisu z XXX, a to i s ohledem na časovou i místní souvislost mezi skutkem uvedeným v předmětném opisu a v předmětných usneseních Krajského soudu v Brně. Žalovaná tedy vycházela z uceleného řetězce důkazů svědčících o odsouzení žalobce. Ten naproti tomu nepředložil takový důkaz, jež by mohl závěry žalované vyvrátit.
94. Pokud jde o žalobcem předkládané výpisy z evidence rejstříku trestů, soud poukazuje na § 13 odst. 1 větu druhou ZRT, podle níž se *„ve výpisu se neuvádějí údaje zaznamenané do evidence Rejstříku trestů podle § 4a, na které se nehledí jako na odsouzení soudy České republiky.“* Pokud tedy podle § 4a odst. 3 ZRT nebylo o daném odsouzení Nejvyšším soudem ČR na návrh Ministerstva spravedlnosti rozhodnuto, že se na něj hledí jako na odsouzení soudem České republiky, nebyl takový záznam ve výpisu z evidence z rejstříku trestů nikdy uveden. K řízení podle § 4a odst. 3 ZRT přitom nemusí dojít ve všech případech, kdy dojde k odsouzení občana České republiky soudem jiného členského státu Evropské unie. S ohledem na to tedy nemůže výpis z evidence rejstříku trestů žalobce vyvrátit řetězec důkazů shromážděný žalovanou.
95. Pokud jde o *Nablédnutí do opisu z evidence rejstříku fyzických osob* předložené žalobcem, tato listina byla vyhotovena dne XXX. Výpis z evidence rejstříku trestů v Rakouské republice předložený žalobcem a opatřený překladem z jazyka německého do jazyka českého s tlumočnickou doložkou a doložkou autorizované konverze byl vyhotoven k datu XXX. Za situace, kdy Rejstřík trestů ČR připsím ze dne XXX, označeným *„Vyrozumění k žádosti o sdělení, zda se jedná o chybný zápis ze dne XXX“* žalované potvrdil správnost údajů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvedených ve zvláštní části opisu z evidence Rejstříku trestů, č. žádosti XXX, ze dne XXX, a pokud zároveň uvedl, že neobdržel v průběhu let 2021/2022 od žalobce žádnou žádost o opravu údajů evidovaných v Rejstříku trestů, žalovaná nepochybila, pokud uzavřela, že žalobce nevyvrátil pravdivost údajů obsažených v opise ze dne XXX.

96. Jak ostatně plyne z důkazu provedeného před zdejším soudem., listiny „*Stanovisko k řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované na základě výzvy ze dne XXX*“ Rejstříku trestů ČR včetně příloh, a z připojené notifikace ECRIS, *identifikátor ECRIS: XXX, identifikátor: XXX*, ze dne XXX, lhůta pro uplynutí uchování informací o odsouzení uplynula dne 20. 3. 2022. Je proto logické, že v dokumentech datovaných po XXX, jež žalobce předložil, informace o jeho odsouzení uvedeny nejsou. Pokud jde o otázku, proč není takové odsouzení po jeho zahlázení evidováno ve zvláštní části opisu z evidence rejstříku trestů ČR, soud uzavřel, že důvodem toho je právě systém notifikací ECRIS, kdy po změně údajů v jiném členském státě dojde k úpravě záznamu postupem dle § 4a odst. 2 ZRT. Pokud v jiném členském státě uplynula lhůta k uchování informací o odsouzení, a Rejstřík trestů ČR o tomto byl notifikován, zákonným důsledkem bylo vymazání daného záznamu. Jde o zcela odlišný procesní postup, než je tomu při zahlázení odsouzení soudy ČR, argumentace žalobce tudíž není důvodná.
97. Soud pro úplnost podotkl, že uvedla-li žalovaná toliko na příkladech, jaký důkaz by mohl stávající zjištění vyvrátit, nelze tuto úvahu považovat za projev aplikace legální teorie důkazní, uvedené je pouze demonstrativním výčtem, a to s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Tento postup žalované je zcela pochopitelný za situace, kdy přes velké množství námitek převážně procesního charakteru žalobce nepředložil jakoukoliv listinu, z níž by bylo patrné, jakým způsobem bylo zakončeno jeho trestní řízení v Rakousku, nedoložil žádnou listinu, z níž by bylo patrné, že k zápisu údaje o odsouzení do evidence rejstříku trestů došlo v důsledku omylu či jiného pochybení, neuvedl a nevysvětlil konkrétní důvod pro absenci takových listin. Soud proto nevěšel ani na námitku žalobce, že údaje v opisu z evidence rejstříku trestů se vztahují toliko k danému časovému okamžiku, v němž byl opis vyhotoven.
98. Zároveň soud podotkl, že vyjádření Rejstříku trestů ČR z XXX, č. j. XXX, včetně v něm obsažených informací, byla žalovaná oprávněna získat na základě naplňování zásady obsažené v § 8 odst. 2 správního řádu, podle nějž správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy. Rejstřík trestů ČR nadto žalovanou upozornil, které informace není oprávněn poskytnout. Nejedná se tak o obcházení zákona.
99. V souhrnu k *sedmé a osmé žalobní námitce* soud předně k výkladu podmínky bezúhonnosti v plném rozsahu odkazuje na ustálenou judikaturu, kterou shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. prosince 2018, č. j. 7 As 269/2018-39: „*Výkladem pojmu bezúhonnost se již soudy opakovaně zabývaly, viz např. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 3. 2001, č. j. 11 C 25/2000-23, podle něhož: Při posuzování bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je soud povinen zabývat se tím, zda pochybení žadatele objektivně, v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi, znamená u něj absenci občanské a mravní zachovalosti a zda by u něj nebylo možno důvodně předpokládat takový výkon advokátní činnosti, jaký má na mysli ust. § 16 a § 17 zák. o advokacii, to znamená, zda zjištěné skutečnosti mohou vyvolat pochybnosti o tom, že žalobce při výkonu advokacie se bude jako advokát chovat čestně a svědomitě a že při výkonu advokacie nebude postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a nedodržoval pravidla profesionální etiky a soutěže. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017-267 (kterým bylo zamítnuto dovolání*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2017, č. j. 69 Co 427/2016-131), podle něhož: *Bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje v obecném smyslu její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. (...) Bezúhonným může být jen takový uchazeč o zápis do seznamu advokátů, který svým dosavadním občanským a pracovním životem naplňuje předpoklad občanské a morální (mravní) zachovalosti. Za bezúhonného ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb. lze považovat jen takového uchazeče, u něhož není zpochybněně předpoklad, že bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta. Zatím co závazek ctít právo, tj. dodržovat ústavní předpisy a další zákony, je předpokladem zcela zásadním, potom svědomité a čestné plnění povinností advokáta je vyjádřením zásady právní etiky (...). Dovolací soud se ztotožňuje s výkladem pojmu bezúhonnosti v širším smyslu, jak jej formuloval odvolací soud. Přestože se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, vyslovil-li soud, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 83 odst. 4 tr. zák.), a přestože zablazení odsouzení je spojeno s tím účinkem, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 tr. zák.), představuje bezúhonnost vedle zmíněného aspektu beztrestnosti souhrn předpokladů občanské a morální zachovalosti, naplněné vzhledem k zvláštním nárokům na profesi advokáta i požadavkem směřujícím k dodržování zásad právní etiky. (důraz přidán). (...) [21] I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze pojem bezúhonnost obsažený v § 5 odst. 1 písm. d) ZOA vykládat pouze jako beztrestnost v trestněprávním smyslu, nýbrž je nutné na daný pojem nahlížet širěji s přihlédnutím k obsahu ZOA, resp. jeho cílům (mj. viz § 16 a § 17, které ukládají advokátům chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, postupovat čestně a svědomitě a nesnižovat důstojnost advokátního stavu).“*

100. Konkrétně k sedmé žalobní námitce spočívající v řešení právní otázky, zda mohl být žalobce vyškrtnut ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA s ohledem na formulaci tohoto ustanovení v přítomném čase, soud předesílá, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu. Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. např. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Zároveň soud poukazuje na zásadu, podle níž porušení práva, zneužití práva a obcházení zákona (chování in fraudem legis) nepožívají právní ochrany. K problematice obcházení zákona se podrobně vyjadřoval již Knapp: „Chování in fraudem legis spočívá v tom, že se někdo chová podle právní normy (secundum legem), ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího. Takovéto chování může nastat zejména využitím mezery v zákoně či nejasnosti zákona apod. Řešení problému obcházení zákona je obdobné (...) řešení problému zneužití zákona.“ K řešení problému zneužití zákona potom uváděl: „Ze zásady *lex specialis derogat legi generali* v tomto případě bez pochybnosti vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem. Jestliže právní norma určité chování dovoluje a jiná je za předpokladu, že je ho ve výsledném smyslu neužíváno, zakazuje, je takovéto chování ve skutečnosti nikoli výkonem práva, ale protiprávním úkonem (...)“ (cit. KNAPP, Viktor. Teorie práva. Vyd. 1., 3. dot. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právní učebnice. ISBN 80-7179-028-1., str. 185 a 186).
101. Přístup, kterého se žalobce domáhá, podle nějž by došlo ke konvalidaci, a tudíž by nebylo možné advokáta vyškrtnout ze seznamu advokátů postupem dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA za situace, kdy již začal splňovat veškeré podmínky dle ZOA, ačkoli je v době svého zápisu nesplňoval, by ve svém důsledku vedl k ochraně porušení práva, zneužití práva a výkonu práva in fraudem legis, a nelze jej proto připustit. Žalovaná shromáždila ucelený řetězec Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

důkazů, z něž bylo patrné, že žalobce byl zapsán do seznamu advokátů, ačkoli nesplňoval podmínku bezúhonnosti (čehož dosáhl porušením práva, když žalované v rozporu s § 29 odst. 2 ZOA ve spojení s § 39 ZOA zatajil své odsouzení v Rakousku, a zároveň obcházením zákona, kdy bezúhonnost dokládal výpisem z evidence rejstříku trestů, v němž se odsouzení v Rakousku ze shora uvedených důvodů neuvádělo). Žalovaná tak postupovala v souladu se zákonem, pokud uzavřela, že jsou zde důvody pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů dle § 8 odst. 1 písm. a) ZOA.

102. Byť je soudu znám rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2018, z výše uvedených důvodů je nutné podmínku doby pěti let od znovuoobnovení bezúhonnosti nepočítat pouze od právní moci odsuzujícího rozsudku v trestní věci, nýbrž je nezbytné vážit konkrétní okolnosti případu tak, aby nedocházelo k obcházení daného pravidla, jehož smyslem a účelem je právě to, aby po dobu 5 let nemohl pravomocně odsouzený advokát dané povolání vykonávat. V opačném případě by opětovně šlo o přiznání právní ochrany porušení práva, neboť advokát, který své odsouzení zatají, by byl v privilegované pozici oproti advokátu, který jej náležitě oznámí žalované. Takovýto postup nelze aprobovat. Soud se proto ztotožňuje se žalovanou v závěru, že dobu 5 let je nutné vykládat taktéž jako dobu, po kterou nebude odsouzený advokát toto povolání vykonávat.
103. Konkrétně k *osmé žalobní námitce* soud uvedl, že pokud jde o plnění požadavků na aplikaci z § 8 odst. 1 písm. c) ZOA, vyplývajících ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 – 73, tedy posouzení individuální závažnosti konkrétního trestného činu z hlediska možnosti ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie (neboť závažnost či nebezpečnost určité skutkové podstaty z hlediska potenciálního ohrožení důvěry ve výkon advokacie nelze bez znalosti konkrétních okolností případu posoudit), není k provedení tohoto posouzení nutně nezbytné disponovat odsuzujícím rozsudkem. Takový požadavek by totiž právě v případě, kdy byl advokát odsouzen v zahraničí a zároveň nebylo vydáno rozhodnutí dle § 4a odst. 3, fakticky jeho vyškrtnutí na základě § 8 odst. 1 písm. c) ZOA znemožňoval. Byť totiž dle Čl. 4 odst. 4 Rámcového rozhodnutí Rady 2009/315/SVV „*Členský stát, který poskytl informace podle odstavců 2 a 3, předá ústřednímu orgánu členského státu, jehož je odsouzený státním příslušníkem, na žádost tohoto orgánu v jednotlivých případech kopii odsouzení a následných opatření, jakož i všechny další příslušné informace, které mu umožní posoudit, zda mají být přijata opatření na vnitrostátní úrovni*“, žalovaná reálně nemá k dispozici procesní nástroj, jímž by mohla účinně žádat příslušný ústřední orgán, aby pro účely správního řízení dle § 8 odst. 1 písm. c) ZOA zajistil od Rakouské republiky poskytnutí předmětného rozsudku Landesgerichtu Korneuburg ze dne 4. 2. 2016, v právní moci dne 20. 3. 2017. V takovém případě by žalobce (či jakýkoli jiný pravomocně odsouzený advokát) profitoval z faktu, že své odsouzení zatajil.
104. Ucelený řetězec důkazů nashromážděných žalovanou ale skýtal dostatečný rámec o charakteru a závažnosti trestného činu, za něž byl žalobce odsouzen, když z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, vyplývá, že byl žalobce vydán k trestnímu řízení pro podezření ze spáchání skutku spočívajícího v prodeji více než 3,5 kg konopí v souhrnu 6 osobám v období od ledna 2014 do února 2015 (nejedná se tedy o žalobcem předestřený scénář nabídnutí společné konzumace cigarety marihuany či prodej jedné dávky lehké drogy v množství menším než malém dospělé osobě), naplňujícího znaky skutkové podstaty zločinu obchodu s návykovými látkami podle § 28a odstavec 1, pátý případ a přečinu nedovoleného nakládání s návykovými látkami podle § 27 odstavec 1, pátý a šestý případ, odstavce 3 rakouského zákona o návykových látkách, a zároveň je z opisu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

z evidence rejstříku trestů ze dne XXX, že byl žalobce následně dne XXX odsouzen právě za naplnění skutkové podstaty trestného činu Výroby nebo přípravy omamných látek nejenom pro vlastní potřebu podle § 28a odst. 1) pátý případ rakouského zákona o návykových látkách.

105. Odůvodnění napadeného rozhodnutí lze tak s ohledem na dostupné podklady považovat v tomto bodě za zákonné. Žalovaná uvedla, že na advokáta jsou kladeny značné nároky nejen v rámci jeho profese, ale i v jeho běžném životě, že jedná čestně a poctivě a že tedy právní službu poskytne řádně. Podrobně vysvětlila, že obchodování s drogami je obecně nepřijatelným závažným protiprávním jednáním. Právě proto je v obecné rovině způsobilé ohrozit nejen důvěryhodnost konkrétního advokáta, který se jej dopustil, ale také obecnou důvěru v řádný výkon advokacie všemi advokáty, dobrou pověst a důstojnost celého advokátního stavu. Žalovaná dále výstižně uvážila konkrétní skutkové okolnosti, kdy vzala v potaz, že se žalobce takového jednání dopustil opakovaně, prodal omamné látky většímu počtu osob.
106. K *deváté žalobní námitce* stran absence nezbytných náležitostí výroku napadeného rozhodnutí soud předeslal, že odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, není přílehlavý, neboť se v předmětném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval náležitostmi výroku o správním deliktu. Jak soud již vysvětlil výše, v daném případě neprobíhalo před žalovanou řízení o deliktu, přestupku, kárném provinění ani jiné řízení trestního charakteru. Předmětem řízení byla toliko otázka, zda nastala skutečnost významná pro posouzení absence zákonné podmínky výkonu povolání advokáta. Uplatní se proto nanejvýše obecné požadavky na náležitosti výroku a výrokové části rozhodnutí. Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla ustanovení zákona (§ 8 odst. 1 písm. a/ ZOA a § 8 odst. 1 písm. c/ ZOA), podle nichž bylo rozhodováno. Zároveň uvedla údaje umožňující identifikaci účastníka řízení (žalobce). Výrok je dostatečně jasný, přesný, srozumitelný a určitý. Zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí tedy bylo učiněno zadost. Důvody, pro které tak žalovaná učinila, jsou bez potíží seznatelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
107. K námitce změny výroku napadeného rozhodnutí soud uvedl, že nelze směřovat výrok s výrokovou částí rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 – 118). Výrok rozhodnutí (*Mgr. L. S., advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem XXX, se vyškrtává ze seznamu advokátů z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii a v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.*) uvedený v napadeném rozhodnutí přitom odpovídá výroku vyhlášenému na zasedání (jednání) představenstva dle neveřejné části úplného zápisu a dle výňatku ze zápisu. Ve výňatku ze zápisu a v kompletním zápisu je sice uvedena zkratka *ev. č.* namísto slovního spojení *evidenční číslo*, jak je uvedeno ve výroku písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí, spatřovat v tomto nezákonnost napadeného rozhodnutí by nicméně za situace, kdy nedošlo ke změně obsahových náležitostí výroku, bylo přepjatým právním formalismem.
108. Pokud jde o opravu chyby v identifikaci žalobce v záhlaví písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí oproti výňatku ze zápisu a kompletnímu zápisu (kde je nesprávně uvedeno sídlo kanceláře žalobce a datum jeho narození), jedná se o zjevnou písařskou chybu, patrnou z porovnání daných listin. O opravu takové chyby mohl žalobce žalovanou požádat, jak vyplývá ze znění ustanovení § 70 věta první správního řádu, podle kterého „*Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal.“ Z obsahu spisu se nepodává a žalobce to ani netvrdí, že by tak učinil. Žalovaná tak může takovou zjevnou písařskou chybu sama napravit z moci úřední. Skutečnost, že k opravě (zatím) nedošlo, však nemůže vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Uvedené platí tím spíše, že se taková zjevná písařská chyba netýká písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí.

109. Soud nevěšel ani na *desátou žalobní námitku*, v níž žalobce tvrdí podjatost všech úředních osob, které participovaly na předmětné věci. Veškerá žalobcem uplatněná tvrzení se vztahují toliko k postupu v řízení v nyní projednávané věci. Fakticky jsou tedy žalobcem tvrzeny „procesní“ vady, které nelze podřadit pod zákonné důvody podjatosti dle § 14 odst. 1 správního řádu (původní rozsudek).
110. Tento původní rozsudek městského soudu zrušil ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 7. 8. 2025, č. j. 8 As236/2023-84 (zrušující rozsudek).
111. Ve zrušujícím rozsudku NSS označil v bodech 32 až 38 nepřípustné kasační námitky (mimo jiné i námitky zpochybňující závěry městského soudu o tvrzené podjatosti úředních osob, neexistenci písemného pověření místopředsedkyně žalované k zastupování jejího předsedy, o uceleném řetězci důkazů svědčících o odsouzení žalobce). V bodech 39 až k bodu 117 NSS odmítl námitky nepřezkoumatelnosti původního rozsudku městského soudu (mimo jiné vad oznámení o zahájení správního řízení, jeho podpisu a číslování/řazení ve správním spisu, založení matričního výpisu a výpisu z kárné evidence do správního spisu až po skončení řízení a vyhlášení napadeného rozhodnutí, reakce městského soudu na argumentaci žalobce o nezákonnosti důkazu spočívajícího v opisu z rejstříku trestů z XXX a tvrzeného nekonzistentního a disproportionálního postupu žalované vůči žalobci).
112. Naproti tomu NSS v bodě 40 zrušujícího rozsudku shledal jen stručným a obecným vypořádání návrhu žalobce na předložení věci Ústavnímu soudu (ÚS) pro rozpor § 16c odst. 2 ZRT s ústavním pořádkem.
113. Dále NSS vytkl v bodě 46 zrušujícího rozsudku městskému soudu s odkazem na bod 22 svého rozsudku *S. I.* (zrušující rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2025, č. j. 8 As 264/2023-88, ve vztahu k rozsudku osmnáctého senátu ve věci nezákonného zásahu žalované vůči žalobci ze dne 9. 10. 2023, č. j. 18 A 84/2023-167) nedostatky odůvodnění rozsudku v části týkající se vyžádání si opisu z rejstříku trestů a dalšího postupu policejního orgánu s tímto opisem. V dalších souvisejících otázkách však závěry původního rozsudku městského soudu k podstatě žalobní argumentace NSS nijak nezpochybnil, kdy zejména poukázal na městským soudem užitou analogii s trestním právem procesním s konkrétními odkazy na ustanovení trestního řádu i odbornou literaturu, jakož i výslovné úvahy městského soudu, proč se podle něj dostal opis z evidence rejstříku trestů žalobce do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem.
114. NSS seznal původní rozsudek městského soudu v bodě 56 až 58 zrušujícího rozsudku nepřezkoumatelným i ve vztahu k okruhu kasačních námitek žalobce týkajících se nedostatků správního spisu, jeho vedení a některých v něm založených listin. Konstatoval, že se těmito kasačními námitkami nemohl zabývat, aniž by bylo vyjasněno, z čeho (z jakého správního spisu) v této souvislosti městský soud vycházel a jak nahlížel na otázku, co je originálem spisu a proč.

Druhé posouzení Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

115. Při ústním jednání dne 14. 1. 2026 soud zrekapituloval stav řízení po zrušení původního rozsudku Městského soudu v Praze rozsudkem NSS č. j. 8 As 236/2023-84, připomněl účastníkům zaslané poučení o změně ve složení senátu a sdělil podstatný obsah závazného právního názoru NSS.
116. Žalobce trval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť si žalovaná neuvědomila postavení správního orgánu a povinnost postupovat podle správního řádu při vedení správního řízení, nevedla řádný správní spis. Není tak zřejmé, co jím bylo, co je jeho součástí, z čeho vycházel a na čem žalovaná založila své rozhodnutí. K tomu odkázal na bod 55 a následující zrušujícího rozsudku NSS. Navrhl důkaz svou žádostí k Zemskému policejnímu ředitelství ve Vídni, které vede Rejstřík trestů Rakouské republiky, a vyjádřením tohoto orgánu, včetně českého překladu, z nichž podává, že jej tamní rejstřík trestů nikdy neevidoval a neeviduje, nemá záznamy o jeho odsouzení ani zahlazení trestu. Trestné činnosti se nedopustil a toto je toho důkazem. Z opatrnosti jako důkaz předložil výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob České republiky ze dne 30. 10. 2025 a navrhl soudu, vyžádat veškeré spisy žalované ve všech kárných věcech a řízeních podle § 8 ZA, v nichž i přes to, že se advokát pravomocně dopustil nebo byl uznán pravomocně vinným ze spáchání trestného činu, nebylo přistoupeno k jeho vyškrtnutí, uvedené má svědčit o nerovné praxi žalované.
117. Právní zástupce žalované k navrženým důkazům uvedl, že se žádostí a vyjádřením Zemského policejního ředitelství Vídeň byl již seznámen v rámci soudního řízení o nezákonném zásahu vedeném u Městského soudu pod sp. zn. 18 A 84/2022 (řízení u osmnáctého senátu), s výpisem z rejstříku trestů z ČR (RT) nikoli, ale neočekává nic nestandardního, neboť se touto otázkou rovněž zabýval osmnáctý senát. Konstatoval, že ve výpisu z RT nejsou uváděna zahlazená odsouzení. Žalobce stále veřejně tvrdí, že nebyl nikdy odsouzen, i když v opisech z RT, které jsou založeny ve spisu vyplývá, že v Rakousku odsouzen pravomocně byl. V řízení u osmnáctého senátu žalovaná navrhla důkaz sdělením policie k prvnímu opisu rejstříku trestů, kdy žalobce namítal, že policie nebyla oprávněna si opis rejstříku trestů vyžádat, neboť neprobíhalo žádné trestní řízení. Z přípisu policie je naprosto zřejmé, že trestní řízení probíhalo a pro jeho účely si policie opis vyžádala. Tento byl následně poskytnut žalované a je v něm jednoznačně uvedeno, že žalobce byl v Rakousku odsouzen. Žalobcem dnes předložené důkazy byly použity i v řízení u osmnáctého senátu, nejsou tedy překvapivé. Vyjádření Zemského policejního ředitelství Vídeň je ze srpna 2024, žalobce tak měl dostatek času předložit tento důkaz v průběhu řízení, aby měl soud možnost si tam uvedené údaje ověřit. Žalovaná i v řízení u osmnáctého senátu navrhovala, aby byl učiněn dotaz na rakouské policejní ředitelství, neboť má pochybnosti o tom, že e-mailová zpráva, která je připojena k vyjádření Zemského policejního ředitelství Vídeň, je skutečně tím dotazem, který byl žalobcem kladen. Tedy navrhovala, aby byl tento policejní orgán dotázán k vysvětlení rozporu mezi tím, co je v jeho vyjádření uvedeno, a tím, co sděloval rakouský rejstřík českému rejstříku trestů, když zasílal informace o odsouzení žalobce. Vyjádření Zemského policejního ředitelství Vídeň není ničím jiným, než další snahou žalobce prokázat, že nebyl odsouzen, protože v současné době o něm není v rakouském trestním rejstříku veden záznam. Tím ale nemůže být vyvráceno to, co je nepochybné z opisů z rejstříků trestů založených ve spisu, které jsou veřejnými listinami, tedy že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v Rakousku odsouzen byl. K návrhu, aby si soud vyžádal všechny spisy kárných řízení žalované, é konstatoval, že se jedná o nové tvrzení, které se dosud v tomto řízení neobjevilo a je otázkou, zda je procesně přípustné. Pro toto řízení není zásadní, neboť žalobce pomíjí, že byl vyškrtnut nejen z důvodu dle § 8 odst. 1 písm. c) ZA, ale též z důvodu dle § 8 odst. 1 písm. a), tedy, že v době, kdy byl zapsán do seznamu advokátů, nebyl bezúhonný. Proto postačuje fakt, že bylo prokázáno, že v Rakousku byl odsouzen a tuto skutečnost v žádosti o zápis zamlčel.

118. Z hlediska zrušujícího rozsudku NSS považoval zástupce žalované za zásadní námitku ohledně správního spisu. Žalovaná si je vědoma, že je správním orgánem a v tomto řízení, a stejně jako v jiných věcech, vedla správní spis. NSS nevytýkal, že by nebyl veden správní spis, ale že není zcela zřejmé, co je v tomto případě správním spisem, zda je to elektronická verze nebo ta listinná, jež byla před vydáním původního rozsudku v nynější věci soudu předložena v listinné podobě. K tomu konstatoval, že ani komentář ke správnímu řádu nevyklučuje, aby byl veden jak elektronický, tak podpůrně listinný spis, nebo opačně, a nevyklučuje ani kombinovanou formu, tedy část elektronicky a část listinnou. V tomto případě je listinná forma vedena právě pro ty případy, který zde nastal, tedy, kdy si chce přijít účastník řízení nahlédnout do spisu. Žalovaná jej samozřejmě nepouští do svého informačního systému, kde má vedený elektronický spis, ale předkládá mu spis listinný. Co se zrovna v této věci stalo s tím listinným spisem nechce raději opakovat, ale rozhodně tomu není tak, že by ČAK nevedla správní spis nebo nebylo zřejmé, co je správním spisem a z čeho vycházela při vydání napadeného rozhodnutí. Všechny důkazy, které byly provedeny, a z nichž ČAK při svém rozhodnutí vycházela, jsou přímo, výslovně a každý jednotlivě uvedeny v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
119. K dotazu soudu, jaký spis byl v projednávané věci veden ve smyslu zrušujícího rozsudku NSS a který žalovaná považuje za originál odpověděl, že za originál spisu ČAK považuje elektronický spis. Dodal, že v této formě bylo žalobci zasíláno žalobou napadené rozhodnutí, které bylo elektronicky podepsáno předsedou komory. K tvrzení žalobce, že neobdržel žádné rozhodnutí, doplnil, že všechny dokumenty elektronické verze spisu jsou do podpůrného a pomocného listinného spisu tištěny, ale originálem spisu, jakož i číslování, pod kterým jsou jednotlivé dokumenty vedeny, je elektronický spis. Děje se tak ve smyslu elektronické spisové služby ČAKu. To, co bylo předloženo na žádost soudu v listinné podobě byla listinná verze spisu, tedy elektronický spis vytištěný do listinné podoby. Žalobce nahlížel do listinné podoby elektronického spisu. Zdůraznil, že není žádný dokument, který by byl veden v elektronické formě a nebyl žalobci k dispozici při nahlížení do spisu. Zavázal se v dohodnuté lhůtě předložit na elektronickém médiu originál správního spisu, tj. elektronický spis a jeho listinný obraz.
120. Na vyjádření žalované reagoval žalobce poukazem na to, že český rejstřík trestů má pouze evidenční charakter ve vztahu k cizozemským odsouzením. Zdrojem informací je ale rejstřík trestů Rakouské republiky a ten žádné jeho aktuální odsouzení neviduje. Za osobní útoky ze strany žalované považoval, že po nějakých zkušenostech s ním mají pochybnosti. To považoval za nevhodné a urážlivé tvrzení, mající osobní až invektivní rovinu, neboť se ničeho se nedopustil a pokud žalovaná poukazuje na nějaké údajné nedostatky ve spisové službě, týká se to žalované. Ta ostatně přiznala, že jednu z listin, týkající se opisu rejstříku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

trestů, zašantročila někde v archivu. Žalovaná nevede správní spis, to konstatoval i Nejvyšší správní soud. Nyní se žalovaná snaží tvrdit, že originálem je elektronický spis a že údajně listinný spis, který mu byl předkládán, obsahuje všechny listiny elektronického spisu, to ale není pravda. Nikdy nebyl upozorněn na to, že je veden jakýkoli jiný než listinný spis, že by tento existoval. Vždy mu byl při nahlížení do spisu předkládán pouze listinný spis s tím, že to je originál. Listinný spis neobsahoval veškeré listiny, které obsahoval elektronický, např. tam nebyly dodejky z datových zpráv, nebyly tam číslované listiny, vůbec tam nebyl protokol o hlasování, na jehož základě bylo údajně přijato rozhodnutí, které žalobou napadá. Žádal, aby soud vyzval žalovanou k předložení té verze správního spisu, jaká byla ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

121. Zástupce žalované považoval za samozřejmý požadavek, aby byl soudu předložen správní spis ve verzi, která byla žalobci předkládána k nahlížení ve smyslu zrušujícího rozsudku NSS, a jež byla podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K přednesu žalobce poukázal na své vyjádření ze dne XXX, strana pět, třetí odstavec od konce, kde je mimo jiné uvedeno, že poté, co žalobce dne XXX nahlížel do správního spisu, chyběly v něm dvě listiny. To zjistil zástupce žalované následně dne XXX, kdy si vzal spis na přípravu. Do té doby s těmito listinami nikdo nemanipuloval. To je to, čím mínil, že má pochybnosti o postupu žalobce.
122. Podáním ze dne 19. 1. 2026, došlým soudu téhož dne osobně do podatelny soudu, žalovaná v návaznosti na ústní jednání dne 14. 1. 2026 předložila soudu v příloze ve stanovené lhůtě elektronický spis žalované sp. zn. XXX na flash disku s logem žalované a listinný obraz elektronického spisu žalované sp. zn. XXX. S ohledem na listiny předložené žalobce při ÚJ dne 14. 1. 2026 žalovaná navrhla, aby soud zaslal Zemskému policejnímu ředitelství Vídeň přípis, jehož text formulovala. Uvedený důkaz navrhla ke zpochybnění věrohodnosti důkazu, který žalobce při minulém ústním jednání předložil, tedy vyjádření Zemského policejního ředitelství Vídeň, týkající se záznamů o zahlazeném odsouzení žalobce.
123. Podáním ze dne 2. 2. 2026 žalovaná soudu sdělila, že při kontrole elektronického spisu sp. zn. XXX, který předložila soudu dne 19. 1. 2026 na flash disku, zjistila, že v něm administrativní nedopatřením chybí žalobou napadené rozhodnutí č. j. XXX-027 ze dne XXX. S omluvou za toto nedopatření v příloze tohoto podání žalovaná zaslala uvedené rozhodnutí, s tím, že jej soudu rovněž předložila v příloze vyjádření ze dne XXX.
124. Podáním ze dne 2. 2. 2026 se žalobce vyjádřil k návrhu žalované na doplnění dokazování při ústním jednání dne 19. 1. 2026. Uvedl, že samotná doména je vždy totožná. Naproti tomu konkrétní uživatelské jméno jednotlivých oddělení může být odlišné. Žalovanou navržený důkaz je nepřípustný z důvodu neexistence jakéhokoli právního rámce pro tento postup a pro rozpor s článkem 10 odst. 3 Listiny s ohledem na absenci předchozí skutkových tvrzení žalované. K tomu jako důkaz označil internetové stránky Generálního konzulátu Rakouska v New Yorku, tím považoval námitku žalované o nevěrohodnosti předloženého vyjádření Zemského policejního ředitelství Vídeň za vyvrácenou.
125. Podáním ze dne 4. 2. 2026 (krátce před nařízeným ústním jednáním) se žalobce znovu vyjádřil k návrhu žalované na doplnění dokazování při ústním jednání dne 19. 1. 2026 a k podání žalované ze dne 2. 2. 2026. Za alarmující zásadní vady při vedení elektronického

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

spisu považoval, že tento vůbec neobsahuje jakékoli konečné rozhodnutí žalované o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů. To představuje zásadní vadu řízení, neboť dané rozhodnutí nebylo řádně vydáno, podepsáno ani založeno. Stejně tak v údajném originále správního spisu není důkaz o doručení tohoto rozhodnutí žalobci, tedy rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci. Dle žalobce se žalovaná ex post pokouší v rámci přípisu ze dne 2. 2. 2026 zaretušovat zásadní vadu spisového materiálu, tedy absenci žalobou napadeného rozhodnutí, a účelově tvrdí blíže nevysvětlené nedopatření. Po celou dobu trvání správního řízení až do data tohoto podání údajný originál správního spisu vůbec neobsahoval jakékoli rozhodnutí o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Jelikož se přitom jedná o elektronický spis, je z povahy věci vyloučeno, že by se takové rozhodnutí mohlo ze spisu jen nedopatřením „vytrádit“ nebo že by jen nebylo do spisu „založeno“, jak by bylo možno uvažovat u listinné verze spisu. Žalovaná vedla správní řízení bez řádného správního spisu a je otázkou, kde všude možně má žalovaná správní orgán spis roztroušen. Žalobce je čtvrtým rokem vyškrtnut ze seznamu advokátů, aniž by s ním bylo vedeno řádné správní řízení na základě řádného správního spisu. Postup žalované je mimo jiné v příkrém rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu, který citoval. Již z tohoto důvodu nemůže být listinný spis, který byl žalobci prezentován žalovanou jako jediný správní spis ve věci, tvrzeným „obrazem“ jakéhosi údajného tvrzeného elektronického originálu správního spisu, kdy listiny v těchto spisech očividně nejsou stejné, liší se nejenom v samotném rozhodnutí ve věci, ale i v mnoha dalších listinách, např. dodejkách/doručenkách, které v listinném spisu vůbec nefigurují. Ani v elektronickém spisu, který žalovaná jako domnělý originál předložila, vůbec není založen zápis ze schůze představenstva splňující zákonné náležitosti protokolu o ústním jednání, natož skutečný protokol o ústním jednání. Rozhodnutí žalované tak nebylo přijato řádným zákonným způsobem ani v souladu se stavovskými předpisy. Je zde založen pouze jakýsi údajný „výňatek“ ze zápisu z osmé schůze představenstva, která se měla konat dne XXX, avšak ve vlastnostech tohoto elektronického dokumentu je uvedeno, že vznikl až dne 1. 8. 2022 v 9:03 hod., tedy o dva měsíce později. To svědčí o manipulaci žalované s obsahem spisu, která až zpětně vytvářela jednotlivé listiny, aby se ex post pokusila napravit své pochybení při vedení správního spisu a dodat do údajného elektronického originálu chybějící listiny. Elektronický spis, který předložila žalovaná, tak nemůže být původním originálem spisu. I samotný postup žalované, jež si teprve dne 2. 2. 2026 povšimla, že v údajném elektronickém spisu „chybí“ samotné rozhodnutí prokazuje, že žalovaná po celou dobu řízení žádný elektronický spis nevedla a tento ve spěchu vytvářela až těsně před jeho předložením zdejšímu soudu. Elektronický spis žalované rovněž nese další stopy po manipulaci žalované s jeho obsahem, kdy podstatná část listin (od listiny 16/70 až do konce) nese datum změny/modifikaci dne 15. 1. 2026 či dokonce dne 16. 1. 2026. To platí právě na příklad o zásadní listině v podobě „výňatku“ ze zápisu z osmé schůze představenstva (výňatek), která nese ve svých vlastnostech datum změn až dne 16. 1. 2026. Žalovaná tedy teprve dne 15. 1. 2026 a dne 16. 1. 2026 skládala a zpětně dovytvářela elektronický spis. Celé správní řízení žalované je tak nicotné a trpí natolik zásadními vadami, že je nutné rozhodnutí žalované zrušit. Poukázal na text úředního záznamu tajemníka žalované (právní zástupce žalované) ze dne 24. 8. 2022 „.....ve správním řízení ČAK sp. zn. XXX vedeném v listinné formě chybí listiny vedené v tomto spisu pod sp. zn. 001/4, 001/5“, z něhož dovodil, že žalovaná vedla ve skutečnosti správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v listinné podobě. A naopak se z tohoto záznamu neproказuje tvrzení žalované, že by originálem spisu byla spis v elektronické podobě. K tomu žalobce odkázal na závěry rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2004 č. j. 2 Azs 64/2003-54, a citoval je. Zopakoval svá dosavadní tvrzení o absenci napadeného rozhodnutí elektronickém spisu, a v jiném, listinném spisu, je pak jen rozhodnutí s předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby bez podpisu a razítka. Žalobci přitom byla doručena právě jen taková prostá nekonvertovaná kopie vyhotovení rozhodnutí bez jakéhokoli podpisu oprávněné osoby, jak doložil zdejšímu soudu. Za obdobně použitelné považoval závěry usnesení Nejvyššího soudu ČR (NS) ze dne 29. 8. 2017 ve věci sp. zn. 20 Cdo 3578/2017, a citoval z nich.

126. Při ústním jednání dne 4. 2. 2026 zástupce žalované k podání žalobce ze dne 4. 2. 2026 uvedl, že nejlépe by mohl dokumentovat své stanovisko tak, že by předvedl spisovou službu ČAK ve svém notebooku. Žalobce se zásadně mýlí, neboť flash disk není elektronický spis, který obsahuje všechny dokumenty, jež jsou v elektronické spisové službě žalované. Konstatoval, že na flash disk nelze přenést elektronickou spisovou službu jako takovou, a pokud jsou tam některé dokumenty se zpožděním, je to jenom proto, že tam byly přenášeny na poslední chvíli v krátkém časovém úseku, nikoli že by snad byly dodatečně do spisu sp. Zn. XXX dodávány. To může osvědčit na všech dokumentech, které ve spisu jsou, kdy tam jsou přesně uváděna data, kdy byl dokument založen a jaký mu byl přidělen jednotný identifikátor ve smyslu elektronické spisové služby. Důvod, proč nebylo žalobou napadené rozhodnutí zahrnuto do flash disku, vysvětloval v podání ze dne 2. 2. 2026, tedy, že při přenosu obsahu elektronického spisu na flash disk došlo nedopatřením k nezařazení žalobou napadeného rozhodnutí. Odmítl námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí neexistuje, nebylo podepsáno, neboť, jak již uváděl v srpnu 2022 ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku k žalobě, bylo žalobou napadené rozhodnutí k tomuto podání připojeno. Jednalo se o elektronické rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce s elektronickým podpisem tehdejšího předsedy ČAK JUDr. R. N. Totéž bylo připojeno k podání žalované ze dne 2. 2. 2026, a totéž je samozřejmě i v elektronické spisové službě žalované. Je tam i doručka, z níž vyplývá, že rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobce, dodáno žalobci bylo po uplynutí desetidenní lhůty.

127. Dále zástupce žalované uvedl, že se jedná o obdobné podání žalobce, jako tomu bylo v řízení osmnáctého senátu v návaznosti na to, jaké důkazy byly v tamním řízení provedeny. Je zřejmé, co vedlo Zemské policejní ředitelství Vídeň k vyjádření ze dne 9. 8. 2024, neboť podle rakouských předpisů byl u žalobce již dne 20. 3. 2024 záznam o odsouzení vymazán z rejstříku trestů. Tím se stal nadbytečným žalovanou navržený důkaz dotazem na Zemské policejní ředitelství.

128. Žalobce při ústním jednání dle 4. 2. 2026 odkázal na své podání došlé soudu téhož dne a zopakoval svá dosavadní tvrzení. Dále uvedl, že některé listiny elektronického mají datum změny původní, tedy datum vzniku 2021, 2022, ale více než polovina listin má datum aktuální, což žalovaná opomněla odstranit. Považoval za irelevantní, jestli žalovaná předložila soudu rozhodnutí s elektronickým podpisem. Podstatné je, že toto ani není založeno ve spisu a žalovaná je dokládá až zpětně po čtyřech letech. K reakci zástupce žalované k tomu („pane kolego nelžete aspoň“) uvedl, že nelže, ale vychází z toho, co sama žalovaná ve svém podání ze dne 2. 2. 2026 uvedla. Reakci zástupce žalované považoval za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

osobní invektivy vůči němu, protože je nucen vznést námitku podjatosti zástupce žalované, neboť tento byl osobně činný v řízení o vyškrtnutí žalobce z komory, aktivně tam vystupoval, dotazoval se různých orgánů, dokonce v rozporu se svými pravomocemi a oprávněnými, je podepsaný pod různými úkony, a i v tomto řízení před soudem za žalovanou vystupuje. Z osobních invektiv právního zástupce žalované vůči osobě žalobce, i z některých jeho podání a výstupů, se prokazuje, že je podjatý vůči žalobci, má až velice nevraživý přístup, dokonce jej osočoval z toho, že snad ze spisu žalované odstranil nějaké listiny. Následně žalobce připustil, že zástupce žalované „naznačoval, že ze spisu žalované snad odstranil nějaké listiny“. Dle žalobce je to ale sama žalovaná, která dělá pochybení a zapomíná založit do spisu žalobou napadené rozhodnutí. Právní zástupce žalované je tedy vůči jeho osobě podjatý a nesnášenlivý, podílel se na rozhodování v řízení o vyškrtnutí, tedy je to další důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť se řízení o vyškrtnutí žalobce z ČAK účastnila vyloučená úřední osoba.

129. K tomu zástupce žalované popřel, že by v podání ze dne 2. 2. 2026 napsal, že by ve spisu chybělo rozhodnutí, neboť v tomto podání uvedl, že při kontrole elektronického spisu sp. zn. XXX, jež byl předložen soudu na flash disku, zjistil, že v něm chybí rozhodnutí. To neznamená, že by ve spisové službě toto rozhodnutí chybělo. Zopakoval, že soudu může předložit k nahlédnutí operace uvnitř elektronického spisu, a celý tento spis. Z něj patrně, že tam dokumenty byly dávány v době, kdy byly pořízeny - v letech 2021 a 2022. U některých je datum 15. a 16. ledna, ale jedná se o data, kdy byly tyto dokumenty z pevného disku vkládány na flash disk, neboť není technicky možné dát celou spisovou službu na flash disk. Žalovaná splnila požadavek soudu, aby byl elektronický správní spis předložen na flash disku. Skutečnost, že některé dokumenty mají data 15. a 16. ledna je pouze technická věc. Pokud by to soud považoval za potřebné, může předložit k nahlédnutí celý spis a může se podívat i žalobce. Do spisové služby jako takové samozřejmě žalovaná žalobce vpustit nemůže, proto mu byl při nahlížení do spisu předkládán listinný spis. Není pravdou, že by v listinné podobě spisu nebyly doručky, ty jsou u všech dokumentů. Lze v zásadě ověřit, že listinný spis je otiskem elektronického spisu, který originálem. Při ústním jednání pak zástupce žalované předstřel soudu a žalobci na svém notebooku náhled na napadené rozhodnutí a „otevření“ doručky o dodání tohoto rozhodnutí do datové schránky žalobce dne XXX s tím, že se žalobce do dne XXX do datové schránky nepřihlásil, proto bylo tímto dnem rozhodnutí žalobci doručeno a nabylo právní moci. Zástupce žalované k tomu konstatoval, že se o tomtéž zmiňoval již ve svém podání ze dne 4. 8. 2022, jehož přílohou bylo žalobou napadené rozhodnutí v elektronické formě s doručenkou a elektronickým podpisem předsedy komory.
130. K námitce podjatosti uplatněné žalobcem při ústním jednání zástupce žalované uvedl, že se na vydání rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce nepodílel, o tom rozhodovalo představenstvo, jednání se účastnil, ale nepodílel se na rozhodnutí.
131. Při ústním jednání dne 4. 2. 2026 soud provedl důkazy, na nichž žalobce trval. Soud tak provedl důkaz výpisem z evidence Rejstříku trestu fyzických osob Ministerstva spravedlnosti ze dne xxx, čas xxx. Z něj vyplynulo, že neobsahuje záznam o odsouzení žalobce. A dále důkaz dotazem žalobce z XXX – Žádost o informaci týkající se osobních údajů, v němž se identifikoval jménem a příjmením, ale též bydlištěm, datem narození, Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

křestními jmény rodičů a v němž žádal o sdělení ohledně zpracování osobních údajů, konkrétně o informaci o všech jeho odsouzeních z trestního rejstříku Rakouské republiky, vč. všech zahlazených odsouzení. V odpovědi z XXX, č. XXX, Zemské policejní ředitelství Vídeň uvedlo, že osoba žalobce není v rejstříku trestů Rakouské republiky zaznamenána, obojí s českým překladem. Strana žalovaná originály těchto listin založených v připojeném spise osmnáctého senátu nezpochybňovala, soud těmito originály proto důkaz neprováděl. Pro úplnost soud uvádí, že k důkazu neprováděl – nežádal od žalované – předložení kárných spisů týkajících se jiných advokátů, neboť o obdobném návrhu žalobce (k rozdílné praxi žalované) již rozhodoval před vydáním původního rozsudku a je nadbytečné rozhodovat o důkazním návrhu k nepřípustné námitce (uplatněné po lhůtě pro koncentraci žalobních bodů dle § 71 odst. 2 s. ř. s.), jak již bylo uvedeno v původním rozsudku a NSS tento závěr ve zrušujícím rozsudku aproboval. Pro nadbytečnost soud neprováděl ani důkaz internetovými stránkami Generálního konzulátu Rakouska v New Yorku, neboť důkaz, ke kterému návrh směřoval, vzala žalovaná zpět.

132. Soud uvědomil strany sporu o tom, že jsou mu známy skutečnosti vyplývající z řízení osmnáctého senátu o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jehož spis si připojil, včetně přiloženého extradičního spisu o vydání žalobce do Rakouska. K návrhu žalované soud ze spisu osmnáctého senátu provedl důkaz vyjádřením Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, SKPV, Odbor hospodářské kriminality - 1. oddělení, z XXX, ve věci vyžádání si a předání opisu z XXX. Z něj vyplynulo, že policie provádí úkony trestního řízení ve věci podezření ze zločinu podvod dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, v němž je oznamovatelkou Ing. A. S., prověřovaným Mgr. J. F. Opis z rejstříku trestů žalobce byl vyžádán pro účely této prověřované věci (č.j. XXX) ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o RT. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl v dané věci vydán dne XXX, prověřování není doposud ukončeno. Dále soud provedl důkaz částmi přiloženého extradičního spisu Krajského soudu v Brně vedeného pod sp. zn. XXX, a sice: listinami z evidence osob (detail osoby na čl. 29), kde je ztotožněna osoba žalobce, evropským zatýkáčím rozkazem v originále a s českým překladem (č.l. 66 až 74), Nařízením Státního zastupitelství v Korneuburgu k zatčení žalobce XXX, sp. zn. XXX, vč. souhlasu Zemského soudu v Korneuburgu z XXX. Z tohoto příkazu vyplývá, že evropský zatýkáčím rozkaz měl svůj podklad v příkazu státního zastupitelství, v němž bylo rozvedeno jednání, z něhož byl žalobce podezírán, a zejména to, že žalobce měl být zatčen a předán do věznice (č.l. 58 až 60). Dále soud vedl důkaz příkazem Krajského soudu v Brně z XXX (č.l. 108) k eskortě žalobce na předávací místo Mikulov – Drasenhofen a k propuštění z předávací vazby okamžikem předání, a protokolem Policie ČR z XXX (č.l. 113) o předání žalobce v Mikulově. Z posledně uvedených důkazů vyplynulo propuštění žalobce z předávací vazby na shora uvedený příkaz Zemského soudu v Korneuburgu a předání žalobce rakouským státním orgánům na předávacím místě Mikulov- Drasenhofen.

133. V této souvislosti se soud dotázal žalobce, co následovalo poté, kdy byl žalobce vydán rakouské straně, žalobce uvedl, že nemá potřebu vyjadřovat se nad rámec toho, co uvedl ve všech svých písemných podáních, kde to bylo velice podrobně a rozsáhle popsáno, v nyní projednávané věci to již soudu sděloval. Na opakovanou výzvu soudu, neboť nic takového žalobce doposud v nyní projednávané věci neuvedl konstatoval, že i v řízení před osmnáctým senátem sdělil, že došlo k jeho bezodkladnému propuštění, aniž by bylo trestní stíhání zahájeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

134. Při ústním jednání dne 4. 2. 2026 dále žalobce žádal o elektronické zaslání podání žalované ze dne 2. 2. 2026, jehož přílohou bylo žalobou napadené rozhodnutí v elektronické verzi, aby mohl zjistit metadat. S uvedenou přílohou se sice seznámil při nahlížení do spisu (dne 3. 2. 2026), jednalo se ale o listinnou verzi.
135. Zástupce žalované k tomu uvedl, že může žalobci poskytnout rozhodnutí v elektronické podobě, jak bylo odesláno včetně datové zprávy a poskytnout mu metadata, soubor byl vytvořen XXX v 8:30:56 a upraven XXX v 8:31:27. Konstatoval, že žalobce toto rozhodnutí má, neboť mu bylo dne XXX dodáno do jeho datové schránky. Není stanoveno, kdy žalobce datovou schránku otevřel, ale jistě se tak stalo, neboť další dokumenty z datové schránky poté nepochybně přebíral. Zástupce žalované opětovně navrhl žalobci a soudu nahlédnutí do elektronické spisové služby žalované ve svém notebooku při jednání u soudu, aby si žalobce mohl ověřit dané rozhodnutí, které je v elektronické spisové službě žalované od XXX, a jež mu bylo posláno.
136. K tomu žalobce tvrdil, že mu byla zaslána jiná verze rozhodnutí, tu soudu předložil. Rozhodné je, jaká verze rozhodnutí je ve spisu soudu, který při dokazování a hodnocení důkazů z této verze vycházel. K dotazu soudu, zda se žalobou napadené rozhodnutí zasláné do datové schránky žalobce žalovanou nějak odlišuje od žalobou napadeného rozhodnutí, které zaslala žalovaná k vyjádření k žalobě, respektive k odkladnému účinku žaloby, žalobce uvedl, že se nejedná o elektronický originál, ale pouze o kopii z listinné verze spisu neobsahující podpis úřední osoby.
137. Zástupce žalované předložil soudu a žalobci k nahlédnutí svůj notebook a „otevřel“ dokumenty s tím, že se jedná o dokumenty z elektronické spisové služby žalované. Konstatoval, že v této elektronické spisové službě žalovaná vede veškeré spisy, tedy i spis v nyní projednávané věci, od samotného počátku. Každý dokument má své jednotné identifikační číslo, jak je spisovou službou předepsáno. Dále poukázal na vyobrazení žalobou napadeného rozhodnutí s podpisem předsedy komory doktora R. N. a doručenkou o dodání rozhodnutí žalobci s uvedením vlastností dokumentu. K poukazu žalobce na jméno „T. V.“ zástupce žalované vysvětlil, že se jedná o autora systému, nikoli o autora dokumentu. To žalobce rozporoval a poukazoval na to, že existuje ještě verze v textovém editoru, která nemá podpis. K tomu zástupce žalované uvedl, že ta ale nebyla žalobci zasílána.
138. Žalobce dále přednesl svůj závěrečný návrh, ve kterém zopakoval podstatný obsah všech svých dosavadních podání a přednesů. Strana žalovaná ponechala závěrečný návrh na budoucí odročené jednání.
139. Podáním ze dne 8. 2. 2026 došlým soudu dne 11. 2. 2026 (datovaném dne 8. 2. 2026, ale podaném u soudu v brzkých ranních hodinách v den ústního jednání, tj. dne 11. 2. 2026) žalobce doplnil svou závěrečnou řeč, vyjádřil se k jednání ze dne 4. 2. 2026 a doplnil své vyjádření ve věci. Vyjádřil se i k ústnímu jednání ze dne 4. 2. 2026 tak, že valnou měrou zopakoval svá dosavadní tvrzení. Měl za to, že se žalovaná zpětně pokouší vymluvit a argumentačně překlenout zásadní vadu, že toto rozhodnutí nebylo na flash disku, který žalovaná do soudního spisu založila, což je vyloučeno samotným obsahem vyjádření žalované ze dne 2. 2. 2026, i vyjádřením žalované ze dne 19. 1. 2026, stejně tak jako logickým

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

sledem událostí, které popsal. Poukázal na pochybení matriky žalované v podobě ztráty listiny „opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob – zvláštní část ze XXX“ a tvrdil, že žalovaná ze spisu ztratila i několik dalších listin, jak se podává z úředního záznamu tajemníka žalované (právní zástupce žalované v tomto soudním řízení) ze dne XXX. Zpochybnil, že originálem je elektronický spis, to měl za vyvrácené tvrzením samotného právního zástupce žalované při jednání dne XXX, kde výslovně uvedl na dotaz předsedkyně senátu, že žalovaná vede spis v listinné i v elektronické podobě, a že elektronický spis je pouze interní (bod 10 podání). Vážné pochybnosti o absolutní nepřekoumatelnosti řízení žalované tak nebyly rozptýleny, naopak došlo k zatížení řízení dalšími vadami, nejasnostmi a zmatečností. Nikde v listinném spise není ničeho, z čeho by bylo možné dovodit existenci jiného spisu, který by měl být originálem. Svá tvrzení žalovaná nijak nedoložila a sám žalobce nebyl žalovanou nikdy upozorněn, že mu není předkládán originál spisu, a že by snad listinný spis neměl být originálem. Opětovně uváděl, že se z domnělého originálu správního spisu prokazují zásadní manipulace žalované se spisem a její nezákonný způsob vedení řízení. Z metadat elektronické listiny „výpis kárné evidence“ (č. l. 031/130 elektronického spisu) a „zápis ze schůze představenstva ČAK XXX“ (č. l. 030/127 elektronického spisu) se prokazuje, že obě tyto listiny vznikly teprve až dne XXX. Přitom listina výpis kárné evidence měla být dle výňatku údajně provedena jako důkaz již při této schůzi, která se však uskutečnila již dne XXX. Sám žalobce na zažurnalizování výpisu z kárné evidence ve spisu žalované až na č. l. 031/130 oproti zápisu z osmé schůze představenstva na č. l. 030/127 až 128 poukazoval. Podstatná část listin elektronického spisu byla vytvořena po různu teprve až v průběhu (od rána do odpoledne) dne 15. 1. 2026 až do dne 16. 1. 2026. To prokazuje, že žalovaná spis a jednotlivé listiny teprve skenovala a vytvářela v elektronické podobě, jinak by tyto listiny postačovalo z onoho již existujícího elektronického spisu jednoduše najednou přetáhnout (zkopírovat) na USB flash disk. Odmítl stanovisko právního zástupce žalované při ústním jednání dne 4. 2. 2026 a vznesl otázku, proč zkopírování několika listin na USB flash disk mělo trvat dva celé dny. Tvrdil, že se na neveřejném jednání žalované o vyškrtnutí žalobce účastnily osoby, které se takového neveřejného jednání účastnit nemohly, např. Ph.Dr. I. Ch., která není ani členem představenstva žalované, ani zapisovatelkou. Je tak dána pochybnost o nepodjatosti členů představenstva žalované a nelze tak vyloučit, že představenstvo získalo o věci poznatky neprocesním způsobem. Tudíž jsou vyloučeni z projednávání dle § 14 odst. 1 správního řádu pro svůj poměr k věci. K tomu by měl soud přihlídnout z úřední povinnosti. Dále zopakoval svá tvrzení o vedení schůze představenstva dne XXX pověřenou M. N., ač takové pověření není ve spise založeno a předseda žalované k tomu nebyl oprávněn. Ústní jednání by tak vedla neoprávněná osoba. Znovu opakovat argumentaci k napadenému rozhodnutí a jeho podpisu, a k podjatosti zástupce žalované s poukazem na § 14 odst. 1 správního řádu s tím, že tato vyšla až nyní, zejména při soudním jednání dne 4. 2. 2022. K tvrzení zástupce žalované, že nevydal rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů poukázal na § 41 odst. 1 správního řádu s tím, že je to právě tajemník, kdo fakticky vede celé správní řízení, vyjma samotných ústních jednání, bezprostředně se tak podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Dále se žalobce vyjádřil k původnímu rozsudku Městského soudu v Praze, konkrétně k jeho bodu 118, 81, 70 a 82.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

140. Při ústním jednání dne 11. 2. 2026 bylo zástupci žalovaného umožněno, aby se mohl vyjádřit k výše uvedenému podání žalobce. Zástupce žalované k výhradám žalobce k flash disku uvedl, že skutečnost, že na flash disku chybí rozhodnutí z XXX zjistil jednoduše, neboť měl kopii toho, co bylo na flash disk uloženo z pevného disku počítače žalované. Když se připravoval na ústní jednání u soudu náhle zjistil, že tam napadené rozhodnutí není, proto je tímto způsobem zajistil, nic jiného v tom není. K poukazu žalobce, že se nemohlo jednat o administrativní nedopatření konstatoval, že nešlo o kopírování z adresáře do adresáře, ale, jak při minulém ústním jednání demonstroval ze svého notebooku, spisová služba je strukturována jinak než běžný explorer průzkumných souborů, tedy nešlo jít cestou control C, control V, jak to pracovnice udělala. Nejde o složku v adresáři na pevném disku, ale kompletní spis na serveru elektronické spisové služby žalované. K námitkám stran pochybení matriky uvedl, že takto to ani nenapsal, ani neřekl, ale sděloval, že ten opis zůstal na oddělení oboru matriky, který s ním dále nepracoval a nepředal jej na kontrolní oddělení a odbor sekretariátu k případnému zahájení prověřování, zda se žalobce tím, že neoznámil odsouzení nedopustil kárného provinění. Z obav před opětovným nařčením se nechtěl podrobněji vyjadřovat k úřednímu záznamu, který pořídil dne XXX, byť žalobce dokonce uvedl, že ztratil listiny z té listinné varianty správního spisu, která se předkládala žalobci k nahlédnutí. Jak již uvedl při minulém ústním jednání, kdy odkázal na své podání, tedy že XXX zjistil, že v listinné podobě správního spisu chybí ty tři zásadní dokumenty, se spisem nikdo nenakládal, nikdo nemanipuloval a sám žalobce, když do spisu XXX nahlížel, nenamítal, že by tam snad ty listiny chyběly. Zástupce žalované dále uvedl, že si není vědom toho, že by snad 30. 8. 2023 na dotaz soudu uvedl, že žalovaná vede spis i v elektronické podobě, a že ten je pouze interním. Nemá záznam čili nemůže to konfrontovat, ale je přesvědčen, že takto to řečeno nebylo a takto to ostatně ani není. K tvrzení žalobce stran protokolu o ústním jednání, respektive zápisu z jednání představenstva ČAK (bod 12 podání) zástupce žalované poukázal na to, že se touto otázkou soud zabýval již v původním rozsudku a připustil, že takový postup žalované nebyl perfektní. Na druhou stranu zápis obsahuje vše podstatné, tedy co bylo předmětem řízení, co bylo provedeno jako důkaz a jak bylo rozhodnuto a nejde o procesní vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by bylo namístě rozhodnutí zrušit. Ke zmínkám žalobce o prezenční listině týkající se stavovského úkonu schůze představenstva konstatoval, že jednání o možném pozastavení či vyškrtnutí ze seznamu advokátů, jako tomu bylo u žalobce, se konají v rámci schůze představenstva ČAK a jako jeden z bodů programu této schůze. Čili zápis ze schůze představenstva obsahoval i zápis o jednání o možném vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, nejedná se tak o jiný úkon. Prezenční listina osvědčuje, kdo byl tomuto jednání přítomen. Soud se tím rovněž zabýval na základě úplného zápisu, není tak zřejmé, proč žalobce to zpochybňuje. K opakovanému tvrzení žalobce, že soudu doložil, že obdržel jiné rozhodnutí o jeho vyškrtnutí, které nebylo podepsáno uvedl žalované, že to žalobce jednak neprokázal. Zástupce žalované poukázal na opakované zasílání napadeného rozhodnutí žalovanou včetně přílohy k podání z 2. 2. 2026, neboť je z toho zřejmé, že bylo elektronickým rozhodnutím s elektronickým podpisem tehdejšího předsedy České advokátní komory JUDr. R. N. K námitce podjatosti uvedl, že byť se možná vyjádřil expresivně, a měl říci, že žalobce nemluví pravdu a za tím si stojí, tak se ale toto jeho vyjádření týkalo jednání a vyjadřování žalobce ať již ústního nebo písemného, k nímž došlo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí představenstva žalované. Tedy to nemůže mít vliv na jeho vyloučení z řízení a že by snad mělo napadené rozhodnutí žalované zrušeno. K vyjádření žalobce k původnímu rozsudku Městského soudu v Praze konstatoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v zásadě žalobce opakuje totéž, co již uplatnil v kasační stížnosti a s čím se vypořádal Městský soud v původním rozsudku a Nejvyšší správní soud.

141. Žalobce při tomto ústním jednání opakoval svou dosavadní argumentaci. Znovu poukázal na vyjádření rakouského rejstříku trestů. Uvedl, že povědomí o nesprávném záznamu o jeho odsouzení se dozvěděl až v souvislosti s řízením u žalované. Znovu poukázal na nedostatky zápisu ze schůze představenstva, mění se počet členů představenstva v průběhu dne, kdy probíhalo jednání u žalované s tím, že rozhodnutí žalované v jeho věci a způsob jeho přijetí jsou zcela nepřezkoumatelné a neexistují o něm řádné důkazy, že proběhlo náležitým způsobem v souladu s organizačním řádem a zákonem o advokacii. Celé řízení u žalované je tak zmatečné a nelze z něj vycházet.
142. Soud na tomto ústním jednání provedl důkaz z připojeného spisu ve věci sp. zn. 18 A 84/2022 stanoviskem Rejstříku trestů České republiky ze dne XXX, zn. XXX, s přílohou (poznámka soudu-stanovisko je nesprávně datováno rokem XXX, jak je zřejmé z data žádosti o něj ze dne XXX), které si soud vyžádal pro vysvětlení rozporů mezi tím, co uvádí žalovaná a žalobce. Ve stanovisku (ve spojení s přílohami- Informace o odsouzení, tzv. Notifikace z XXX, z XXX a z XXX) rejstřík trestů potvrdil, že nemá žádné informace o omylu v údajích, z notifikací rakouské strany se pak podávají informace o odsouzení žalobce (odpovídající údajům v opisech z evidence), o konci trestu a o vymazání údajů. Následně Rejstřík trestů vysvětlil, že záznam o odsouzení již není uveden ani ve zvláštní části opisu, jelikož došlo k úpravě údajů postupem dle § 4a odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů, ve znění do 30. 6. 2024 (ZRT); zůstaly jen součástí úschovny dokumentace.
143. Soud dále provedl důkaz některými ustanoveními rakouské právní úpravy rejstříku trestů a zahlazení odsouzení. Výtisky příslušných částí v německém originále a v českém překladu pomocí nástroje, s odkazy *Copilot* strany nežádaly, neboť jim byly známy z řízení před osmnáctým senátem. Konkrétně soud vedl důkaz § 10 spolkového zákona z 3. 7. 1968 o uchovávaní záznamů o odsouzeních za trestné činy (zákon o trestních rejstřících z roku 1968) StF: BGBl. č. 277/1968, upravujícího výpisy z trestního rejstříku, jejich vydávání (popř. vydání potvrzení, že trestní rejstřík neobsahuje žádné takové odsouzení). Dále § 12 upravujícím způsob výmazu údajů, kdy podle § 12 odst. 1 musí být 2 roky po zahlazení odsouzení údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Soud vedl důkaz také § 1 a § 3 spolkového zákona z 15. 2. 1972 o výmazu odsouzení a omezení informací (zákon o výmazu z roku 1972) StF: BGBl. č. 68/1972.
144. Z těchto důkazů zejména vyplynulo, že poskytování potvrzení o odsouzení, popř. o tom, že trestní rejstřík neobsahuje záznam o odsouzení se vydává ve formě výpisu z rejstříku trestů podle § 10 zákon o trestních rejstřících (BGBl. č. 277/1968). Stejný zákon neupravuje období českého opisu, ve kterém by se uchovávala i dřívější (např. již zahlazená) odsouzení. V § 12 odst. 1 naopak upravuje výmaz údajů z rejstříku trestů. Stanoví přitom, že 2 roky po zahlazení odsouzení musí být údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Zákon o zahlazení (BGBl. č. 68/1972) v § 1 odst. 1 stanoví, že výmaz (zahlazení) soudních odsouzení nabývá účinnosti ze zákona, a to uplynutím výmazové lhůty. Podle odstavce druhého zahlazením odsouzení zanikají všechny nepříznivé důsledky, které jsou s odsouzením ze zákona spojeny. V souladu s odstavcem čtvrtým pak platí, že jakmile je odsouzení zahlazeno, má se za to, že odsouzená osoba nemá záznam v trestním rejstříku, pokud neexistuje jiné, nezahlažené odsouzení. Odsouzená osoba není povinna zahlazené odsouzení zveřejňovat. Zahlazené odsouzení nesmí být uvedeno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

ve výpisech a osvědčeních z rejstříku trestů ani z nich nesmí být žádným způsobem patrné (odstavec pátý).

145. K tomu žalobce namítal, že se nejedná o oficiální překlad, tvrdil jeho nesprávnost s tím, že nemá informaci o tom, zda se skutečně jedná o pravou a správnou rakouskou úpravu. Dále uvedl, že Rejstřík trestů České republiky není orgánem, který může posuzovat důvody pro zapsání či vymazání určitých údajů z jeho evidence, nebyl oprávněn se k věci nějakým způsobem vyjadřovat, nanejvýše mohl předložit listiny z úschovy, nebyl kompetentní dělat úsudky co listiny v jeho úschově znamenají. Proto je jeho sdělení nepoužitelné a nic neříkající.
146. Zástupce žalované v závěrečném návrhu shrnul, že žalobce zkreslil jeho slova, neboť zástupce žalované mluvil o tom, že udělal kopii toho, co bylo vloženo na flash disk. Při minulém ústním jednání ukazoval soudu a žalobci, jak vypadá elektronický spis v elektronické spisové službě žalované. Důvod, pro který by žalobce neměl být advokátem, byl předmětem řízení ve věci 18 A, proto se v tomto směru nevyjadřuje. Poukazuje ale na to, že žalobce téměř již stokrát vědomě nepravdivě komoře a senátu zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu tvrdí, že nebyl v Rakousku odsouzen. Důkazy provedené v tomto řízení byly opatřeny v řízení před osmnáctým senátem a jednoznačně prokazují takové jeho odsouzení. Polemiky žalobce jsou zcela mimo smysl toho, co je třeba prokazovat a co by naopak případně měl prokázat on. Jako příklad uvedl reakci žalobce při minulém ústním jednání na dotaz, jak skončilo řízení v Rakousku, ke kterému byl vydán, kdy zatímco ohledně různých procesních drobností napíše sedm stránek od minulého jednání, tak na dotaz předsedkyně senátu řekl, že už se dál nechce vyjadřovat. Jedná se při tom zásadní věc v tomto řízení, protože jeho odsouzení v Rakousku bylo důvodem, pro který byl vyškrtnut ze seznamu advokátů. Předmětem řízení po zrušujícím rozsudku NSS byly dle jeho názoru dvě oblasti, kdy první se týká zákonnosti opisů z českého rejstříku trestů ze dne XXX a XXX a jejich vyžádání, a zda byla splněna podmínka § 10 odst. 1 písm. a) ZRT, tedy vyžádání pro potřeby trestního řízení. To bylo osvědčeno minule konstatovaným důkazem přípisem policejního ředitelství z 1. 12. 2025. Druhou oblastí byla otázka správního spisu vedeného žalovanou. Zopakoval, že originálem je elektronický spis, jehož obsah převedený na flash disk byl, po doplnění rozhodnutím ve věci žalobce, předložen soudu. Poukázal na to, že i v komentáři ke správnímu řádu je jasně uvedeno, že může být spis veden jak v elektronické, tak listinné podobě, případně i ve formě kombinované. K opakovaným zmínkám a poukazům žalobce na sdělení rakouského rejstříku trestů Zemským policejním ředitelství ve Vídni o tom, že nemá žádný záznam o jeho odsouzení konstatoval, že právě podle zmíněných rakouských předpisů o trestních rejstřících činí lhůta pro zahlazení odsouzení žalobce 5 let od právní moci rozsudku. Rozsudek ve věci žalobce ze dne XXX nabyl právní moci XXX, čili pětiletá lhůta uplynula dne XXX. Lhůta pro úplný výmaz informace o odsouzení z údajů evidence činí 2 roky od zahlazení, tedy tato lhůta uplynula dne XXX. Proto nemohl rejstřík trestů o 4,5 měsíce později, tj. dne XXX sdělit nic jiného, než že osoba s osobními údaji žalobce není v rejstříku trestů Rakouské republiky zaznamenána. Jsou tady ale veřejné listiny, tedy opisy z rejstříku trestů, které nejsou nijak zmatečné, jak tvrdí žalobce. K námitce žalobce k rakouským předpisům poukázal na to, že žalobce stejně jako právní zástupce žalované má tento materiál od osmnáctého senátu k dispozici od 19. ledna tohoto roku, přičemž žalobce dnes pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvádí, že je překlad nesprávný, ale v ničem nspecifikuje tuto nesprávnost. Tedy co snad z těch citací ustanovení příslušných předpisů není správné. Jeho výhrady jsou nekonkrétní. Zopakoval, že žalobce nijak neprokázal, na základě čeho měl být propuštěn ze zadržení, přičemž pokud by tomu tak bylo, nepochybně by muselo být vydáno rozhodnutí, neboť byl žalobce dne 3. 7. 2015 rakouským orgánům předán z vazby u českého soudu. Pokud by to bylo tak, jak uvádí žalobce, nic by mu nebránilo, aby si za několik let opatřil od těch rakouských orgánů potvrzení, že tímto způsobem skončilo jeho předání do Rakouska k trestnímu řízení pro trestné činy, které jsou popsány v extradičním spisu. K tvrzení žalobce v závěrečné řeči, že není k dispozici odsuzující rozsudek, poukázal na závěry původního rozsudku v bodu 108 a rozsudku NSS v bodu 36 zrušujícího rozsudku. Uvedl, že není nezbytné, aby byl rozsudek založen ve spisu, pakliže není k dispozici. Podstatné je, zda existuje ucelený řetězec důkazů, z nichž vyplývá, že žalobce odsouzen byl. K námitce ohledně zápisu z představenstva, resp. protokolu uvedl, že i s tím se vypořádal městský soud v původním rozsudku v bodech 78 až 81. Dále poukázal na předmět řízení v nyní projednávané věci a předmět řízení ve věci osmnáctého senátu s tím, že v nyní projednávané věci je předmětem, zda byl žalobce odsouzen v Rakousku, zda to bylo prokázáno a zda představenstvo žalované v rozhodnutí o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů toto své rozhodnutí řádně zdůvodnilo. K tvrzení žalobce o uznání rozsudku českými soudy poukázal zástupce žalované na § 121 zákona č. 104/2013 Sb. s tím, že případné řízení o uznání cizozemského trestního rozsudku může být zahájeno pouze na návrh Ministerstva spravedlnosti. Pokud takový návrh nebyl podán, jak se zřejmě nestalo, nemůže probíhat řízení o uznání, což ale neznamená, že by rozsudek v Rakousku nebyl pravomocně vydán a že z něj není možné vycházet.

147. Vázán právním názorem zrušujícího rozsudku soud předně doplnil odůvodnění svých závěrů v původním rozsudku k návrhu žalobce na předložení věci ÚS pro rozpor § 16c odst. 2 ZRT s ústavním pořádkem (bod 40 zrušujícího rozsudku).
148. Soud při posouzení přisvědčil závěrům osmnáctého senátu (rozsudek ze dne 19. 1. 2026, č. j. 18 A 84/2022-297) o obdobném návrhu žalobce, neboť neshledal důvody se od nich odchýlit.
149. Podle ustanovení § 16c odst. 2 ZRT v rozhodném znění (24. 4. 2019 - 30. 6. 2024) *Údaje uvedené v odstavci 1 písm. a) se poskytnou na písemnou žádost osobě, které se týkají, soudu a Ministerstvu spravedlnosti, dokumenty uvedené v odstavci 1 písm. b) se poskytnou na písemnou žádost osobě, které se týkají, soudu, orgánu činnému v trestním řízení a Ministerstvu spravedlnosti. Jinému orgánu se tyto údaje poskytnou, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis.*
150. Uvedeného zákonného ustanovení se následně dotkly novely ZRT (zákonem č. 130/2022 Sb. s účinností od 1. 7. 2024, a zákonem č. 427/2023 Sb. s účinností od 1. 1. 2025), které zasáhly i do úpravy evidence odsouzení v jiných členských státech EU či úschovny dokumentace.
151. Obecně platilo a platí, že k posouzení trestní bezúhonnosti standardně slouží *výpis* z rejstříku trestů. Ve výpisu jsou uvedena všechna odsouzení, pokud se na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen (srov. § 11 ZRT). Podle původní úpravy se ve *výpisu* neuváděly údaje o odsouzení v jiném členském státě (§ 4a ZRT). , dle kterého se do rejstříku *zaznamenávají též údaje o pravomocných odsouzeních občanů České republiky soudy jiného členského státu*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Evropské unie nebo Spojeného království v trestním řízení a údaje navazující na tato odsouzení, a to na základě informací zaslaných těmito státy. Ve výpisu se objevily jen tehdy, pokud se na tato odsouzení hledělo jako na odsouzení soudy České republiky (srov. § 13 odst. 1 ve spojení s § 4a odst. 3 ZRT), popř. se podle § 13 odst. 2 ZRT v příloze výpisu mohly objevit informace z evidence jiného členského státu, pokud je tento stát na žádost Rejstříku trestů zaslal. V důsledku zákona č. 130/2022 Sb. (původně navrženo až s následnou novelizací, srov. zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 427/2023 Sb.) se i ve výpisu (jeho příloze) v souladu s § 13 odst. 2 ZRT účinného od 1. 7. 2024 může objevit informace o jeho pravomocných odsouzeních soudy jiného členského státu Evropské unie nebo Spojeného království a údaje navazující na tato odsouzení zaznamenané do rejstříku trestů podle § 4a, nejde-li o odsouzení, u nichž podle zaslaných navazujících údajů došlo v tomto státě k jejich zablazení nebo jiné skutečnosti, pro kterou se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, odsouzení, na která se hledí jako na odsouzení soudem České republiky, anebo odsouzení, jejichž předání pro jiné účely než pro trestní řízení odsuzující stát vyloučil.

152. Provedená změna nasvědčuje problematičnosti dřívější úpravy evidence odsouzení v jiném členském státě EU, což uznává právě i cit. důvodová zpráva k zákonu č. 427/2023 Sb. Nově zákonodárce vychází z toho, že všechna tato odsouzení budou vykazována i ve výpisu, a poukazuje na problémy pro žadatele, ale i správní orgány, pokud jde o posuzování podmínek přístupu k regulovaným povoláním a prokazování bezúhonnosti z pohledu (ne)odsouzení v jiném členském státě – podle důvodové zprávy nebylo možné zaručit, „že správní orgán bude disponovat všemi potřebnými informacemi, nemluvě o tom, že je odkázán na informace poskytnuté samotným žadatelem“ (právní úprava tak reaguje na problém, který byl relevantní i pro postupy žalované). Žalobcem předložené výpisy z trestních evidencí, žádost žalobce a vyjádření k ní od Zemského policejního ředitelství Vídeň ze dne 9. 8. 2024 tak nemají takový význam, jaký jim žalobce přisuzuje.
153. Soud při posouzení zohlednil stanovisko Rejstříku trestů České republiky (ze dne XXX, zn. XXX, s přílohou- Informace o odsouzení-notifikace z XXX, z XXX a z XXX- poznámka soudu-stanovisko je nesprávně datováno rokem XXX, jak je zřejmé z data žádosti o něj ze dne XXX), které si soud vyžádal postupem podle § 74 odst. 1 věta čtvrtá s. ř. s. pro vyloučení pochybností, resp. pro vysvětlení rozporů mezi tím, co uvádí žalovaná a žalobce. V tomto stanovisku rejstřík trestů (RT) potvrdil, že nemá žádné informace o omylu v údajích. Z notifikací rakouské strany se pak podávají informace o odsouzení žalobce (odpovídající údajům v opisech z evidence), o konci trestu a o vymazání údajů, záznam o odsouzení již není uveden ani ve zvláštní části opisu, jelikož došlo k úpravě údajů postupem dle § 4a odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů, ve znění do 30. 6. 2024 (ZRT); zůstaly jen součástí úschovny dokumentace. V důsledku oznámení o konci lhůty pro uchování záznamu o odsouzení dochází k výmazu záznamu o odsouzení ve zvláštní části opisu (§ 4a odst. 2 ZRT). Podle Rejstříku trestů se údaje o předchozích záznamech nacházely v úschovně dokumentace podle § 16c ZRT. To sdělil už žalované v dopise z XXX a poté i ve vyjádření soudu (popsal, že součástí úschovny se tyto údaje stávají v důsledku informace o následné změně tohoto odsouzení).
154. Žalobce odmítl, že by uvedené stanovisko RT vyvracelo jeho tvrzení, zpochybnil přístup soudu k údajům z úschovny dokumentace (notifikacím rakouské strany) a namítl, že § 16c odst. 2 ZRT je protiústavní, koliduje s jeho právem na ochranu osobních údajů, ochranu soukromého života, svobodnou volbu povolání a právem na spravedlivý proces podle Listiny základních práv a svobod, Úmluvy na ochranu základních práv a svobod a Listiny

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

základních práv EU. Ustanovení je v rozporu s § 10 odst. 1 až 3 ZRT a právními předpisy na ochranu osobních údajů, umožňuje obcházet zákonné restrikce, pokud jde o subjekty oprávněné žádat opisy či výpisy z evidence rejstříku trestů. Úprava ZRT i institutu zahlazení by pozbyla smyslu.

155. K tomu soud předně uvádí, že je to právě žalobce, kterého tíží důkazní břemeno ohledně prokázání jeho tvrzení, resp. zpochybnění údajů, jež se nacházejí v opisech z rejstříku trestů, jakožto veřejných listin. Stanovisko Rejstříku trestů přitom jeho argumentaci nijak nepodporuje. Rejstřík trestů jednak odmítl, že by si byl vědom jakéhokoliv omylu při provedení záznamu do zvláštní části, a zároveň vysvětlil, proč (obecně) dochází k výmazům záznamů. Vyjádření RT bylo vyžádáno na podkladě řádného zákonného oprávnění, tj. § 74 odst. 1 věta čtvrtá s. ř. s., který předsedovi senátu umožňuje *uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci*. Stanovisko Rejstříku trestů, že mu nejsou známy žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by sporný dřívější záznam v případě žalobce nebyl správný, stejně jako zobecnitelné vysvětlení postupu při výmazu údajů v evidenci a přesunu údajů do úschovny dokumentace, se přístupem soudu ke konkrétním údajům o odsouzení žalobce netýká. Sdělení RT vysvětluje, proč již záznam o odsouzení není uveden v nahlédnutích do opisu. Zásadním podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovanou byl opis z RT, který se do její dispoziční sféry dostal bez jakéhokoliv jejího přičinění, přičemž z tohoto opisu soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí vycházel, sám si jej neopatřoval. Vyjádřením Rejstříku trestů tak soud již jen ověřoval potvrzení dřívějšího odsouzení, podklady k tomu ale měl již předtím k dispozici. Smyslem vyžádání si stanoviska Rejstříku trestů bylo především zjištění, zda Rejstřík trestů nedisponuje informacemi, že je tento záznam nesprávný (mylný), a případně vysvětlení toho, že již v evidenci nefiguruje. Vyžádání si takového stanoviska neobchází úpravu přístupu k opisům z rejstříku trestů. Rejstřík trestů svým vyjádřením fakticky potvrdil existenci záznamu, reagoval na dotaz soudu, který z existence záznamu v opisu vycházel. Neznamená to však, že nelze zohlednit sdělení, že neměl žádné informace o tom, že by se při učinění záznamu dopustil omylu nebo jakým způsobem *obecně* dochází k přesunu údajů do úschovny dokumentace.
156. Právní úprava ZRT doznala změn i v přístupu do úschovny dokumentace. V době vyžádání si podkladů soudem platilo, že údaje o zrušených pravomocných rozhodnutích soudů, vedených podle § 2 a § 4a, a údaje vyřazené z evidence podle § 9 (§ 16c odst. 1 písm. a) se poskytnou osobě, které se týkají, *soudu* a Ministerstvu spravedlnosti; další údaje podle písm. b) i orgánům činným v trestním řízení. Ustanovení § 16c odst. 2 ZRT tak rozlišovalo mezi soudy a orgány činnými v trestním řízení – zjevně tak *soudem* rozumělo soudy obecně, nejen soudy trestní.
157. Také poskytování údajů z úschovny bylo novelizováno zákonem č. 126/2003 Sb., který dle důvodové zprávy reagoval na poznatky z praxe, a sice, že tyto údaje požadují k nahlédnutí zejména osoby, jichž se týkají a *mnoha případech jsou požadovány též soudy nebo Ministerstvem spravedlnosti pro jiná řízení než řízení trestní*. Aktuálně se již v úschovně ukládají jen údaje podle dřívějšího písm. a) a ty se poskytnou na písemnou žádost osobě, které se týkají, nebo *soudu*. Jinému orgánu se tyto údaje poskytnou, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Ministerstvo může údaje uvedené v odstavci 1 používat pro účely rozhodování o nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (§ 16c odst. 2 ZRT ve znění od 1. 1. 2025). Jakkoli se zde již nehovoří o orgánech činných v trestním řízení, nelze mít za to, že by ve vztahu k oprávnění *soudu* doznala právní úprava relevantních změn.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Stále platí, že soud (bez bližší konkretizace) je oprávněn si údaje z úschovny dokumentace vyžádat. Nemění se tak nic na tom, že soudům jsou informace z úschovny dokumentace poskytovány na základě zákona.

158. V návaznosti na svůj původní rozsudek soud zdůrazňuje, že daná úprava umožňuje poskytnutí údajů jen přesně stanovenému okruhu subjektů, mimo jiné *soudu*. Zdejší soud tak postupoval dle výslovného znění zákona, požádal-li Rejstřík trestů o údaje z úschovny dokumentace – ač sám skutečně není oprávněn vyžádat si opis z rejstříku trestů, údaj z úschovny dokumentace žádat mohl. Soud znovu uvádí, že k tomu přistoupil, aby rozptýlil jakékoliv pochybnosti o dřívějším odsouzení žalobce, jež je podstatou projednávané věci. Údaje si vyžádal jen pro účely soudního řízení, jež inicioval sám žalobce, jehož se údaje přímo týkají. Tyto skutečnosti nejsou zveřejněny a nedostanou se k nim ani třetí osoby. Nemohlo tak dojít k nepřipustnému zásahu do práv žalobce na ochranu soukromí a informačního sebeurčení ve smyslu žalobcem namítaných ústavních práv. Sám žalobce ostatně mohl tomuto postupu předejít, pokud by přesvědčivě vysvětlil skutečnosti nasvědčující jeho stíhání, resp. odsouzení v Rakousku, což přes výslovné dotazy soudu neučinil.
159. Pro úplnost soud uvádí, že soudy obecně mají mít do úschovny přístup. Instituty opisu a úschovny dokumentace jsou totiž odlišné – smyslem opisu je zjednodušeně řečeno poskytnout oprávněným subjektům informace o odsouzení osoby i v případě, kdy se na ni jinak nahlíží jako by odsouzena nebyla. Smyslem úschovny dokumentace je shromažďování údajů o skutečnostech, jež se z evidence vymažou. V úschovně tak nejsou shromažďovány údaje vedené v evidenci (a zachycené v opisu), ale naopak informace, které v opisu nalézt nelze. ZRT v § 16c odst. 1 tyto informace též vymezuje – jde o údaje o zrušených pravomocných rozhodnutích soudů vedených podle § 1 odst. 1 (dříve § 2) a § 4a a údaje vyřazené z evidence podle § 9. Úprava jinými slovy míří primárně na případy, kdy došlo ke zrušení původního pravomocného rozhodnutí, zejména cestou mimořádného opravného prostředku (důvodová zpráva k zákonu č. 126/2003 Sb.). Jelikož nejde o srovnatelné situace, není poskytování údajů z úschovny dokumentace obcházením úpravy přístupu k opisům z rejstříku trestů – tuto úpravu nijak nepopírá. Soud tím nemá získat přístup k údajům zachycovaným v opisu z rejstříku trestů. Ty už v něm obsaženy nejsou, a to jen z důvodu, že rozhodnutí na základě nichž byly údaje zapsány, byla později zrušena. Právě a jen o tom se podle všeho má dozvědět soud z úschovny dokumentace (nikoli o tom, že byla daná osoba odsouzena, ale že odsouzena být neměla). Není tak zpochybněn smysl toho, proč je okruh subjektů oprávněných opis žádat tak úzce vymezen.
160. Pokud žalobce poukazoval na řadu ustanovení Listiny a dalších lidskoprávních dokumentů, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR), a vnitrostátní předpisy o ochraně osobních údajů, je třeba k tomu uvést, že jen v obecné rovině dovozoval právo na ochranu svých osobních údajů a nijak nekonkretizoval, co přesně z jím odkazovaných ustanovení či předpisů jako celku dovozuje a přitom je relevantní pro nyní projednávanou věc. Soud nezpochybňuje nutnost ochrany osobních údajů obecně, tím spíše v kontextu údajů v rejstříku trestů. Soud nezpochybňuje ani, že údaje, zvláště ty obsažené v opise, nelze zveřejňovat či zpřístupňovat komukoli. Rejstřík trestů (nyní Ministerstvo spravedlnosti) je může poskytnout jen oprávněným orgánům a osobám. To však nebrání žalované ani soudu k těmto údajům přihlídnout, dostaly-li se k nim jinou cestou a nedošlo-li k tomu v rozporu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Žalovaná a soud se ale seznámili jen s těmi informacemi, jež jsou oprávněni v rámci posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí hodnotit (tj. i zahlazené odsouzení), a jež jsou tak pro jejich postup, i v kontextu argumentace NSS ve zrušujícím rozsudku, vysoce relevantní. Nelze tudíž dovozovat *a priori* nezákonný či jakkoli nepřiměřený zásah do informační sféry žalobce a jeho práva na soukromí a informační sebeurčení.

161. Soud tak setrval na závěru, že citovaná právní úprava nebyla (a není) protiústavní.
162. Dále se soud zabýval dílčí výtkou zrušujícího rozsudku NSS stran vyžádání si opisu z rejstříku trestů a dalšího postupu policejního orgánu. K tomu NSS odkázal na rozsudek ve věci S. I. (zejména) bod 22, kde se uvádí „*městský soud sice vysvětlil, že policejní orgán si obecně i před zahájením trestního řízení může opis vyžádat. Nevysvětlil však, zda tak může učinit i v případě, že je zcela zjevné, že ke spáchání trestného činu nedošlo, popř. že v nyní posuzované věci tento závěr nebyl zcela zřejmý již z podaného trestního oznámení, resp. nevysvětlil z jakého důvodu bylo vhodné či nezbytné, aby si policejní orgán opis vyžádal pro posouzení spáchání trestného činu. Obecné konstatování městského soudu, že smyslem jednání Policie ČR nebylo obcházení zákonné úpravy poskytování opisů a že utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces nelze považovat za dostatečné vypořádání námitek stěžovatele*“ s tím, že v této části jsou tyto závěry přenositelné i na nyní projednávanou věc. V dalších souvisejících otázkách NSS poukázal na to, že původní rozsudek městského soudu reagoval na podstatu žalobní argumentace sice stručně, ale v dostatečné míře, kdy v tomto ohledu vycházel především z analogie s trestním právem procesním, obsahoval konkrétní odkazy na ustanovení trestního řádu i odbornou literaturu, a zahrnul i výslovné úvahy, proč se podle něj dostal opis z evidence rejstříku trestů stěžovatele do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem.
163. Vázán právním názorem zrušujícího rozsudku NSS městský soud na podporu svých dříve učiněných závěrů pristoupil k doplnění dokazování. K návrhu žalobce soud vedl důkaz jednak výpisem z evidence Rejstříku trestu fyzických osob Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. 10. 2025, čas 8:14, z něž vyplynulo, že neobsahuje záznam o odsouzení žalobce. Dále důkaz dotazem žalobce z XXX – Žádost o informaci týkající se osobních údajů, v němž se identifikoval jménem a příjmením, ale též bydlištěm, datem narození, křestními jmény rodičů a v němž žádal o sdělení ohledně zpracování osobních údajů, konkrétně o informaci o všech jeho odsouzeních z trestního rejstříku Rakouské republiky, vč. všech zahlazených odsouzení. A odpovědí Zemského policejního ředitelství Vídeň z XXX, č. XXX, v níž je uvedeno, že osoba žalobce není v rejstříku trestů Rakouské republiky zaznamenána (poznámka soudu-oba důkazy byly opatřeny českým překladem).
164. Z připojeného spisu osmnáctého senátu (sp. zn. 18 A 84/2022) soud vedl důkaz částmi zde přiloženého extradicionálního spisu Krajského soudu v Brně vedeného pod sp. zn. XXX. A sice: listinami z evidence osob (detail osoby na čl. 29), kde je ztotožněna osoba žalobce. Evropským zatýkacím rozkazem v originále a s českým překladem (č.l. 66 až 74). Nařízením Státního zastupitelství v Korneuburgu k zatčení žalobce z XXX, sp. zn. XXX, vč. souhlasu Zemského soudu v Korneuburgu z XXX. Z tohoto příkazu vyplývá, že Evropský zatýkací rozkaz měl svůj podklad v příkazu státního zastupitelství, v němž bylo rozvedeno jednání, z něhož byl žalobce podezírán, a zejména to, že žalobce měl být zatčen a předán do věznice (č.l. 58 až 60). Dále soud vedl důkaz příkazem Krajského soudu v Brně z XXX (č.l. 108) k eskortě žalobce na předávací místo Mikulov – Drasenhofen a k propuštění z předávací vazby okamžikem předání, a protokolem Policie ČR z XXX (č.l. 113) o předání žalobce v Mikulově. Z těchto důkazů vyplynulo propuštění žalobce z předávací vazby na shora

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvedený příkaz Zemského soudu v Korneuburgu a předání žalobce rakouským státním orgánům na předávacím místě Mikulov- Darsenhofen.

165. Soud k této otázce zohlednil i výše již zmíněné stanovisko Rejstříku trestů České republiky ze dne XXX (zn. XXX, s přílohou), dle něž rejstřík trestů nemá žádné informace o omylu v údajích, přičemž z notifikací rakouské strany se podávají informace o odsouzení žalobce (odpovídající údajům v opisech z evidence), o konci trestu a o vymazání údajů. Následně Rejstřík trestů vysvětlil, že záznam o odsouzení již není uveden ani ve zvláštní části opisu, jelikož došlo k úpravě údajů postupem dle § 4a odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů, ve znění do 30. 6. 2024 (ZRT); zůstaly jen součástí úschovny dokumentace.
166. Soud provedl důkaz také některými ustanoveními rakouské právní úpravy rejstříku trestů k zahlazení odsouzení. Výtisky příslušných částí originálu v německém jazyce a v českém překladu pomocí nástroje *Copilot* strany nežádaly, neboť jim byly známy z řízení před osmnáctým senátem. Konkrétně soud vedl důkaz § 10 spolkového zákona z 3. 7. 1968 o uchovávaní záznamů o odsouzeních za trestné činy (zákon o trestních rejstřících z roku 1968) StF: BGBl. č. 277/1968, upravujícího výpisy z trestního rejstříku, jejich vydávání (popř. vydání potvrzení, že trestní rejstřík neobsahuje žádné takové odsouzení). Dále ustanovením § 12 upravujícím způsob výmazu údajů, kdy podle § 12 odst. 1 musí být 2 roky po zahlazení odsouzení údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Dále ustanoveními § 1 a § 3 spolkového zákona z 15. 2. 1972 o výmazu odsouzení a omezení informací (zákon o výmazu z roku 1972) StF: BGBl. č. 68/1972. Z těchto důkazů zejména vyplynulo, že poskytování potvrzení o odsouzení, popř. o tom, že trestní rejstřík neobsahuje záznam o odsouzení, se vydává ve formě výpisu z rejstříku trestů podle § 10 zákon o trestních rejstřících (BGBl. č. 277/1968). Stejný zákon neupravuje obdobu českého opisu, ve kterém by se uchovávala i dřívější (např. již zahlazená) odsouzení. V § 12 odst. 1 zákon naopak upravuje výmaz údajů z rejstříku trestů. Stanoví přitom, že 2 roky po zahlazení odsouzení musí být údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Zákon o zahlazení (BGBl. č. 68/1972) v § 1 odst. 1 stanoví, že výmaz (zahlazení) soudních odsouzení nabývá účinnosti ze zákona, a to uplynutím výmazové lhůty. Podle odstavce druhého zahlazením odsouzení zanikají všechny nepříznivé důsledky, které jsou s odsouzením ze zákona spojeny. V souladu s odstavcem čtvrtým pak platí, že jakmile je odsouzení zahlazené, má se za to, že odsouzená osoba nemá záznam v trestním rejstříku, pokud neexistuje jiné, nezahlazené odsouzení. Odsouzená osoba není povinna zahlazené odsouzení zveřejňovat. Zahlazené odsouzení nesmí být uvedeno ve výpisech a osvědčeních z rejstříku trestů ani z nich nesmí být žádným způsobem patrné (odstavec pátý).
167. Soud si byl vědom, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalované nebyl opis rejstříku trestů z XXX č. žádosti XXX, vyžádaný Policií ČR, který ve zvláštní části obsahuje záznam o odsouzení žalobce v Rakousku, konkrétně soudem Landesgericht Korneuburg dne XXX, s právní mocí dne XXX, a to za trestný čin výroby nebo přípravy omamných a psychotropních látek nejenom pro vlastní potřebu podle § 28a odst. 1 pátý případ SMG - poznámka soudu -rakouský zákon o návykových látkách, kdy mu byl uložen trest jednoho roku odnětí svobody s podmíněným odkladem na dobu tří let. Žalovaná měla tento opis k dispozici, dohledala jej však až následně po vydání napadeného rozhodnutí. Soud tak důkaz opisem z XXX neprováděl. Z tohoto opisu (a též z opisu z XXX) ale vycházel již ve svém původním rozsudku osmnáctý senát, který byl následně zrušen rozsudkem NSS ve věci S. I., a na jehož závěry NSS ve zrušujícím rozsudku v nynější věci žalobce poukázal (zejména bod

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

- 22). Soud proto jen pro úplnost provedl důkaz sdělením Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 1. 12. 2025, dle kterého policie provádí úkony trestního řízení ve věci podezření ze zločinu podvod dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, v němž je oznamovatelkou Ing. A. S., prověřovaným Mgr. J. F. Opis z rejstříku trestů žalobce byl vyžádán pro účely této prověřované věci (č.j. XXX) ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o RT. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl v dané věci vydán dne XXX, prověřování není doposud ukončeno.
168. V projednávané věci tak sice soud neměl k dispozici obdobné sdělení, jako učinila Policie ve vztahu k opisu z XXX, tedy že byly zahájeny úkony trestního řízení. Nelze však nevidět, že tento (o jeden a čtvrt roku dříve vydaný) opis z XXX obsahuje stejnou informaci o pravomocném odsouzení žalobce za drogový delikt v Rakousku jako opis z XXX, jež byl zásadním podkladem pro napadené rozhodnutí žalované. Za tohoto stavu by soud považoval za nepřípustně formální odmítnout jako nerelevantní a procesně nepoužitelný pro napadené rozhodnutí žalované podkladový opis z XXX. Soud zdůrazňuje, že tomuto závěru nasvědčují také zjištění plynoucí z výše uvedených důkazů, ve spojení se zjištěními žalované, z nichž vycházel soud v původním rozsudku (zvláštní část opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob číslo žádosti XXX ze dne XXX, ve spojení s nepřímými důkazy, usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX, a usnesení Krajského soudu v Brně XXX z XXX-viz zejména bod 108 původního rozsudku).
169. V obecné rovině soud k opisu z rejstříku trestů, jež byl zásadním podkladem pro rozhodování žalované o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, a k jeho procesní použitelnosti v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, ve shodě s posouzením osmnáctého senátu dále uvádí, že se opis primárně vydává orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení a dále vyjmenovaným adresátům (srov. § 10 odst. 1 ZRT). V opise se uvádějí všechny údaje o každém odsouzení osoby, a to včetně údajů o zahlazení odsouzení (§ 10 odst. 4) a rovněž údaje zaznamenané podle § 4a zákona (zvláštní část opisu viz § 10 odst. 5). Takové údaje opis, jež byl podkladem žalovaného rozhodnutí (opis ze dne XXX), obsahuje, tedy ve zvláštní části informaci o odsouzení žalobce v Rakousku. Opis byl žalované postoupen orgánem Policie ČR s podnětem k zahájení kárného řízení. Je pravdou, že podle § 10 odst. 1 ZRT se opis vydává jen orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení a dalším vyjmenovaným adresátům, mezi něž žalovaná ani soud nepatří (jiným orgánům a osobám lze na jejich žádost vydat opis jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis, to ale není v projednávané věci relevantní). Žalovaná ani soud nejsou oprávněni sami přímo žádat o opis z rejstříku trestů. V tomto případě si ovšem opis žalovaná ani soud nevyžádali. Podnět policie žalovaná zcela oprávněně prověřovala a právem ve svém rozhodnutí uvedla, že je orgánem vykonávajícím veřejnou správu na úseku advokacie (§ 40 odst. 3 ZOA), a je proto povinna šetřit veškeré podněty týkající se porušení povinnosti advokátů (srov. § 42 správního řádu).
170. Podle stanoviska soudu tak bylo nadevší pochybnost prokázáno, že nemohlo být pro policii zcela zjevné, že ke spáchání drogového trestného činu žalobcem nedošlo, protože bylo vhodné, resp. nezbytné, aby si policejní orgán na po podání trestního oznámení vyžádal opis pro posouzení, zda byl trestním oznámením avizovaný trestný čin spáchán či nikoliv, jak zmiňoval NSS ve zrušujícím rozsudku s poukazem na bod 22 ve věci S. I.
171. Soud na tomto místě připomíná své závěry z bodu 121 a násl. původního rozsudku, které se ve světle nyní doplněného dokazování již nejeví jako obecné, a sice „*Ucelený řetězec důkazů nashromážděných žalovanou ale skýtal dostatečný rámec o charakteru a závažnosti trestného*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

činu, za nějž byl žalobce odsouzen, když z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne XXX, sp. zn. XXX, vyplývá, že byl žalobce vydán k trestnímu řízení pro podezření ze spáchání skutku spočívajícího v prodeji více než 3,5 kg konopí v souhrnu 6 osobám v období od ledna XXX do února XXX (nejedná se tedy o žalobcem předestřený scénář nabídnutí společné konzumace cigarety marihuany či prodej jedné dávky lehké drogy v množství menším než malém dospělé osobě), naplňujícího znaky skutkové podstaty zločinu obchodu s návykovými látkami podle § 28a odstavec 1, pátý případ a přečinu nedovoleného nakládání s návykovými látkami podle § 27 odstavec 1, pátý a šestý případ, odstavec 3 rakouského zákona o návykových látkách, a zároveň je z opisu z evidence rejstříku trestů ze dne XXX, že byl žalobce následně dne XXX odsouzen právě za naplnění skutkové podstaty trestného činu Výroby nebo přípravy omamných látek nejenom pro vlastní potřebu podle § 28a odst. 1) pátý případ rakouského zákona o návykových látkách. Odůvodnění napadeného rozhodnutí lze tak s ohledem na dostupné podklady považovat v tomto bodě za zákonné. Žalovaná uvedla, že na advokáta jsou kladeny značné nároky nejen v rámci jeho profese, ale i v jeho běžném životě, že jedná čestně a poctivě a že tedy právní službu poskytne řádně. Podrobně vysvětlila, že obchodování s drogami je obecně nepřijatelným závažným protiprávním jednáním. Právě proto je v obecné rovině způsobilé ohrozit nejen důvěryhodnost konkrétního advokáta, který se jej dopustil, ale také obecnou důvěru v řádný výkon advokacie všemi advokáty, dobrou pověst a důstojnost celého advokátního stavu. Žalovaná dále výstižně uvážila konkrétní skutkové okolnosti, kdy vzala v potaz, že se žalobce takového jednání dopustil opakovaně, prodal omamné látky většímu počtu osob.“

172. Výše uvedené závěry soudu nemohly zvrátit ani důkazy provedené na žádost žalobce (výpisem z evidence Rejstříku trestu fyzických osob Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. 10. 2025, žádostí žalobce a odpovědí na ni Zemským policejním ředitelstvím Vídeň z XXX), neboť se v nich potvrzuje stav, vyplývající z důkazu rakouskou právní úpravou. Dle této právní úpravy poskytování potvrzení o odsouzení, popř. o tom, že trestní rejstřík neobsahuje záznam o odsouzení se vydává ve formě výpisu z rejstříku trestů podle § 10 zákon o trestních rejstřících (BGBl. č. 277/1968). Stejný zákon neupravuje období českého opisu, ve kterém by se uchovávala i dřívější (např. již zahlazená) odsouzení. V § 12 odst. 1 naopak upravuje výmaz údajů z rejstříku trestů. Stanoví přitom, že 2 roky po zahlazení odsouzení musí být údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Zákon o zahlazení (BGBl. č. 68/1972) v § 1 odst. 1 stanoví, že výmaz (zahlazení) soudních odsouzení nabývá účinnosti ze zákona, a to uplynutím výmazové lhůty. Podle odstavce druhého zahlazením odsouzení zanikají všechny nepříznivé důsledky, které jsou s odsouzením ze zákona spojeny. V souladu s odstavcem čtvrtým pak platí, že jakmile je odsouzení zahlazen, má se za to, že odsouzená osoba nemá záznam v trestním rejstříku, pokud neexistuje jiné, nezahlazené odsouzení. Odsouzená osoba není povinna zahlazené odsouzení zveřejňovat. Zahlazené odsouzení nesmí být uvedeno ve výpisech a osvědčeních z rejstříku trestů ani z nich nesmí být žádným způsobem patrné (odstavec pátý). Výpis z RT ČR žalobce k datu 30. 10. 2025 (jakož i výpisy z RT ČR uplatněné žalobcem před vydáním původního rozsudku) a žádost a odpověď na ní rakouským Zemským policejním ředitelstvím Vídeň.
173. Pro úplnost soud k žalobcovu zpochybnění správnosti překladu cestou *Copilot* uvádí, že tento chatbot zavedlo ministerstvo spravedlnosti¹, jedná se tedy o nástroj AI (umělá

¹ viz <https://msp.gov.cz/web/msp/-/um%C4%9Bl%C3%A1-intelligence-na-ministerstvu-spravedlnosti#:~:text=Ministerstvo%20spravedlnosti%20nov%C4%9B%20vyu%C5%BE%C3%ADv%C3%91>

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

inteligence), jež je soudům (nejen) dán úřední cestou k dispozici. Zároveň nejsou daná ustanovení rakouské právní úpravy nijak rozsáhlá, jejich vyznění je jednoznačné, neodvisí od případných jazykových nuancí a byla srozumitelná i pro členy senátu disponujícími běžnými znalostmi německého jazyka. Soud tudíž nepovažoval za nezbytné vyžádat úřední překlad. Žalobce jej ostatně výslovně nenavrhoval, nesprávnost překladu tvrdil pouze obecně, aniž by konkrétně označil, v jaké části je překlad textu prostřednictvím Copilot vadný. K obdobným závěrům dospěl i osmnáctý senát v související věci žalobce (druhý rozsudek ze dne 19. 1. 2026, č. j. 18 A 84/2022).

174. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na přílehlavé závěry zmíněného druhého rozsudku osmnáctého senátu, k jehož argumentaci se připojuje a přisvojuje si ji i v nyní projednávané věci, která s tamní věcí skutkově a právně souvisí. V bodech 51 až 54 osmnáctý senát důvodně uvedl *„Podstatné ovšem dále je, zda byly předmětné opisy získány a předány žalované, která je následně předložila i soudu, ze strany Policie ČR v souladu se zákonem (konkrétně přípisem z XXX a podnětem z XXX). Soud je i po opětovném posouzení této otázky přesvědčen, že policie nepostupovala v rozporu se zákonem. V prvním rozsudku se soud ztotožnil s posouzením devátého senátu v rozsudku č. j. 9 A 66/2022 - 205, jenž se zabýval prakticky totožnými námitkami, vztahujícími se konkrétně k podnětu z XXX, a na tento rozsudek též v podrobnostech odkázal (bod 63 a zejména 65 in fine prvního rozsudku). Soud explicitně zdůraznil, že přestože policie ve věci podle všeho formálně nezahájila úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu (což vyplývá z obsahu jejího podnětu provedeného k důkazu), opis nepochybně žádala právě pro účely trestního řízení, jak je zřejmé i ze záhlaví opisu a existence trestního oznámení. Policejní orgán přitom i před formálním zahájením úkonů trestního řízení provádí dle § 158 odst. 1 trestního řádu šetření, jež z povahy věci činí v konečném důsledku pro účely trestního řízení (konkrétně pro posouzení, zda je zahájit). Ustanovení § 10 odst. 1 ZRT nehovoří výslovně o zahájeném/běžícím trestním řízení stricto sensu. Pro účely trestního řízení může nepochybně sloužit i postup policie před jeho formálním zahájením. Šetří-li policejní orgán důvodnost trestního oznámení, činí tak logicky pro účely trestního řízení. Dále pak soud výslovně přebírá závěry rozsudku devátého senátu, s nimiž se ztotožnil již v prvním rozsudku a které ostatně nebyly (s jednou jedinou výjimkou) zpochybněny ani ze strany NSS v rozsudku 8 As 236/2023, jímž byl rozsudek devátého senátu zrušen (podle NSS byly tyto závěry devátého senátu dostatečně zdůvodněny, jejich věcnou správnosti se pak in concreto nezabýval). Soud tak především k výše uvedenému dodává i odkaz na § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (zákon o policii), a především doktrinální východiska k němu se vážící: „Toto ustanovení představuje institut, který upravuje v rámci PolČR postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 TrŘ (tzv. šetření). (...) Policista takto postupuje jako součást policejního orgánu, kterým je příslušný útvar policie (viz § 12 odst. 1 větu první TrŘ). (...) Kromě trestněprávního významu tohoto ustanovení je odstavec 1 zákonným vymezením operativního šetření, resp. operativně pátrací činnosti, tedy činnosti policie spočívající v získávání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož trestněprávní povaze ale policie nemá v době získání poznatků dostatek informací, které by ji opravňovaly k zahájení úkonů v trestním řízení. (...)“ (Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297-298.) Obdobně důvodová zpráva k § 69 zákona o Policii ČR uvádí: „Jedná se o institut, který upravuje postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 trestního řádu (tzv.*

[A1%20um%C4%9Blou%20inteligenci%20\(AI\)%20p%C5%99i%20pln%C4%9Bn%C3%AD%20ka%C5%BEd odenn%C3%ADch%20povinnost%C3%AD](#)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

šetření). Smyslem je upravit tento postup přímo v zákoně o policii v zájmu právní jistoty a vyloučení sporů o tom, zda, jakým způsobem a za využití jakých oprávnění toho kterého zákona policista v těchto situacích postupuje“. Lze tedy shrnout, že i před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu postupuje policista nejen podle § 69 odst. 1 zákona o policii, ale i § 158 odst. 1 trestního řádu. Nepochybně tak již má postavení policejního orgánu (srov. i znění posledně cit. ustanovení, komentář k němu in Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, ale přiměřeně též rozsudek NSS z 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 - 53). Podle přesvědčení zdejšího soudu tak policejní orgán činí pro potřeby trestního řízení. Soud nyní dodává, že na tom nemění nic skutečnost, že při tom nepostupuje dle trestního řádu v rámci úkonů zahájeného trestního řízení. Tento závěr soud podpůrně dovozuje i ze skutečnosti, že dříve zákon o policii neupravoval vůbec možnost získávání výpisu či opisu pro účely získávání poznatků o trestné činnosti (srov. § 69 a násl.), ale výslovně upravoval možnost získání výpisu z rejstříku trestů pro účely šetření přestupků, konkrétně, zda nelze takové jednání označit v důsledku předchozí trestné činnosti za trestný čin [§ 67 odst. 1 písm. a) zákona o policii ve znění do 31. 7. 2025]. Bylo by zvláštní, pokud by si policista pro účely šetření trestných činů nemohl údaje z rejstříku trestů vůbec vyžádat – zákon o policii tudíž musel vycházet z toho, že si je vyžádá v postavení policejního orgánu (nyní pak v § 66 odst. 2 zákon o policii obecně policistu opravňuje k získávání informací z rejstříku trestů). Pokud se tedy dle § 10 odst. 1 ZRT vydává opis orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení, byla tato podmínka naplněna – opis byl vydán a vyžádán policejním orgánem pro potřeby trestního řízení (šetření důvodnosti trestního oznámení). Dále je nutno vzít v potaz, že policejní orgán takto ve vztahu k opisu z června 2021 postupoval v důsledku podaného trestního oznámení pro podezření z trestného činu podvodu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl uvést v omyl orgány žalované, kdy zatajil odsouzení za trestnou činnost v Rakousku, a měl tak být jako bezúhonný zapsán do seznamu advokátů ČAK. Vyžádání opisu z rejstříku trestů proto bylo pro policejní orgán naprosto logickým krokem, u něhož nelze mít za to, že by vybočoval z mezí obvyklého postupu policejního orgánu při provádění šetření v souladu s § 158 odst. 1 trestního řádu.“

175. V bodech 56 a násl. pak opodstatněně osmnáctý senát konstatoval „V této souvislosti pak soud nad rámec původního odůvodnění a v návaznosti na závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku dodává, že o postupu pro potřeby trestního řízení by patrně nešlo hovořit v situaci, kdy by bylo naprosto a bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že nemůže jít o trestný čin (námitka v bodech 24 a násl. podání žalobce z 2. 5. 2023). Potom by byl další postup policisty zjevně nadbytečný (nepotřebný), a tudíž excesivní. O takové situaci lze ovšem hovořit skutečně jen tehdy, kdy závěr o tom, zda by mohlo jít o trestný čin, nevyžaduje ani nejzákladnější skutkové hodnocení či právní úvahu (typicky by mohlo jít o naprosto nesmyslná podání, která by sledovala trestný čin např. v tom, že předchozí den přišlo). Nejde-li ovšem o tento typ poznatků (oznámení), může zdejší soud jen stěží (a už vůbec ne zpětnou optikou výsledku posouzení věci, tj. jejího odložení) zpochybňovat prvotní kroky a úvahy policejního orgánu a dovozovat, že přece vůbec nemohlo jít o trestný čin a že policejní orgán vůbec neměl v souladu se zásadou legality trestní oznámení prošetřovat; nic na tom nemění ani žalobcem v bodě 26 jeho podání z 2. 5. 2023 zmíněný náleží Ústavního soudu z 22. 2. 2005, sp. zn. I. ÚS 431/04, který se k takové či obdobné situaci vůbec nevyjadřoval [zabýval se uložením pořádkové pokuty před zahájením trestního stíhání z pohledu zákazu nucení k sebeobviňování a v tomto ohledu apeloval na restriktivní výklad § 158 odst. 3 trestního řádu, nicméně v souvislosti s tím, že písm. h) tohoto ustanovení nepředstavovalo náležitý podklad pro uložení pořádkové pokuty]. Soud je přesvědčen, že policejnímu orgánu náleží relativně široký prostor pro uvážení, zda a jak je vhodné či potřebné to které podezření prověřit (a vyhodnotit, zda by mohlo jít o trestný čin, ale i zda není na místě věc

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

vyřídít jinak). Soud zároveň setrvává na závěru, že utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces, policejnímu orgánu tak zpravidla nebude ihned a bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že o trestný čin jít nemůže. To je i případ nynější věci, kdy má soud za to, že opis z XXX nebyl policií žádán za účelem prověření zcela absurdní konstrukce v duchu výše uvedeného. Pokud trestní oznámení uvádělo, že byl žalobce odsouzen v Rakousku, což žalované při zápisu do seznamu advokátů zatajil a uvedl jí tak v omyl, není a priori nemyslitelné a nehájitelné, že tuto konstrukci policie alespoň v nejobecnější rovině prošetřovala. Nelze proto ani zpochybňovat, že v rámci prvotních kroků považovala za potřebné vyžádat opis žalobce z rejstříku trestů. To také znamená, že nelze mít za to, že by se snad policejní orgán mohl dopustit trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby či trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji, jak namítal žalobce. Není ostatně na správním soudu, aby sám autoritativně posuzoval, zda určité jednání je trestným činem a kdo jej spáchal; měl-li žalobce v tomto ohledu podezření, nebránilo mu nic podat na policist(k)u trestní oznámení. Policie tudíž byla oprávněna (dokonce povinná) informovat žalovanou o podaném trestním oznámení a svém šetření (fakticky jí věc odevzdat poté, co dospěla k závěru, že ve věci nejde o podezření ze spáchání trestného činu) a postoupit jí i příslušné opisy. Byly-li opisy policií získány v souladu se zákonem, představují výše cit. ustanovení dostatečnou oporu pro jejich postoupení žalované, aniž by snad muselo existovat zvláštní zákonné oprávnění k předávání opisů z rejstříku trestů jiným orgánům (soud již výše vysvětlil, že v tomto případě nelze hovořit o obcházení úpravy vydávání opisů). Žalované poté nic nebránilo k opisům v rámci výkonu její působnosti přihlížet a jejich obsahu se dovolávat i v nynějším soudním řízení – podklady, jež soudu předložila, resp. na něž odkázala, nezískala v rozporu se zákonem. Lze proto uzavřít, že nejen opis z rejstříku trestů z XXX, ale tím spíše i opis z XXX lze v tomto řízení považovat za procesně použitelné důkazy.“

176. Soud v nyní projednávané věci proto ve shodě s osmnáctým senátem opětovně uzavírá, že má odsouzení žalobce v Rakousku za prokázané, kdy je nepochybně zřejmé, že se žalobce dopustil drogového trestného činu, za který byl v roce 2017 pravomocně odsouzen, jakkoli nejsou známy přesné detaily tohoto odsouzení. Žalobci se údaje z opisů, potažmo rozhodnutí Krajského soudu v Brně nepodařilo relevantně zpochybnit. Vedle „čistých“ výpisů z rejstříku trestů sice soudu předložil i nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku trestů, které neobsahovala žádnou informaci o odsouzení žalobce. ZRT v účinném znění nahlédnutí do opisu výslovně neupravuje a jejich vydání nepředpokládá (upravoval jej ve znění do 30. 9. 2015). Tehdy a ani nyní výstup z nahlédnutí ZRT neoznačoval za veřejnou listinu (původně tím bylo zjevně myšleno fyzické nahlédnutí). Předložená nahlédnutí lze proto označit za prosté informace o obsahu opisu a slouží tedy jen k informování osoby, které se týkají (jak se na nich i uvádí). Nahlédnutí do opisu z XXX nebo i pozdější tedy nezpochybňuje, že zde předmětné odsouzení nebylo evidováno k XXX a dříve (v nahlédnutí se nemusí nacházet např. z důvodu zahlázení).
177. K otázce správního spisu soud předně podotýká, že správní spis v elektronické formě byl soudu poprvé doručen již dne 26. 9. 2022, a to včetně napadeného rozhodnutí. Ačkoliv napadené rozhodnutí v souboru dokumentů, který byl soudu doručen po zrušujícím rozsudku na jeho výzvu na flash disku dne 19. 1. 2026, skutečně chybí, ve zbylém rozsahu oba soubory (resp. všechny 3 soubory, neboť soubor z roku 2022 je rozdělen na dvě části) se správním spisem obsahují věcně shodné dokumenty odlišující se sice v pojmenování souborů, odlišném způsobu „exportu“ e-mailů, datových zpráv a příloh, ale obsahově jsou stejné. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by ze strany žalované docházelo k jakékoliv manipulaci se správním spisem, k jeho zpětnému dotváření, nebo že by žalovaná neevidovala v elektronickém spisu napadené rozhodnutí. Skutečnost, že správní spis obdobného obsahu Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

byl soudu doručen již v roce 2022, naopak osvědčuje, že žalobcem vytýkané okolnosti jsou důsledkem administrativního pochybení žalované při přenášení dokumentů na flash disk (chybějící napadené rozhodnutí), ve zbylém rozsahu jsou způsobeny vlastnostmi softwaru žalované. Uvedení data úpravy dokumentů 16. 1. 2026 v metadatech tedy nesvědčí o manipulaci se správním spisem, neboť obdobné dokumenty byly doručeny soudu poprvé 26. 9. 2022, tedy ještě před vydáním původního rozsudku.

178. Pokud jde o otázku, který spis je „originálem“, soud vyšel z § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004, o archivnictví ve spisové službě (dané ustanovení dopadalo na žalovanou jakožto na právnickou osobu zřízenou zákonem jak ve znění účinném do 31. 1. 2022, tak ve znění účinném od 1. 2. 2022), podle nějž veřejnoprávní původci (tedy i žalovaná) vykonávají spisovou službu „ v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby; vyžaduje-li to zvláštní povaha jejich působnosti, mohou vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle odstavce 4“ (pozn soudu - odst. 4 daného ustanovení na žalovanou nedopadá, neboť žalovaná nevede spisovou službu jakožto součást informačního systému pro nakládání s utajovanými informacemi). Žalovaná je tedy oprávněna k vedení elektronického spisu, případně k vedení takového spisu v „kombinované“ podobě. Ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu nevyklučuje, aby originál správního spisu byl veden právě v elektronické podobě. Žalovaná k tomu ostatně příhodně poukázala na závěry komentářové literatury, podle nichž „žádné ustanovení správního řádu nebrání tomu, aby byl správní spis veden v (pouze) digitální formě či kombinované formě. Ze správního řádu povinnost vést spis v listinné (analogové) formě nevyplývá, vedení spisu v digitální formě není v rozporu se zásadou písemnosti“ (cit. KOPECKÝ, M., STAŠA, J., BALOUNOVÁ, J., MALAST, J., POUPEROVÁ, O., KOPECKÝ, P., ADAMUSOVÁ, Z. Správní řád: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO500_p22004CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.).
179. Dle městského soudu je originálem správního spisu takový soubor dokumentů, jež obsahuje originály vydávaných správních aktů. Ve světle výše uvedených východisek proto městský soud shledal za originál elektronickou verzi spisu vedenou v elektronickém systému spisové služby žalované, neboť právě tato verze obsahuje elektronicky podepsané originály správních aktů vydávaných žalovanou (napadené rozhodnutí, oznámení o datu a místu projednání záležitosti žalobce ze dne XXX, oznámení o zahájení řízení, viz bod 73 až 75 původního rozsudku). Jinými slovy řečeno, právě tato elektronická („originální“) verze je určující pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí a to jak z hlediska právního, tak z hlediska faktického.
180. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce úředním záznamem ze dne 24. 8. 2022, neboť z tohoto dokumentu neplyne, že žalovaná vedla originál spisu v listinné formě. V úředním záznamu, na který žalobce poukazuje (číslo dokumentu 035), ostatně JUDr. P. Č. uvedl, že „*všechny tyto listiny byly v rámci rekonstrukce správního spisu do listinné formy znovu zařazeny tak, že jejich listinná forma byla dnešního dne vytištěna z elektronického spisu ČAK XXX*“. Argumentace žalobce je tedy založena na vytržení části úředního záznamu z kontextu.
181. Soud proto nemůže přisvědčit tvrzení žalobce, kterému bylo napadené rozhodnutí doručováno do datové schránky, že mu byla doručena pouhá prostá nekonvertovaná „kopie“. Ke konverzi napadeného rozhodnutí při doručování do datové schránky nebylo jediného důvodu. Opakovaně uplatněné námitky stran nedostatku řádného doručení a absence podpisu tedy nemohu být důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

182. Nadto zástupce žalované k rozptýlení pochybností žalobce demonstroval elektronický systém spisové služby při jednání soudu, jak je v podrobnostech uvedeno shora.
183. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti (z nichž je dle soudu nade vší pochybnost patrné, že originálem je elektronická verze správního spisu) pak soud nahlížel na „listinnou“ verzi správního spisu jakožto na listinný obraz originálu elektronicky vedeného spisu žalované. Skutečnost, že listinná verze spisu bývá u správních orgánů často sekundárním obrazem spisu elektronického, je stále ještě zcela běžná, jak je soudu známo z rozhodovací činnosti. Právě proto soud po žalované (při jednání ve věci před vydáním zrušeného rozsudku) nepožadoval doplnění chybějících listin také v elektronické podobě a zároveň listinami neprováděl dokazování.
184. Městský soud zdůrazňuje, že listinnou verzi správního spisu považoval za obraz věrohodný, neboť se listiny svým obsahem shodují s elektronickým „originálem“, jež byl soudu žalovanou doručen opakovaně (prvně k výzvě v roce 2022, opakovaně k výzvě na flash disku dne 19. 1. 2026). Ostatně ani při srovnání textu napadeného rozhodnutí, jež byl žalobcem připojen k žalobě, s textem napadeného rozhodnutí, které zaslala žalovaná do datové schránky (k výzvě v roce 2022, v roce 2026), soud neshledal žádné rozdíly. Samotný fakt, že žalobci byl zpřístupněn k nahlížení toliko listinný obraz, a nikoliv „originál“ vedený v systému elektronické spisové služby žalované, pak dle soudu nezatížil řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí (s ohledem na věrohodnost tohoto „obrazu“, viz výše) takovou vadou, která by způsobila jeho nezákonnost.
185. Nelze pominout, že smyslem a účelem práva účastníka řízení na nahlížení do správního spisu je poskytnutí možnosti seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Z tvrzení žalobce neplyne, že by takováto možnost byla postupem žalované žalobci fakticky odepřena. Pokud jde o obecně formulované námitky žalobce stran chybějících doručenek, soud rovněž v obecné rovině ověřil, že doručenky ve správním spise (a také v jeho listinném obrazu) zažurnalizovány jsou. Soud zdůrazňuje, že tomu tak je i u listin podstatných pro rozhodnutí žalobce, tedy oznámení o zahájení řízení (číslo dokumentu 006), oznámení o projednání věci žalobce dne XXX (číslo dokumentu 022) a žalobou napadené rozhodnutí (číslo dokumentu 027). Žalobce konkrétně neuvedl, že by v důsledku jím tvrzené absence doručenek nemohl uplatnit některé ze svých práv, že by se nemohl seznámit s podklady (nebo se k nim vyjádřit) či obsahem a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Právě naopak. Skutečnost, že se žalobce s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí seznámil, plyne již jen ze skutečnosti, že proti nim velmi rozsáhle argumentuje v řízení před soudem.
186. Soud proto odmítá argumentaci žalobce, že napadené rozhodnutí nenabývá právní moci, neboť správní spis neobsahuje důkaz o jeho doručení. Jak již soud uvedl výše, z elektronického originálu správního spisu (jak ze souboru z roku 2022, tak ze souboru z roku 2026), a také z jeho listinného „obrazu“, se podává, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci do datové schránky dne 29.07.2022 v 09:40:13 (doručenka součástí dokumentu č. 027).
187. Pokud jde o otázku *Zápisu z 8. schůze představenstva žalované ze dne XXX*, soud jej hodnotil již v rozsudku ze dne 30. 8. 2023 (viz body 79 až 83 rozsudku ze dne 30. 8. 2023), pročez neshledal takové rozpory s § 18 správního řádu, které by vedly k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že tento zápis (úplný zápis) nebyl zahrnut do elektronického originálu správního spisu a je uchovávan odděleně, soud nepovažuje za vadu řízení. Smyslem práva je umožnit účastníku řízení nahlédnout do části správního spisu v rozsahu, se kterými

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

se účastník může seznamovat. Porušením tohoto práva tedy není předložení správního spisu účastníku řízení k nahlížení (zde v listinném obrazu elektronického spisu) bez listin, s nimiž je seznámení se pro účastníka řízení vyloučeno. Na 8. schůzi představenstva totiž bylo rozhodováno o vyškrtnutí (resp. pozastavení činnosti) nejen žalobce, ale také dalších advokátů. Pokud by za této situace žalovaná neuchovávala úplný zápis odděleně, získal by žalobce neoprávněně přístup k informacím týkajícím se řízení stran jiných advokátů, nežli je žalobce. Jinými slovy řečeno, získal by tak bez dalšího (automaticky, aniž by musel prokazovat odůvodněnost svého požadavku) možnost nahlížet do spisového materiálu týkajícího se správních řízení, jichž není účastníkem (§ 38 odst. 2 správního řádu). Automatickým zpřístupněním úplného zápisu by nadto bylo porušeno právo advokátů, s nimiž byla vedena jiná řízení projednávaná na 8. schůzi představenstva žalované, neboť by žalobci byla zpřístupněna jejich identita a důvody, pro které je řízení s těmito advokáty vedeno.

188. Ke tvrzené podjatosti zástupce žalované (tajemníka JUDr. P. Č.) soud podotýká, že žalobcem na jednání (nově) uváděné důvody spočívají ve vystupování tajemníka žalované v řízení před soudem, konkrétně ve způsobu, jakým tajemník reagoval na vystupování žalobce u jednání před soudem. Tyto žalobcem uváděné skutečnosti však ničeho nevypovídají o vztahu tajemníka žalované k žalobci v době vydání napadeného rozhodnutí. K podjatosti členů orgánů žalované se nadto soud již vyjádřil v bodě 129 rozsudku ze dne 30. 8. 2023.
189. Soud nevěšel ani na nově uplatněnou námitku o nepodjatosti představenstva členů žalované z důvodu účasti Ph.Dr. I. Ch. při neveřejném zasedání představenstva žalované. Je tomu tak proto, že přítomnost administrativních zaměstnanců žalované nezavdává bez dalšího důvod pro pochybnosti o nepodjatosti členů představenstva. Z pouhé přítomnosti administrativní pracovnice žalované nelze důvodně dovodit, že by představenstvo získalo o věci poznatky neprocesním způsobem, a že by tedy bylo podjaté ve smyslu § 14 správního řádu. Otázkou zákonnosti podkladů napadeného rozhodnutí se soud ostatně již zabýval zevrubně výše.
190. Soud zdůrazňuje, že žalobce vystavěl podstatu své obrany (žalobní námitky) na tvrzeních o procesních pochybeních žalované. Těch se žalovaná v určité míře skutečně dopustila, jak již soud uvedl, ovšem tyto vady řízení neshledal tak závažnými, aby měly vliv na zákonnost posouzení věci samé a vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. Jak již soud uvedl, ucelený řetězec důkazů nashromážděných žalovanou ale skýtal dostatečný rámec o charakteru a závažnosti trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen. Žalobce zcela pomíjí podstatu celé věci, kterou soud posuzuje za zjištěného skutkového stavu (ucelený řetězec skutkových zjištění...) za prokázanou, tedy že se žalobce dopustil drogového deliktu, za nějž byl rakouskými státními orgány pravomocně odsouzen. Tvrzeními o procesních pochybeních žalované žalobce „odvádí“ pozornost soudu, aniž by se bránil „jednoduchou formou“ jako je předložení dokumentů, kterými prokáže ukončení trestního řízení, pro které byl na žádost rakouských státních orgánů českými státními orgány vydán (a předtím držen ve vydávací vazbě), například zastavením řízení, odložením věci, apod. Je nemyšlitelné, že by rakouské trestní orgány žalobce propustily, aniž by tam vedené trestní řízení ukončily. Uvedené je nemyšlitelné tím spíše, že Rakousko je právem vnímáno jako vyspělý právní stát, u něhož soud rozumně předpokládá obdobný postup, jako je tomu v českém právním prostředí, neboť historické kořeny obou právních řádů jsou součástí stejné právní kultury. Žalovaná postupovala vůči žalobci transparentně, korektně, umožňovala mu plně realizovat jeho procesní práva účastníka řízení, průběžně mu zasílala obsah spisového materiálu v jeho věci, umožňovala mu nahlížet do správního spisu, což

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobce ostatně činil (viz původní rozsudek). Žalobce oproti tomu nesdělil a neprokázal, jak bylo ukončeno jeho trestní stíhání a na opakovanou výzvu soudu, aby to ozřejmil, v řízení před 18. senátem nebo v nyní projednávané věci nic konkrétního nesdělil a setrval na prostém tvrzení, že odsouzen nebyl.

191. K ostatním opakujícím se námitkám žalobce (například stran pověření místopředsdkyně žalované M. N. na 8. zasedání představenstva) soud odkazuje na původní rozsudek ze dne 30. 8. 2023, ve kterém se již s těmito námitkami vypořádal, přičemž NSS těmto jeho závěrům ničeho nevytkl.

Závěr a náklady řízení

192. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
193. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. února 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsdkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.